Cu cinci ani în urmă, Lauren divorţase de soţul ei, Andreas, descoperind că-i este infidel. Lucrurile s-ar fi oprit aici dacă Andreas n-ar fi avut un accident groaznic şi nu şi-ar fi pierdut memoria. La rugămintea mamei lui, Lauren trebuie să se prefacă a fi nevasta lui.

— Ar trebui să încerci să dormi, Andreas. Am promis să stau doar cinci minute.

— Lauren ! Mâna lui o prinse de fustă şi se încleştă. Stai aici ! Nu mi-ai răspuns. Erai cu Philip Colby ?

THE BEST

ISBN 973-96328-0-7

LEI 1000

Charlotte Lamb

Bărbatul infidel

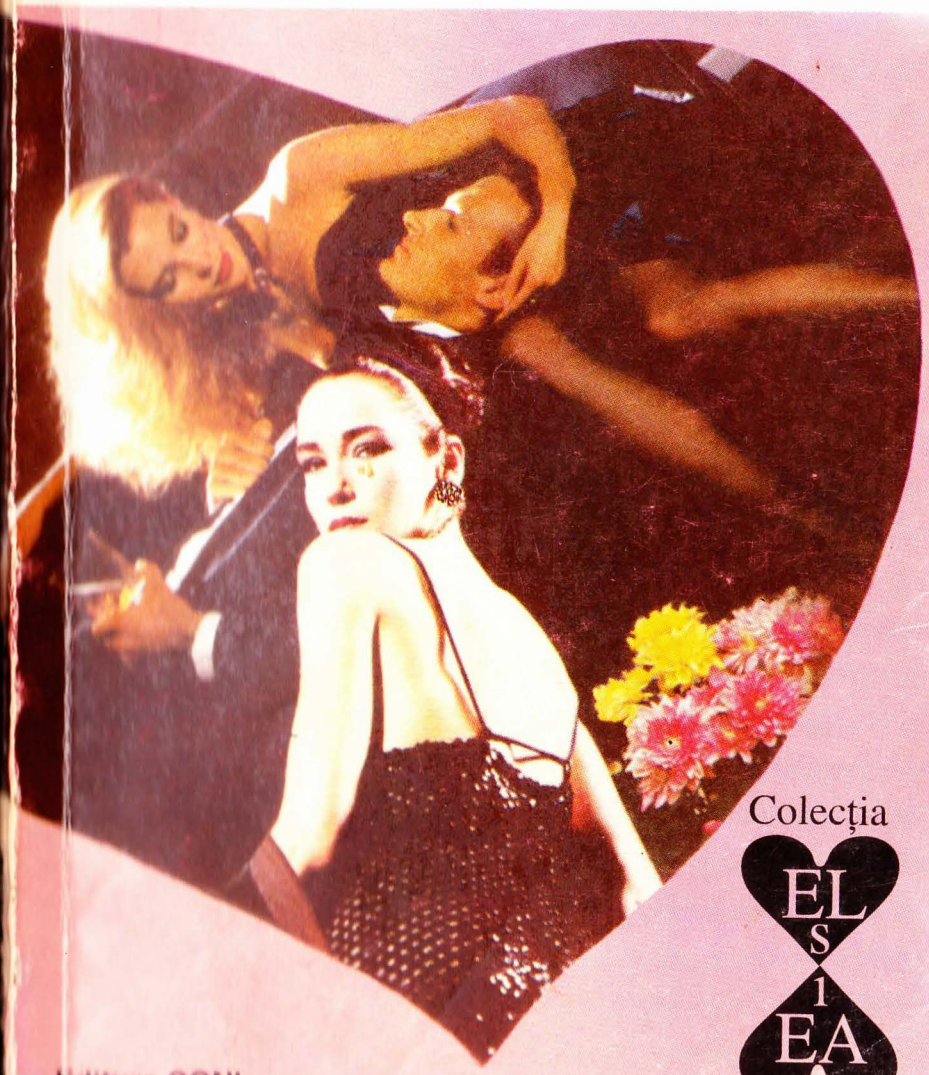

Colecţia EL S 1 EA

Editura CONI

Coperta: VASILE SOCOLIUC

I.S.B.N.-973-96328-0-7

CHARLOTTE LAMB

BĂRBATUL INFIDEL

Traducere din limba engleză de
IRINA POPESCU

EDITURA

BUCUREȘTI 1993

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TEODOR ATANASIU
Lector: ANGELA VASILE

© by Charlotte Lamb, 1985
Accident
Toate drepturile aparţin editurii CONI
Colecţia: „EL şi EA“

CAPITOLUL I

Telefonul sună tocmai când Lauren aplica cu delicateţe câteva tuşeuri de alb peste norii întunecaţi de pe pânză. Tresări de neplăcere. Dintre toate lucrurile, cel mai mult îi displăcea să fie întreruptă atunci cînd lucra. Apucîndu-şi pensula în dinţi, se îndreptă rapid spre telefon şi răspunse cu bruschete:

– Da?

– Aş putea să vorbesc cu domnişoara Lauren Grey? Vocea avea un uşor accent străin şi era ezitantă.

Pe faţa lui Lauren apărură imediat surpriza şi neliniştea.

– Eu sunt, spuse ea scoţându-şi pensula dintre dinţi.

– Lauren? Vocea suna şi mai nesigur.

– Cine-i la telefon? Acum în vocea lui Lauren apăruse o notă stridentă şi mâna care ţinea receptorul se încleştase pe el, până când degetele i se albiseră.

– Lydia, spuse femeia adăugând repede ca şi cum s-ar fi temut să nu i se închidă telefonul: A trebuit să te sun, Andreas...

– N-am de gând să vorbesc despre el, i-o tăie Lauren cu nervozitate. Nici acum şi nici altă dată. Ţi-am mai spus-o şi înainte, Lydia. Nu vreau să-ţi rănesc sentimentele şi sper să înţelegi, dar nu mă interesează absolut deloc fiul tău.

– Nu înţelegi, Lauren, spuse Lydia cu o voce pierită, care semăna a suspin.

– Înţeleg foarte bine, spuse Lauren cu răceală, încruntându-se. Oh, nu plânge, Lydia! Nu trebuie să te necăjeşti. Andreas nu merită.

De partea cealaltă a receptorului, sunetele înfundate se amplificară. Lauren uită de pensulă şi cu o mână tremurândă îşi trecu degetele prin păr, murdărindu-l cu vopsea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu plânge, Lydia. Îmi pare rău.

– Moare... suspină vocea tremurătoare... Andreas moare, Lauren.

Pentru câteva clipe, Lauren rămase înţepenită uitându-se distrată pe geam, la norii negri ce acopereau cerul. Simţi cum întregul ei sistem nervos se încordează de şoc. Stomacul i se contractă şi trupul îi îngheţă, nevenindu-i să creadă.

– Ce vrei să spui? De-abia putea să pronunţe cuvintele, care ieşeau ca nişte şoapte dintre buzele albite.

– Venea cu maşina de la Heathrow cînd s-a întâmplat accidentul. Se răsturnase un TIR care împrăştiase ulei pe asfalt. Andreas n-a văzut asta decât când a fost prea târziu. Le-au trebuit două ore ca să-l scoată din maşina făcută praf... Lydia îşi înăbuşi un alt hohot de plâns... A pierdut atât de mult sânge, Lauren. Este atât de palid...

– Oh, Doamne! reuşi Lauren să spună... tremura atât de tare că trebui să se rezeme de perete ca să nu cadă. Toată culoarea îi dispăruse din obraji. Diamantul de la mână lucea ca o stea pe degetele care se încleştaseră de telefon... Este conştient? întrebă ea după câteva clipe.

– De asta ţi-am telefonat, îi spuse Lydia cu repeziciune. Şi-a revenit de câteva clipe şi primul lucru pe care l-a spus a fost numele tău.

– Al meu? Lauren îşi închise ochii.

– A întrebat unde eşti şi când ai să vii, Lydia vorbea repede ca şi cum s-ar fi temut ca Lauren să nu-i închidă telefonul... Lauren, el crede că eşti încă nevasta lui.

Se lăsă tăcere pentru un foarte lung moment. Lauren respira cu dificultate. În ochi îi apăruse o neîncredere dureroasă. Apoi întrebă încet:

– De ce spui asta?

– A fost foarte evident. A întrebat: „Unde este Lauren? Unde este soția mea?“. La început am crezut că este doar zăpăcit, dar apoi mi-am dat seama că greșesc. Lauren, el și-a pierdut memoria. Nu-și amintește nimic despre divorț sau despre ce s-a întâmplat în ultimii cinci ani. L-a uitat pe Niko. I-am spus despre el și Andreas a întrebat „Cine?“. Am fost atât de tulburată și înfricoșată...

– A suferit contuzii în timpul accidentului?

– Doctorii spun că da. Loviturile la cap au fost foarte serioase. L-au operat în primul moment când a fost adus la spital și au descoperit că creierul avea câteva leziuni, dar cine știe?

Lauren își umezi buzele.

– Spui... spui că moare. Asta cred doctorii?

– Știi cum sunt ei, Lauren. Evită să spună ceva clar, sunt evazivi. Dar se vede pe fața lor, se aude din vocea lor. Arată ca și cum acest lucru ar fi foarte evident.

– Dar de fapt, ce spun ei?

– Oh, ei explică că el nu merge prea bine, că atât au putut să facă... Mi-au spus că a fost foarte grav accidentat și chiar acum mi-au spus că dacă ai veni ar fi foarte bine.

– Dacă aș veni eu? Ochii lui Lauren se măriră și verdele lor deveni și mai strălucitor în contrast cu fața albită... Își mușcă buzele... Lydia, dar nici nu poate fi vorba.

– Întreabă de tine tot timpul și vrea să știe de ce n-ai venit la el. Oh, Lauren, nu-ți dai seama? Lui Andreas îi este teamă că ai fost cu el în mașină, că ai murit și noi încercăm să ținem ascuns acest lucru de el.

Lauren observa un pescăruș care-și luase zborul de deasupra râului, cu aripile-i albe întinse în aerul călduț și care se așeză pe clădirea unei fabrici... un lucru pe care-l înregistră absentă. Nu putea să-l conceapă pe Andreas altfel decât plin de viață. Moartea nu putea să aibă nici o legătură cu el. Fusese întotdeauna atât de vibrant de viu...

– Știu că s-a purtat rău cu tine, continuă Lydia și această remarcă o făcu pe Lauren să-și strângă buzele cu amărăciune.

– Puțin zis! Remarca țâșni dintre buzele lui Lauren înainte de a se fi gândit.

– Dar este pe moarte! Nu poți să refuzi să-l vezi, Lauren. Știi că nu poți să faci asta!

Lauren știa și, dându-și seama de acest lucru, se simți copleșită de furie, în timp ce ochii ei căutau neliniștiți spre geam.

– O să trimit o mașină, continuă Lydia repede. Tot ceea ce trebuie să faci este să stai lângă patul lui câteva minute, ca el să se asigure că n-ai pățit nimic. N-o să mori din

cauza asta, nu-i așa? În voce se simțea o undă de sarcasm care o surprinse pe Lauren, știind-o pe Lydia atât de blândă.

— Bine, spuse ea încet și Lydia răsuflă ușurată.

Lauren închise telefonul și rămase cu ochii ațintiți spre geam. Începuse să plouă și stropii mici de ploaie băteau în geam ca niște degete. Nu-l mai văzuse pe Andreas de cinci ani. În toată această perioadă dusese o luptă puternică cu ea însăși, pentru a și-l alunga din minte. De-a lungul anilor îl visase noapte după noapte, disprețuindu-se pentru neputința ei de a-și controla subconștientul.

Se întâlniseră când ea era încă atât de tânără, docilă și ușor de modelat în lipsa ei de experiență. Personalitatea lui puternică și mai matură acționase asupra naturii ei, fără ca Lauren să realizeze ce se întâmplă. Din multe puncte de vedere, Andreas pusese stăpânire pe ea, făcând-o creația lui, modelând-o așa cum procedează un sculptor cu marmura virgină și bucurându-se de senzația de a o ști propria lui operă. Ea trebuise să ducă o adevărată luptă cu sine pentru a se elibera de dominația lui.

Într-un fel, el fusese opusul ei — tot atât de brunet pe cât era ea de blondă; controlat și sigur pe el în timp ce ea era schimbătoare; mândru și ferm, spre deosebire de ea, care

era sensibilă și vulnerabilă. În ochii ei, fusese o adevărată nebunie faptul că fusese atrasă de el, dar nu opusese nici o rezistență, așa cum nu opune fluturele atras de flacără, nepăsându-i dacă-și arde aripile. Și Andreas o prinsese cu brutalitate.

În naivitatea ei, își imaginase că sentimentele lui sunt aceleași cu ale ei, că Andreas simte la fel ca și ea, bucuria dragostei absolute. Multă, multă vreme trăise ca într-un vis și trezirea fusese cu atât mai dureroasă.

Mai târziu, începuse să creadă că a reușit să se detașeze de el; n-o să-l mai întâlnească niciodată și n-o să se mai teamă de el nici în vis. Și acum... își mușcă buzele înăbușindu-și un geamăt. Ar putea să refuze să se ducă, dar dacă el într-adevăr era pe moarte... ar putea face ea una ca asta?

Pe moarte... gândi ea nevenindu-i să creadă. Andreas să moară? Nu era posibil. Nu putea face față unei lumi în care el nu mai exista. Chiar și ura pe care i-o purta îi dădea o rațiune de a trăi.

Întotdeauna ținuse la Lydia, singura membră a familiei Keralides care-i oferise afecțiune, atunci când o cunoscuse. După divorț, regretase că se abținuse să o mai întâlnească, dar considerase că așa este normal, deși Lydia protestase. Lydia nu putea să fie loială, în primul rând, decât

fiului ei. Ele nu puteau să se vadă fără ca mama să nu amintească numele fiului și Lauren nu vroia să audă nimic care ar fi putut să-i aducă aminte de el.

Fusese o perioadă când Lydia îi telefonase în mod constant, făcând efortul s-o convingă să-l vadă pe Andreas, dar deoarece Lauren nu ceda, în cele din urmă Lydia renunțase, acceptând că acest capitol era închis.

Smulgându-se din aceste gânduri amare, își privi bluza și blugii murdari de vopseluri. Trebuia să se schimbe. Acoperindu-și șevaletul, intră în baie, se curăță și făcu un duș, apoi își luă o rochie verde închis de lână din dulap și o trase pe ea și-și închise cu grijă fermoarul.

Când auzi bătaia la ușă, era gata, cu părul ridicat și strâns în așa fel încât ceafa îi rămăsese goală, cu fața ei ovală rece și concentrată. Ochii verzi erau ușor înnegurați, dar își ținea privirea fixă pentru a-și masca orice emoție.

Deschizând ușa, rămase uluită văzând un tânăr care păși înainte, încruntându-se:

– Bună, Lauren.

– Ești... nu putea să-și creadă ochilor, era doar un băiețandru de cincisprezece ani atunci când îl întâlnise ultima oară... Stefanos?

Unde era mersul șovăielnic, gropițele din obrajii cu pielea mătăsoasă? În fața ei se afla un tânăr de douăzeci de ani, zvelt, elegant, cu părul negru și buclat ajungându-i până la guler; asemănarea cu fratele lui era mai izbitoare ca niciodată. Văzuse fotografia lui Andreas de la această vârstă și asemănarea era uimitoare.

– Ce mai faci? îl întrebă ea.

– Eu sunt bine, spuse el cu o voce spartă.

Întotdeauna Stefanos fusese foarte apropiat de Andreas. Emoția lui de acum era firească. Familia Keralides era foarte unită și relațiile dintre membrii ei foarte strânse. La început, Lauren descoperise că este foarte greu să te păstrezi în intimitatea acestei familii unde erai întâmpinat cu nemulțumire, ostilitate și chiar gelozie. Treptat, începuse să se acomodeze, dar în final, toate acestea o învinseseră.

El își îmbrăcă pulovărul pe care-l ținea în mână:

– Plouă. Am o umbrelă, dar va trebui să alergăm până la mașină.

O conduse de-a lungul coridorului ce ducea spre ieșire. Când deschise ușa, ploaia îi lovi în față și ea se întoarse. Stefanos ieși, deschise umbrela și ea fugi împreună cu el până la mașina lungă și elegantă care aștepta lângă trotuar. În momentul în care ajun-

seră, el îi deschise ușa și ea se strecură înăuntru, bucuroasă că este la adăpost. Stefanos ocoli automobilul, închise umbrela și se așeză la volan.

De multă vreme ea nu mai fusese într-un automobil atât de luxos ca acesta. Privi ironic spre scaunele îmbrăcate în piele albă și bordul strălucitor care semăna cu acela al unui elicopter. Stefanos își dădu părul spre spate și se întoarse către ea:

— Ești chiar mai frumoasă decât îmi aminteam, Lauren... în ochi i se citea admirația când o măsură din cap până în picioare.

Această remarcă tipic masculină ar fi distrat-o pe Lauren dacă nu i-ar fi adus aminte de prima întâlnire a ei cu Andreas.

— Cum se simte? întrebă ea brusc. L-ai văzut?

Stefanos se întoarse la loc, cu trăsăturile feței înăsprite.

— L-am văzut, recunoscu el. Ce-aș putea să spun? Arată foarte rău. Mi-a venit să leșin când m-am apropiat de patul lui și am văzut ce i s-a întâmplat. Andreas a fost întotdeauna atât de puternic... atât de tare... Acum este un om terminat.

Ea se cutremură.

— Îmi pare rău.

— Chiar? Stefanos o privi aproape supărat. Mă mir!

Ochii lui Lauren se măriră.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Știu că-l urăști și nu te condamn pentru asta, pentru că ai motive, dar, te rog, nu pretinde că te-ar afecta ceva pentru care nu simți nimic. Figura asta poți s-o încerci cu mama; ea este suficient de miloasă ca să creadă că-ți pasă, dar eu nu suport ipocrizia. Dacă aș fi în locul lui Andreas, chiar dacă aș fi pe moarte, n-aș vrea să plângi lângă patul meu.

Ochii ei verzi îl străfulgerară.

— Ascultă, Stefanos, niciodată n-am fost o atât de bună actriță, încât să mă pot preface. Merg să-l văd pe fratele tău pentru că mama ta m-a rugat... și eu am acceptat. Sunt de acord cu tine că ideea de a-l vedea pe Andreas din nou este ridicolă. Dacă el ar fi fost sănătos și în toate mințile, niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap, dar Lydia m-a rugat și eu țin foarte mult la ea.

Stefanos avu bunul simț să pară rușinat și se înroși.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa cum ți-am vorbit; n-aveam dreptul.

— Așa este, n-ai fi avut oricum nici un drept.

Tonul ei îl făcu să se înroșească și mai tare. Își puse mâna pe brațul ei și continuă să se scuze:

— Te rog, Lauren. Sunt încă șocat de felul în care l-am văzut pe Andreas. M-a făcut să simt că nimic nu este sigur în lumea asta. Andreas a fost întotdeauna stânca din familia noastră, cel mai puternic dintre noi. Pentru mine a fost ca un tată, mai ales de când propriul nostru tată a murit.

Lauren pufni și-și strânse buzele. Nu mai voia să-și amintească de Giorgios Keralides. Fusese dușmanul ei încă de la început. Ultima dată când îl văzuse o insultase și o umilise. Moartea lui, care avusese loc cu câteva luni în urmă, nu-i schimbase cu nimic sentimentele pe care le nutrea pentru el.

— N-ar trebui să pornim? întrebă ea brusc.

— Da, da, sigur.

Stefanos porni motorul care toarse ca o panteră și apoi se avântă cu viteză prin ploaia care bătea în geamuri.

— Dacă nu vrei să sfârșești în același spital ca fratele tău, te-aș sfătui să mergi mai încet, spuse ea ascuțit.

— Regret... automobilul își micșoră viteza și între ei se instală tăcerea întreruptă doar de zgomotul liniștit al ploii. Stefanos își aprinse o țigară de la bricheta mașinii și privind-o nesigur spuse... nu te deranjează?

— Nu, spuse ea scurt.

După câteva momente Lauren întrebă:

— Cu ce te ocupi acum, Stefanos? Lucrezi la firmă?

— Sigur că da... zâmbi ușor și trăsăturile i se îndulcirăă... Ce altceva aș putea să fac?

— Ce altceva... îl imită ea ironic.

— Lucrez aici în Londra... privea înainte la drumul pe care conducea.

— Da? N-am știut. De cât timp ești aici?

— De un an. Am stat un an cu Andreas la New York și apoi el m-a trimis aici ca să capăt mai multă experiență.

— Îți place să trăiești la Londra?

Stefanos se strâmbă:

— Nu este ca la Atena.

— Nu, zâmbi ea sec.

— Îmi lipsește soarele.

— O să te întorci la New York sau o să stai aici?

El ridică din umeri.

— Este treaba lui Andreas... se lăsă o tăcere plină de gânduri triste și apoi el spuse repede... dacă trăiește.

— Sigur că o să trăiască! vorbea furioasă și cu ochi strălucitori. Nu-ți lua o atitudine pesimistă, Stefanos. Andreas nu ți-ar permite dacă ar ști. Trebuie să crezi cu toată puterea ta că o să se facă bine.

— Nu crezi asta, pentru că altfel nu te-ai afla aici.

Simplitatea acestei remarci o tulbură. Privi drumul răsuflând adânc, pentru că

simţea că lacrimile sunt gata să-i împăienjenească ochii. Vrusese să fie calmă, dar în sinea ei era plină de o durere pe care nu voia s-o recunoască.

Automobilul se opri brusc la o curbă. O ambulanţă le blocă drumul pentru o scurtă vreme. Stefanos îşi azvârli ţigara, bătând cu degetele în volan, în timp ce aşteptau.

— Îmi pare rău, spuse el încet fără a o privi.

Maşina îşi reluă mersul şi apoi se opri în faţa unei intrări cu uşi de sticlă. El ieşi din automobil, îl înconjură şi-i deschise uşa, ajutând-o să coboare.

— Mă duc să parchez. Aşteaptă-mă aici. Mă întorc imediat.

Ploaia se oprise, dar cerul avea o culoare gri lipsită de strălucire, ca şi cum din norii grei urma să mai vină încă ploaie. Pavajul era ud şi de pe acoperişul intrării cădeau stropi melancolici.

Stefanos se întoarse şi o luă de braţ.

— Pe aici... o introduse într-un hol plin de lume şi el o conduse către un lift unde intrară alături de alţi oameni.

Liftul urcă încet şi apoi se opri.

— Scuzaţi-mă, Stefanos îşi făcu drum spre ieşire.

Lauren îl urma fără să vadă nimic în jur. Inima îi bătea nebuneşte şi ea se întreba dacă ceilalţi nu-i aud bătăile.

Nu-l mai văzuse de cinci ani pe Andreas.

Coridorul avea un miros de antiseptic, pardoseala era acoperită cu un linoleum albastru în care tocurile ei înalte se înfigeau ca într-o mlaştină. Nu se auzeau zgomote. Se aflau în faţa unor uşi albastre. Stefanos o conduse către una dintre ele şi ea aşteptă tremurând, în timp ce el începu s-o deschidă.

Camera în care intrară era o sală de aşteptare. Îşi dădu seama dintr-o privire. Trupul i se relaxă atunci când realiză acest lucru. Apoi, Lydia alergă către ea cu braţele deschise.

— Lauren! Oh, draga mea!

Se agăţară una de alta, obraz lângă obraz, capul blond al lui Lauren puţin mai sus decât cel brunet al Lydiei. Uitase cât de mititică era Lydia, gândi ea. Femeia mai vârstnică pe care o ţinea în braţe avea oase subţiri şi delicate ca de copil. Împingând-o puţin în faţă, Lauren o privi şi-i văzu pielea smeadă, ochii foarte negri plini de amărăciune, nasul drept şi gura palidă. Lydia arăta îmbătrânită. Cu cinci ani în urmă era o femeie de vârstă mijlocie, care nu-şi arăta anii, părând uneori chiar foarte tânără. Acum era bătrână. Timpul acţionase necruţător asupra ei, devastându-i înfăţişarea; slăbise, obrajii îi căzuseră, ochii i se adânciseră în orbite.

– Ce dor mi-a fost de tine, spuse Lydia în grabă, încercând să zâmbească.

– Și mie mi-a fost dor... afirmația nu fusese ușor de făcut. Lauren n-ar fi vrut să fi simțit atât de mult. Vocea îi era aproape aspră.

Lydia își dădu seama de ton și-i zâmbi cu compasiune.

– Ce ironie a soartei! Să fii în sfârșit cu noi, dar în astfel de împrejurări!

Lauren îi privi pe ceilalți ce se aflau în încăpere. Sybil, pe care o cunoscuse odată, nu se schimbase deloc. Stătea acolo indiferentă, singura fiică a familiei, cu fața ei plină, calmă, nelăsând să transpară nimic din dosul privirii lipsite de expresie. Era cu câțiva ani mai mare ca Lauren și era măritată cu un avocat grec. Căsătoria ei era fericită. În ultimul timp, Lauren aflase că are patru copii – trei băieți și o fată. Bineînțeles că ei nu purtau numele de Keralides și nu aveau dreptul la moștenire. Sybil știa acest lucru și era nemulțumită. N-o simpatizase deloc pe Lauren pentru că orice copil ar fi născut, el ar fi fost un Keralides.

Lângă Sybil stătea Gregori. Arăta prosper, bine hrănit și îmbrăcat într-un costum foarte elegant. Părul lui negru și creț îi acoperea fruntea, umbrindu-i ochii. Între Andreas și vărul lui exista o relație de ură

și simpatie totodată. Gregori era totuși un Keralides, mișcându-se între New York și Paris, între Paris și Atena. El nu fusese dușmanul lui Lauren niciodată. O dată sau de două ori își manifestase prea fățiș admirația față de ea și ea fusese forțată să-l pună la punct, dar acest lucru păruse să-l amuze. Acum îi zâmbea și-i murmură un „bine-ai venit" călduros, ea răspunzându-i încetișor.

Lângă Gregori stătea un băiețel care-l ținea de mână. Dintr-o privire Lauren realiză cine este și simți cum inima îi sare din piept.

Lydia o văzu cum privește copilul și spuse blând „Niko", la care băiatul se coborî de pe scaun și alergă spre ea. Punându-i o mână pe creștet și întorcându-l spre Lauren, adăugă:

– Lauren, acesta este Niko. Niko, ea este Lauren.

Cuvintele conțineau un soi de solemnitate și Lauren, jumătate supărată, jumătate tulburată, privi în jos spre fața care o cerceta.

Copia lui taică-său, gândi ea. Ochii familiei Keralides, negri, cu căutătura piezișă și gene lungi și mătăsoase; părul negru ca pana corbului, nasul drept, pomeții înalți, doar gura moale și roz, încă prea tânără și delicată ca să-i amintească de gura ce o strivise de atâtea ori pe a ei.

– Bună, Niko, spuse ea liniștit.

El întinse mâna politicos și ea i-o luă, plăcut surprinsă de plăcerea ce o simțea ținând micuțele degete în palma ei.

O măsură din privire și apoi își ațintì ochii în ochii ei, ca și când ar fi știut totul despre ea, dar Lauren spera ca, pentru numele lui Dumnezeu, ei să nu-i fi spus copilului nimic. Era slăbuț și înalt pentru vârsta de patru ani și pe față i se citea hotărârea și încăpățânarea, ceea ce o făcea să-i aducă și mai bine aminte de tatăl lui. Simți o nevoie imperioasă de a-l lua în brațe, a-l ciupi și a-l săruta pe obrajii măslinii și ușor rozalii.

Sybil se interpuse între ei, cu ura întipărită pe figură și-l duse înapoi la locul lui. Lydia își privi fiica cu dezaprobare și dădu din cap.

— Intri să-l vezi acum? întrebă ea întorcându-se spre Lauren.

Înainte de a intra, Lydia se opri și-i azvârli o privire îngrijorată:

— Nu-i așa că ai să te porți cu grijă?

Lauren își subție buzele.

— N-am de gând să-l atac, dacă asta încerci să spui, și-și mușcă limba.

— Nu fi ironică. Nu acum. Îmi dau seama că ești șocată, dar toți suntem.

Lauren făcu o grimasă.

— Îmi pare rău.

Lydia se aplecă înspre ea și o sărută pe obraz.

— Este atât de slăbit, Lauren. O să vezi cu ochii tăi. Este prea slăbit ca să vorbească prea mult. Nu-l lăsa s-o facă, dar zâmbește-i.

Să zâmbească! Lauren se revoltă în sinea ei. Oare Lydia știa ce-i cere? Își trecu mâna prin păr și Lydia văzu diamantul care-i strălucea în deget.

— Nu poți să porți ăsta! izbucni ea.

Preț de câteva secunde fața lui Lauren împietri, nedându-și seama despre ce este vorba, apoi fața i se înroși adânc când își privi inelul cu diamant de pe deget.

— Dacă ar fi văzut asta... gemu Lydia.

— Dar sunt logodită și o să mă mărit, spuse Lauren cu încăpățânare.

Lydia arăta disperată și buzele-i tremurau.

— Chiar nu înțelegi, Lauren? El crede că ești încă nevasta lui.

— Atunci, greșește! spuse Lauren cu nemulțumire în voce.

— Trebuie să te prefaci că este adevărat, doar câteva momente, strigă Lydia cu un fel de neliniște. Pentru el ar fi un șoc să afle adevărul, Lauren. Nu este destul de puternic. Orice ar strica echilibrul. Vrei să ai moartea lui pe conștiință?

— Oh, Doamne! gemu Lauren cu o privire dură. Îmi ceri prea mult, Lydia... își scoase încet inelul de pe deget... Uite. Acum sper să fii satisfăcută.

Lydia se uită la ea stânjenită, ezitând vizibil. Făcând o grimasă, Lauren întrebă:

— Ei, ce mai este?

Lydia scotoci în poşetă şi apoi îşi întinse mâna cu palma deschisă. Lauren tresări văzând ce se afla acolo.

— Nu, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Nu-l iau.

— Este pe moarte, spuse Lydia presând-o din nou... Nu mă poţi refuza. N-am să te las.

În ciuda firii ei blânde, în glasul Lydiei era acum încăpăţânare şi furie. Lauren se cutremură şi apucă inelul de aur de la cununie. Şi-l trecu pe deget. Era o veche bijuterie de familie, grecească, reprezentând corpurile înlănţuite a doi şerpi, care fusese adesea subiect de discuţie între prietenii ei. Cu cinci ani în urmă, ea îşi scosese inelul de pe deget şi-l azvârlise spre tatăl lui. Giorgios se aplecase şi-l ridicase, zâmbind cu răceală:

— Acum va fi purtat de cine trebuia să fie purtat de la început: De femeia pe care Andreas trebuia s-o ia de soţie atunci când s-a însurat cu tine.

Lydia o mângâia pe braţ cu blândeţe:

— Îţi mulţumesc, draga mea. Hai acum, te aşteaptă! I-am spus cu câteva clipe în urmă că eşti pe drum şi a fost atât de uşurat...

Deschise uşa camerei în care zăcea el şi luând-o pe Lauren de mână, o conduse în spaţiul umbrit dintre uşă şi patul bolnavului. La o măsuţă stătea o soră îmbrăcată într-o uniformă albă cu dungi albastre. Aceasta se ridică în picioare şi o privi cu curiozitate. Lauren îi aruncă o privire în treacăt, înainte de a-şi întoarce capul spre pat.

Inima îi bătea cu violenţă. Palmele şi ceafa se umeziseră de transpiraţie.

Capul lui era întins pe perne, acoperit cu bandaje. Pătura cu care era acoperit era ridicată în unele locuri, lăsând să se vadă bandaje la picioare şi un braţ în ghips. Chiar şi prin deschizătura bluzei de pijama se zăreau bandaje.

Ştia că urmăreşte în mod conştient aceste detalii pentru că era înfricoşată să-l privească în ochii negri, care acum erau deschişi şi o priveau intens dintre bandaje.

Mâna Lydiei o împinse uşor, implorând-o. Lauren ajunse în dreptul luminii respirând greu.

— Lauren... Vocea lui îi tremură slab numele... Se apropie încet de pat, tremurând... Eram îngrozit că ai murit şi ei nu vor să-mi spună, suspină el cu aceeaşi voce slabă, făcând pauză după fiecare cuvânt.

— Am fost plecată, spuse ea grăbit. M-am întors cât am putut de repede când am auzit.

El îi studia faţa cu aceeaşi sclipire ironică şi atât de familiară în ochi:

— Nu-ţi fie frică, murmură el. Refuz să mor... zâmbi în adâncul ochilor... Când ei nu mi-au spus exact ce-i cu tine, mă întrebam dacă o să pot trăi fără tine, dar acum, după ce te-am văzut, am de gând să scap din toată chestia asta, *eros mou**.

Ultimele cuvinte şoptite îi tăiară respiraţia lui Lauren. Mâinile i se răciră. Uitându-se peste umăr o zări pe Lydia care o observa cu o faţă îngrijorată şi imploratoare. Îşi dădu seama că şi ea însăşi arăta la fel.

Când îşi întoarse faţa spre Andreas, îl văzu încruntat.

— N-ai de gând să mă săruţi, Lauren?

Modul senzual şi răguşit în care-i pronunţase numele o făcu să se înroşească, ca şi în alte asemenea ocazii trecute, şi ochii lui se încreţiră ironici văzându-i culoarea din obraji.

Aplecându-şi capul, cu inima bătându-i nebuneşte, îi atinse uşor buzele cu gura ei. Tocmai când voia să se îndrepte, mâna lui sănătoasă îi atinse faţa, degetele apucându-i obrazul. De la o atât de mică distanţă, putea să-i vadă luminiţele jucăuşe ce se pierdeau în întunericul pupilelor. Apoi, mâna lui căzu brusc şi ochii i se închiseră.

* dragostea mea — în greceşte.

Lydia o conduse afară din cameră, înconjurându-i umerii.

— Se întâmplă adesea. Tocmai a adormit. De data aceasta însă, cred că o să doarmă bine, ştiindu-te nevătămată. Îţi mulţumesc, Lauren.

Lauren se întoarse către ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mulţumi!

— Îmi dau seama că a fost o corvoadă pentru tine.

— O corvoadă?... Laura tremura şi faţa i se albise. A fost un iad. Din ce crezi că sunt făcută? Din fier? A trebuit să stau acolo şi să-l sărut... şi să-l aud spunându-mi... înghiţi din greu... *Eros mou,* zvârli ea furioasă... Doamne, am crezut că o să mi se facă rău. Şi tu îmi mulţumeşti!... Îşi scoase inelul masiv de aur şi-l azvârli Lydiei... Ia-ţi-l înapoi. Nu vreau să-l mai văd în ochi niciodată... Şi nici pe tine.

Împingând-o pe Lydia, îşi croi drum spre ieşire fugind şi gâfâind de efort. În parcaj se opri, neştiind ce drum să apuce. Se gândi în cele din urmă la un taxi. Trebuia să ia un taxi cu orice preţ. Se întoarse pentru a se duce în holul spitalului ca să dea un telefon, dar se trezi nas în nas cu Stefanos, care o privea cu o mutră plină de furie.

— Arăţi îngrozitor.

— Te rog lasă-mă în pace, Stefanos!

— Vreau să te duc înapoi acasă.

— Nu! O să iau un taxi.

— Nu fi fraieră, te duc eu.

Își smuci brațul din mâna lui.

— Nu înțelegi? M-am săturat, vreau să plec, să plec singură. Mi-a ajuns familia Keralides pentru azi... râse cu sălbăticie... Ce-am spus? Pentru astăzi? Pentru toată viața!

— Te înțeleg, spuse el liniștit, arătând mai matur decât vârsta lui. Dar n-o să-ți dau voie să te duci acasă singură. Ești foarte răvășită. Lydia mi-a ordonat să te însoțesc până acasă.

Ar fi vrut să-l împingă și să fugă, dar își dădea seama că n-are nici o șansă. El o conduse la mașina lui și o instală. Drumul de întoarcere fu și mai tăcut decât cel de la venire. Ajunși în fața locuinței, el opri motorul.

— Lauren, mama a vrut să-ți spun...

— Nu vreau să aud, strigă ea disperată și ieși afară din mașină.

Lauren ieșise înainte ca el să-și dea seama de asta. El fugi după ea, dar n-o ajunse. Ea-și scosese cheia, deschisese ușa și o trântise, după care se sprijinise de interiorul ei.

Pe fața albită începură să-i curgă lacrimi. Stefanos bătea la ușă și o striga în zadar. Lauren nu s-ar fi putut mișca din loc, chiar dacă ar fi încercat. Într-un târziu, îi auzi pașii depărtându-se. Apoi, alunecă ușor la podea, leșinând.

CAPITOLUL II

Philip stătea în atelierul ei, privindu-i pânzele cu capul său șaten aplecat într-o parte, iar privirea intensă a ochilor săi o mângâia:

— Devii din ce în ce mai bună cu fiecare zi ce trece. Într-o zi, o să-l depășești pe Jimmy. Îți dai seama?

— Dar Jimmy realizează asta? Râse cu ochii verzi și jucăuși.

— Bineînțeles că-și dă seama, a știut înaintea noastră, întotdeauna a spus că o să devii bună... Philip se apropie și mai mult și-și ațintì privirea pe copacii schițați în tablou... Îmi place efectul acesta. Ce incredibil de solizi par de la distanță și ce estompați devin atunci când te apropii.

— Sper că n-ai de gând să stai cu nasul lipit de ei.

El se întoarse și făcu o strâmbătură.

— Draga mea, îmi place să privesc.

— Și mie, îi zâmbi ea, venind în brațele lui și ridicându-și fața pentru a fi sărutată.

El o cuprinse îmbrățișând-o și-și apropie buzele de nasul, de obrajii, de ochii ei.

– Ești imposibilă, Lauren.

– Adică? Își deschise larg ochii.

– Atât de frumoasă și atât de înțeleaptă. Nu este corect.

Ea râse.

– Pentru cine?

– Pentru oricare altă femeie de pe pământ.

Ochii lui Philip scânteiară și umorul îi dispăru din ei.

Ea-l privi cu afecțiune, rezemându-se cu încredere de el și ținându-l de mijloc.

– Te iubesc, șopti ea.

El ridică o sprânceană.

– Când vrei să-ți răspund la această declarație?

– În fiecare moment al zilei, insistă ea, încrețindu-și nasul.

– Asta am vrut să aud. Își ridică mâna și-și privi ceasul... Trebuie să plec, am un client la ora unsprezece.

Ea dădu din cap.

– Trebuie? Mă simt atât de bine cu tine aici... De-abia te-am văzut săptămâna asta.

Avusese nevoie să-l vadă, mai ales după ce-l vizitase pe Andreas. Amintirile o făcură să-l privească printre gene. Nu-i spusese încă. Intenționase, dar totuși îi venise greu să-i explice. Era un lucru destul de puțin

complicat, dar numai simpla menționare a numelui lui Andreas Keralides îl făcea pe Philip să se înfurie.

– Când o să ne căsătorim, lucrurile o să fie altfel, îi promise el blând, cu o privire amuzată. Chiar foarte diferite.

Lauren îl cunoștea de o viață și nu simțea vreo grabă să devină nevasta lui, dar întotdeauna când era cu el simțea ca un fel de căldură. Același lucru îl simțea și acum când el o îndepărtă ușor.

Nu era un bărbat chipeș. Îi lipsea seducția de brunet care făcea din Andreas o figură atrăgătoare. Lauren îl găsea plăcut totuși, așa cum era, cu fața aspră și zâmbetul calm. Se bucura de prezența lui și întotdeauna era bucuroasă să-l vadă. Philip fusese îndrăgostit de ea de ani de zile, ba chiar și în timpul căsătoriei ei. Ea știuse întotdeauna. El nu făcuse nici un secret din sentimentele sale. Doar în ultimul an ea-și îndreptase atenția către el, găsind sentimentul de protecție de care avea atâta nevoie.

– Jimmy vine cu avionul din Spania peste două zile? întrebă el în drum către ușă.

– Da, mi-a trimis o telegramă. Era destul de puțin inteligibilă, dar oricum spunea că se întoarce. Râse. Cred că l-a costat o avere! Era mai curând o scrisoare decât o telegramă.

Philip zâmbi.

– Îi merge bine.

– Asta este explicația. Te-a sunat și pe tine?

– Am primit un telefon. Jumătate din conversație era în spaniolă și n-am priceput nimic. Am ghicit însă că se întoarce. Totuși, cine este Ema?

Lauren se încruntă.

– Ema? Habar n-am. A menționat numele de Ema?

– De câteva ori, dar n-am făcut legătura.

Ea se scutură.

– Îl știi doar pe tata. Este vorba probabil de vreun model.

Philip zâmbi șmecherește.

– Îmi pare rău că te-am întrebat.

Ea-l ciupi.

– De ce? Sunt fată mare acum. Timpurile când Jimmy își ascundea de mine modelele ce-i erau iubite s-au dus. Mă întreb dacă știe să gătească. Ți-o amintești pe Paula? Gătea de te lingeai pe degete.

– Era și un bun model, spuse Philip gânditor. Avea niște umeri fantastici.

Ochii li se întâlniră și amândoi izbucniră în râs.

– Mincinosule! glumi ea... Umeri zici?

El deschise ușa.

– Trebuie să țin minte că nu te pot șoca, se întoarse el necăjind-o.

– După ce-am stat cu Jimmy toată viața? Cum aș mai putea fi oare șocată de ceva?

Philip făcu o pauză și pe frunte îi apăru o cută.

– Chiar ești complet lipsită de orice urmă de gelozie, Lauren? Ești grozavă! Totuși, vocea-i suna ofensată și privirea-i era neliniștită.

Cuvintele lui o făcură să se miște cu ochii înnegurați. El se aplecă și o sărută, apoi plecă și ea se înapoie în atelier, se sprijini de fereastră în soarele luminos de toamnă și privi spre cer. În ultimele zile vremea se schimbase. Se vedeau doar copaci goi, cu ultimele frunze smulse de furtuna care fusese, în ciuda soarelui văratec care strălucea. Trotuarul și canalele Londrei erau pline de frunze.

Nici o urmă de gelozie! Ce puține lucruri știa Philip despre ea! Se gândi la emoțiile violente care o torturaseră odată și-și puse mâinile pe stomac ca și cum ar fi copleșit-o din nou. Degetele i se încleștară. Ochii i se închiseră.

– Doamne! Vocea îi suna straniu în camera tăcută.

Nu mai auzise nimic despre vreun membru al familiei Keralides din ziua în care îl văzuse pe Andreas și fugise de la spital. Probabil că acesta își regăsise memoria.

Nu citise nimic despre moartea lui în ziare, ci doar o mică notiță care spunea că avusese un accident și fusese rănit. Anunțul era destul de evaziv, referindu-se doar la rănile lui, ceea ce n-o surprinse deloc, știind cât de mult țineau la izolare membrii familiei Keralides. Orice aluzie la moartea lui Andreas ar fi produs un cutremur în lumea afacerilor.

Se gândise să sune la spital să întrebe cum se simte, dar în ultimul moment mâna i se oprise deasupra receptorului, rezistând tentației. Dacă el ar fi murit, ea ar fi aflat.

Nu fusese ușor să lupte cu această tentație. Dacă l-ar fi văzut din nou, vechile răni s-ar fi deschis și ar fi sângerat. Lauren nu mai dormise bine de atunci. Chiar și visurile îi fuseseră pline cu imaginea lui. Numai mândria o mai ținea să nu se ducă să-l mai vadă o dată, fie și pentru o clipă... și sunetul vocii lui răgușite spunându-i *„Eros mou"* îi suna continuu în urechi. Nu-și imaginase că o să-l mai audă pronunțând aceste vorbe vreodată.

Plecă de la geam furioasă și-și luă caietul de schițe. Cu ochi întunecați, începu să lucreze cu repeziciune. Sub degetele ei prinse contur o față și, după un timp, văzu ceea ce începuse să deseneze. De pe hârtie o priveau trăsăturile copilărești ale feței lui Niko și ea se încruntă.

Se gândi că subconștientul o trădează. Făcu o mișcare ca să smulgă foaia din caietul de schițe și s-o rupă în bucățele, când auzi o ciocănitură la ușă.

În fața ei se afla Lydia, cu o figură blândă și lipsită de asprime, dar foarte hotărâtă.

— Ce vrei, Lydia?

Ochii cei negri deveniră tăioși.

— Nu vrei să afli dacă trăiește sau este mort?

Lauren își strânse buzele.

— Dacă ar fi murit, aș fi aflat. Toată lumea ar fi aflat.

Lydia clătină din cap cu dezaprobare.

— Cum poți să fii atât de crudă? El are nevoie de tine. Vino la el. De ce te ții deoparte?

Lauren își trecu mâinile prin părul lins, distrugându-și coafura și lăsând ca șuvițele dezordonate să-i înconjoare fața.

— Lydia, pentru numele lui Dumnezeu, ai milă de mine!

— Aș fi vrut să nu-ți cer nimic, dar Andreas contează prea mult pentru mine, Lauren.

— Întotdeauna a fost așa. Andreas a contat mai mult decât ceilalți.

— Ești rea. Lydia o privi cu ochi mari... A fost inconștient marea majoritate a timpului de când l-ai vizitat, așa că n-am

considerat necesar să te chem, dar acum este conștient, chiar foarte conștient și te cere din nou.

Lauren se albi.

– Vrei să spui că încă nu-și amintește nimic?

Lydia scutură din cap.

– Doamne! Lauren se întoarse cu spatele și intră în apartament, urmată de Lydia care privea curioasă în jur la pensule, șevalet și pânzele rezemate de perete.

– Deci aici lucrezi! Ai început să ai succes. Am auzit-o cu urechile mele. Cred că tatăl tău este mândru de tine.

– Da, este! Lauren se duse la fereastră și privi afară. Nu pot să vin, Lydia. Dacă acum se simte mai bine, ar fi cazul să-i spui.

– Și să-l omor? Vocea era calmă dar fermă.

– N-o să fie chiar așa!

– Ai auzit ce-a spus data trecută. Nu vrea să trăiască fără tine.

Lydia se întoarse pe călcâie tremurând și cu ochi acuzatori.

– Știm foarte bine amândouă că trăiește fără mine de cinci ani. N-o să moară acum dacă o să i se amintească că nu mai sunt nevasta lui.

– Totuși, nu-și amintește. Și dacă i-aș spune, șocul i-ar provoca leziuni ireparabile pe creier.

– Andreas este mai puternic decât crezi... își strâmbă gura... El este puternic ca o stâncă.

– A fost. Acum este foarte slăbit și vulnerabil, legat de viață cu un firicel și nu vreau să tai acest firicel spunându-i ceea ce nu vrea să audă.

Ochii li se întâlniră și Lauren oftă înăbușit.

– Nu vrea să audă? Ce înseamnă asta?

– Ah, Lauren, murmură Lydia. Știi precis ce vreau să spun. Am consultat părerea psihiatrilor în acest domeniu. Andreas nu și-a pierdut întâmplător memoria. El refuză să-și amintească.

Mișcându-se neliniștită, Lauren spuse:

– De ce ar refuza? Știu ce încerci să faci, Lydia, dar nu merge. Trebuie să accepți că eu și Andreas am terminat de cinci ani. Accidentul lui nu poate schimba cu nimic lucrurile. Peste trei luni mă mărit din nou. Știi asta.

Ignorându-i ultima remarcă, Lydia spuse grăbit:

– Andreas se apără de el însuși, asta spun specialiștii. Știe cât este de bolnav, își dă seama că ar putea să moară și s-a întors în timp, în zilele acelea în care era fericit cu tine. Asta îl face să se simtă în siguranță. Îi dă un motiv ca să trăiască.

Lauren stătea înțepenită, privind-o.

— Îți dai seama ce spui? Nu poate să fie adevărat.

— Draga mea, sunt sigură de asta. Andreas nu și-a pierdut memoria în totalitate, a uitat doar anii în care te-a pierdut. A uitat orice altceva. Chiar și pe Niko, fiul lui pe care-l iubește atât, crede-mă. Andreas n-ar accepta cu ușurință să nu-l recunoască pe propriul lui fiu. Îl adoră pe băiat. Totuși s-a uitat la el, fără nici un gest că l-ar recunoaște și a întrebat „Cine este?"

Lauren se încruntă și-și mușcă buzele.

— Bietul copil! A fost afectat?

Lydia încuviință.

— A fost supărat, bineînțeles, dar l-am scos afară înainte ca Andreas să-și dea seama. I-am explicat băiatului că lovitura la cap a tatălui său l-a făcut să-și piardă memoria și cred că a înțeles.

Întorcându-se, Lauren își strânse brațele în jurul corpului ca și cum i s-ar fi făcut frig deodată.

— Cu toate acestea, nu pot să merg acolo din nou.

Lydia se îndreptă spre caietul de schițe care zăcea deschis. Îl ridică și privi schița fără a-i veni să creadă.

— Este foarte bună... atât de bună. Ce deșteaptă ești, Lauren!

Lauren se întoarse și se roși văzând ce ținea femeia mai vârstnică în mână.

— Oh, este doar o schiță din memorie!

— I-ai prins figura cu mare exactitate. Lydia o privi. Pot s-o iau? O s-o păstrez, Lauren. Te rog!

Lauren dădu din mână cu obrajii încinși.

— Bineînțeles.

— Mulțumesc. Lydia o privi din nou, cu ochii umezi. Te rog, vino la el, Lauren.

Lauren văzu că n-are nici o alternativă. Lydia avea o privire implacabilă, ar fi așteptat până când Lauren ar fi acceptat.

— Oh, foarte bine.

În mașină, Lydia o întrebă:

— Ce-a zis logodnicul tău când i-ai spus despre Andreas?

— Nu i-am spus. Răspunsul fusese brusc și Lauren n-o privi.

Lydia îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Nu știe despre amnezie?

— Mă îndoiesc că știe ceva și despre accident. Nu a menționat nimic legat de asta și nici eu nu i-am spus nimic.

— Crezi că l-ar deranja?

Lauren râse cu răceală.

— Știi foarte bine că l-ar deranja. M-am angajat să mă mărit cu el și merg să stau la patul unui alt bărbat prefăcându-mă că sunt soția lui. Ce te aștepți să creadă Philip?

— Din ceea ce-mi amintesc vag despre el, m-am gândit întotdeauna că este un bărbat blând și sensibil. Ești sigură că n-ar înțelege?

Lauren o privi cu severitate.

— Oh, Philip este foarte blând. Este și sensibil. Așa poate fi caracterizat... Oare Lydia nu știa că Philip nu-l putuse suferi pe Andreas din primul moment în care-l văzuse?

Își aminti seara din urmă cu șase ani, ca și cum ar fi fost ieri. Cea mai mare expoziție a lui Jimmy, foarte la modă, fusese anunțată și fusese foarte bine primită. Câteva pânze fuseseră vândute chiar din prima seară. Femeile elegante și pline de bijuterii care se plimbau prin sală păliră când apăru Andreas Keralides în cadrul ușii. În spatele lui stăteau doi bărbați îmbrăcați cu costume închise la culoare și cu figuri solemne. Lauren stătea cu Philip la capătul celălalt al lungii galerii. De la distanță, văzu figura cea brunetă care studia fiecare tablou în parte.

— Cine-i acolo? întrebase ea, zâmbind amuzată de modul în care-l priveau femeile.

— Nu știi? Philip îi zâmbi. Andreas Keralides.

Lui Lauren i se opri respirația.

— El? N-arată ca un rechin al afacerilor, nu-i așa?

— Dar cum arată? Philip era încă amuzat și ochii lui blânzi îi studiau fața.

Ea tocmai terminase școala — o fetiță de optsprezece ani cu picioare lungi... și era în primul an la Colegiul de artă. Părul blond îi era strâns într-o coadă de cal care-i atârna pe spate.

— Nu sunt sigură. Privi spre figura înaltă, cu umeri lați în jacheta de seară, observându-i structura puternică cu ochii curioși și cercetători.

Trăsăturile feței lui erau frumoase; nasul drept, ochii pătrunzători sub sprâncenele negre și gene lungi și dese. Apoi, el se întoarse și o privi. Ochii ei întâlniră gura lui puternică și senzuală. Se înroși și-și întoarse privirea, iar Philip se apropie de ea înconjurându-i umerii cu brațul într-un gest de protecție și posesiune. O conduse într-o altă parte a galeriei și ea se lăsă dusă, încă zăpăcită de privirea acelor ochi frumoși.

De undeva apăru tatăl ei și-l bătu pe Philip pe umăr zicându-i glumeț:

— Bună, vampirule.

Philip îi zâmbi cu afecțiune. Între ei exista o foarte strânsă relație amicală. Philip îi condusese galeria timp de cinci ani. Tatăl lui fusese prietenul și îndrumătorul lui Jim-

my, cu mulți ani în urmă. Jimmy îl respectase și-l admirase până când acesta murise, ca apoi să-și transfere afecțiunea asupra lui Philip.

În timp ce cei doi bărbați stăteau de vorbă, Lauren trăgea cu urechea în jurul ei pentru a auzi comentariile și se uita curioasă. O femeie înaltă și slabă, îmbrăcată cu o rochie de mătase rozalie făcea aprecieri asupra unui tablou:

— Ce-o fi însemnând asta? Nu-mi spune nimic.

— Poate că nu încerci să înțelegi, îi spuse însoțitoarea ei cu un zîmbet plin de înțelegere. Ar trebui să fii mai deschisă noilor curente în artă.

Gura lui Lauren se încreți a râs. Se întoarse și se trezi în calea lui Andreas Keralides. Cu sprâncenele ridicate, ochii lui negri îi zâmbeau.

— Bună seara, domnișoară Grey, murmură el cu o voce pe care ea știu că nu va putea s-o uite niciodată, sau s-o confunde cu a altui bărbat, gravă și cu un ușor accent străin.

Ochii ei verzi se deschiseră larg, nevenindu-i să creadă și genele îi tremurară.

— De unde-mi știți numele? Se simțea stânjenită și se întreba dacă el vede în ea altceva decât o școlăriță cu coadă de cal.

Pe față îi apăru un zâmbet vesel și ridicându-și una din sprâncenele lui negre, gura i se rotunji ironic:

— Am întrebat.

Fața ei se coloră. Gândul că el o remarcase, suficient ca să se intereseze de numele ei, o făcea să aibă asupra ei un efect bizar și inima care-i bătea nebunește părea să-i spargă timpanele.

O privea ca și cum s-ar fi bucurat de stângăcia ei, și veselia lui o enervă. Ochii ei se umplură de revoltă și deveniră scânteietori:

— Ați venit să cumpărați unul dintre tablourile tatălui meu, domnule Keralides?

— Cum de-mi știi numele? îi întoarse el vorba, aproape râzând și ea se trezi izbucnind în hohote de râs.

— Am întrebat, îi replică ea și ochii lui o măsurară dintr-odată, mișcându-se de la gura zâmbitoare, la părul blond, care la lumina artificială strălucea ca argintul.

Se trezi uitându-se în ochii lui pătrunzători și negri și respirând neregulat. Încet, el întinse o mână și-i desfăcu părul din legătoare, lăsându-i-l să atârne în jurul feței.

— Întotdeauna o să porți părul desfăcut pentru mine, spuse el foarte încet.

Tatăl său o crescuse în spirit de independență și libertate.

Se zbârli imediat la aceste vorbe care denotau încrederea lui Andreas Keralides în el însuși, obișnuit ca voința lui să devină lege pentru alții.

Ridicându-și obrazul cu mândrie, ea-i ripostă:

— De ce crezi că aș face-o? întrebă ea șuierător.

Ochii lui o ațâțară.

— Pentru ca atunci când o să facem dragoste să-mi pot plimba degetele prin părul tău.

Ea-și ținu respirația și îngăimă:

— Oh!

— Oh, desigur, o aprobă el.

— Ce te face să crezi că o să faci dragoste cu mine? Își revenise destul de repede, dar vocea avea un ușor tremur și el observă; ea-și dădu seama după ironia din ochii lui.

— De ce nu? O să ne placă la amândoi.

— Nu obișnuiesc să-i las pe străini să facă dragoste cu mine, domnule Keralides, îi zise ea și el râsese.

— Sper și eu, dar asta este ceva diferit.

— De ce? întrebase ea înțepată: Pentru că ești milionar?

El făcuse o pauză scurtă, se apropiase și mai mult de ea și vorbise atât de încet încât ea crezuse că nu a înțeles bine:

— Pentru că o să mă căsătoresc cu tine.

Și acum Lauren își amintea privirea ei zăpăcită și neîncrezătoare când se uitase la fața lui sardonică. Nu-l crezuse atunci, bineînțeles. Îl crezuse mai târziu.

Mașina ajunsese la spital. Lauren o urmă pe Lydia în hol și apoi în lift. În fața salonului lui Andreas, Lydia se opri și spuse rugător:

— Inelul.

Mâinile lui Lauren tremurau când schimbară inelele. Lydia deschise ușa și șopti:

— O să te aștept afară.

Lauren se întoarse surprinsă, dar mica siluetă se și îndepărtase. După o clipă, Lauren intră în salon. Astăzi, înăuntru nu se afla nici o soră. Interiorul era liniștit și gol, jaluzelele trase lăsau să transpară o geană de lumină, care se reflecta pe dușumea.

Figura bandajată din pat nu se mișcă atunci când ea se apropie și-l privi. Genele negre și dese îi acopereau ochii și pleoapele îi erau rănite. Privirea i se opri pe gura lui palidă și atunci, nemaiputând rezista, se aplecă și-i atinse gura cu propriile ei buze.

Pe negândite, mâna lui se ridică din pat și i se încolăci în jurul gâtului. Ea se uită și văzu că el își deschisese ochii.

— Lauren, șopti el. *Eros mou* — în sfârșit. Unde ai fost?

— Arăți mai bine, spuse ea ușor stânjenită, încercând să se desprindă fără a-i cauza dureri, dar mâna lui, surprinzător de puternică, n-o lăsă.

— Sărută-mă din nou, spuse el răgușit. Eram adormit. N-a fost corect. Vreau să fiu întotdeauna treaz atunci când mă săruți.

Ea-l sărută ușor, dar mâna lui îi apăsă ceafa strângând-o în timp ce gura lui îi săruta flămândă buzele.

Nu-și imaginase vreodată că o să simtă din nou acea pasiune devoratoare. O durea atât de tare acest sentiment, că trebui să se dea la o parte, eliberându-se. Rămase cu mâinile împreunate, respirând ca și cum ar fi alergat.

— Ce s-a întâmplat? El se mișcă neliniștit și în ochi i se citea durerea.

— Liniștește-te, spuse ea. Nu trebuie să te enervezi.

— O să mă enervez foarte tare dacă te porți rece cu mine, spuse el glumind acum, cu ochii strălucitori ce alunecau senzual de-a lungul trupului ei. Arăți mai matură în lumina asta. Trebuie ca jaluzelele să stea trase în jos? De abia te văd. Vino mai aproape.

Lauren trase un scaun lângă pat și se așeză ținându-și capul în umbră. El ar putea observa schimbări la ea. Fusese o

fată de nouăsprezece ani în mintea lui și acum era o femeie de douăzeci și patru.

— Nu trebuie să stau mult, spuse ea nervos.

— Trebuie doar să vii. Vocea îi era încordată și ochii furioși. Ce este, Lauren? De ce ești atât de distantă?

Își adună tot curajul și-i zâmbi:

— Îmi pare rău că par distantă, dar am fost atât de îngrijorată.

Fața lui se relaxă.

— Bineînțeles. Biata de tine! Îmi pare rău că te-am făcut nefericită. Ești prea tânără pentru a duce pe umeri o astfel de povară, *eros mou*. Totul trebuie să fie foarte greu pentru tine... își duse mâna sănătoasă la cap, cu ochii plini de nerăbdare... Cum s-a întâmplat? Nu-mi amintesc nimic. Nu mi-au spus decât că am făcut mașina praf.

Părea bolnav, părea slab, dar nu părea a fi pe moarte, gândi ea. Era lucid și coerent.

— Un camion a împrăștiat ulei și tu ai derapat.

El se încruntă.

— Când a fost asta? Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este călătoria noastră la New York. Îmi amintesc că mă întorceam de la Heathrow. Tu erai în mașină. Asta n-a fost când m-am accidentat?

Ea-și simți gâtul uscat și înghiți.

– Nu eram cu tine când ai avut accidentul.

Andreas îi scrută fața.

– Nu, mama mi-a spus că erai, îmi amintesc. De ce a trebuit să treacă așa de mult timp ca să ajungi aici? Unde erai?... Ochii i se măriră... Cu Jimmy? Și cu dragul tău prieten Philip?

Ea se ridică în picioare și scaunul scârțâi.

– Ar trebui să încerci să dormi, Andreas. Am promis să stau doar cinci minute.

– Lauren! Mâna lui o prinse de fustă și se încleștă. Stai aici! Nu mi-ai răspuns. Erai cu Philip Colby?

În ochii ei era surpriză și durere. Pentru că nu știa ce să răspundă, apoi spuse:

– Nu.

El se liniști.

– Oh! încuviință. Îmi pare rău, draga mea.

– Acum, chiar că trebuie să plec.

– Sărută-mă, suspină el.

Ea trebui să se execute, dar fu un chin. Mâna lui îi mângâia ceafa sub părul mătăsos și degetele o strângeau tandru, făcând-o să-l sărute adânc, gura lui deschizându-se cu o pasiune care o tulbură. El stătea întins pe spate, gemând.

Arăta atât de extenuat încât Lauren se simți cuprinsă de tandrețe.

– Promite-mi că acum o să adormi, se rugă ea.

El zâmbi.

– Promit, murmură el cu o voce slabă și înainte ca ea să se miște din dreptul lui, căzuse într-un somn adânc.

Lydia era cu un om scund și grăsuț, al cărui costum elegant și maniere alese denotau că este o persoană importantă. Privirea plină de siguranță întărea această convingere. El zâmbi și întinse mâna:

– Doamnă Keralides, mă bucur să vă cunosc.

– Sunt domnișoara Grey, spuse Lauren tăios, uitându-se la Lydia.

– Dânsul este domnul Cardew, specialistul care a fost chemat să se ocupe de cazul lui Andreas, explică Lydia.

Lauren se uită la el.

– Sunteți psihiatru?

– Printre alte lucruri, spuse acesta plin de îngăduință, privind-o curios.

– Cum l-ați găsit pe soțul dumneavoastră?

– Suntem divorțați, spuse Lauren cu fermitate.

El zâmbi:

– El nu crede asta.

– Indiferent ce crede, asta este situația.

– Din punct de vedere legal poate că sunteți divorțați, dar dacă el nu va accepta, sunteți încă legată de el.

– Este absurd!

Da, totul avea o semnificație. După câteva clipe spuse cu o voce joasă:

– La o zi după ce ne-am întors, soțul meu și cu mine ne-am certat îngrozitor. L-am părăsit, am plecat la tatăl meu și el... nu mai putea să continue, vocea i se sparse și îi tremura, iar din ochi îi picurau lacrimi.

Omulețul se aplecă în față și o privi gânditor:

– Și el? o forță să continue.

– Mi-a fost necredincios, spuse ea în cele din urmă, printre dinți.

Se lăsă tăcere.

– Ați descoperit asta?

Ea dădu din cap. Stătuse cu Jimmy doar o noapte și dimineața își dăduse seama că se comportase copilărește. Luase un taxi ca să se întoarcă acasă dimineața devreme, plină de dragoste și pocăință, alergase pe scări spre dormitorul lui Andreas, de fapt dormitorul lor, deschisese ușa și înlemnise ca și cum cineva ar fi împușcat-o în inimă.

De pe pernă, de lângă capul lui Andreas, se ridicase capul Martinei cu obrajii roșii și fața zâmbitoare. Ea nu spusese o vorbă. Zâmbetul se transformase în râs și ochii negri o ironizaseră și-și bătuseră joc de ea.

Lauren se întorsese fără să spună nimic și ieșise afară din casă. Mai târziu, în cursul acelei zile, Andreas venise s-o vadă dar Jimmy nu-i permisese. Din camera ei auzise voci ridicate, Andreas încercase să intre cu forța în camera ei, dar venise Philip. Bătaia fusese crâncenă. Auzise fiecare zgomot și se cutremurase de oroare. Împreună, Philip și Jimmy reușiseră să-l scoată afară din casă, totuși. Ziua următoare, Lauren zburase în Scoția ca să stea la mătușa ei în Inverness. De aici ea-și dirijase avocatul. Andreas îi scrisese, dar ea îi returnase scrisorile necitite. Divorțul avusese loc în America, deoarece aici se încheiase și căsătoria și la o săptămână după pronunțarea lui, Andreas se căsătorise cu Martina. Fiul ei se născuse la trei săptămâni după nuntă – Niko, băiețelul în a cărui carne, Andreas își lăsase amprenta de neconfundat. Nu putea să fie nici o îndoială asupra paternității sale.

– Și ați divorțat de el?

Întrebarea specialistului o făcu să sară în sus. Își întoarse ochii tulburați către el.

– Da, spuse încet.

– L-ați mai văzut din ziua în care l-ați părăsit?

Ea neagă din cap.

El se scărpină pe obraz cu un ușor zâmbet pe buze.

— Un caz deschis şi închis în acelaşi timp, nu?

— Credeţi?

— Haideţi, doamnă Keralides...

— Nu mă numiţi aşa!

O privi gânditor.

— Scumpa mea tânără doamnă, ce este un nume? Se poate pune această problemă în cazul de faţă? Soţul dumneavoastră regretă amarnic acest divorţ şi tot ceea ce este legat de ce a urmat după. Şi-a scos totul din minte pentru că subconştientul lui îşi dă seama că nu-i convine. După însănătoşirea corpului, cred că memoria nu-i va reveni aşa uşor.

Lauren ar fi vrut să se certe cu el asupra acestui subiect dar bunul simţ o făcu să fie mai înţeleaptă.

— Şi atunci ce? îl întrebă ea. N-o să mă pot preface la infinit. Sunt logodită cu alt bărbat.

El dădu din cap.

— Înţeleg. De câtă vreme sunteţi logodită?

— Doar de o săptămână.

Ochii cei isteţi se măriră.

— Adevărat? Ce interesant!

Lauren începu să-l privească. De ce oare zâmbea el aşa?

— Logodna dumneavoastră a fost anunţată în ziar?

— Bineînţeles.

Faima lui Jimmy şi galeria lui Philip făcuseră din asta o noutate interesantă. Câteva ziare povestiseră câte ceva despre logodnă.

— Vă amintiţi ziua când s-a publicat evenimentul?

Ea se încruntă iritată.

— Ziua în care ne-am logodit... presupun,... oh, nu, a fost ziua următoare, vocea i se frânse şi-l privi înţepenită... Încetişor, adăugă... Ziua în care Andreas a avut accidentul.

El zâmbi satisfăcut.

— Precis. De fapt presupuneam asta. După cum spuneam, un caz deschis şi închis în acelaşi timp. Foarte clar.

— Chiar foarte clar, spuse ea răguşit. Nu-mi vine să cred.

— Aveţi altă explicaţie? Îşi apropie mâinile a rugăciune, zâmbind pe sub mustaţă, amuzat.

Ea se ridică.

— Nu acum, dar o să mă gândesc.

El râse.

— Să faceţi asta, doamnă Keralides.

Lauren se opri şi-l privi.

— Se poate întâmpla ca anunţul logodnei mele să aibă legătură cu accidentul şi cu amnezia lui voită?

Doctorul zâmbi larg.

— Bineînțeles, dar nu în felul în care vă gândiți. El nu se preface, doamnă Keralides. Și-a pierdut pur și simplu amintirile din ultimii cinci ani. Mintea are o capacitate miraculoasă de a-și scoate afară amintirile nedorite, protejându-se astfel. Și după cum vă spuneam, după ce se va însănătoși, memoria îi va reveni încetul cu încetul.

— Și asta când se va întâmpla?

— Vă rog insistent să nu-l tulburați până când nu vă voi permite. Șocul ar putea să-i facă mult rău.

Lauren privi podeaua, mușcându-și buzele.

— N-o să moară. Sunt sigură de asta. Este foarte puternic, doar l-am văzut astăzi.

— Șocul poate omorî chiar un om sănătos, credeți-mă. Când cineva este atât de vătămat ca soțul dumneavoastră, pericolul se dublează.

Ea-și închise ochii.

— Oh, Doamne, suspină ea. Nu știu cât o să mai pot îndura!

CAPITOLUL III

Toamna se transforma în iarnă încet și cu blândețe. Diminețile erau cețoase, vremea plăcută și doar ocazional apăreau scurte rafale de ploaie. Temperatura era peste normal; fetele umblau încă în haine de vară, iar după masă, bărbații umblau în cămașă. Londra se bucura de ultimele rămășițe ale verii înainte de a intra în iarna rece și noroasă.

Împotriva rațiunii, Lauren continua să-l viziteze pe Andreas la spital. Zilnic petrecea o jumătate de oră cu el, citindu-i ziare, ținându-i mâna și observându-i luminița jucăușă din ochi atunci când o privea. O ironiza ușor, așa cum făcuse în acele prime luni ale căsătoriei lor, arătându-i o tandrețe pe care ea și-o amintea cu o strângere de inimă.

Era ciudat, gândi ea, plecând de la spital într-una din după-amieze, pentru că starea lui de spirit înaintea călătoriei la New York fusese proastă, el fiind morocănos și ursuz și ți-ai fi putut imagina că el ar fi trebuit să se

întoarcă în timp la starea sa de atunci, dar, contrar așteptărilor, el părea omul de la începutul căsătoriei, pasionat și iubitor.

Acele luni de la începutul mariajului fuseseră dumnezeiești. Andreas fusese un amant excitant și sensibil, conștient de inocența ei, comportându-se protector atunci când o antrena în vârtejul propriilor lui dorințe. Singura piedică în această perfectă fericire fusese ostilitatea fățișă a tatălui lui. Giorgios nu făcuse nici un secret din faptul că ar fi dorit ca Andreas să se însoare cu verișoara lui Martina, o grecoaică subțire și negricioasă cu ochi posomorâți și languroși.

De câte ori era singură cu Lauren, Martina își manifesta gelozia printr-o tăcere apăsătoare. În prezența lui Andreas devenea drăgălașă, toată numai un zâmbet și fluturări din gene și Andreas îi surâdea cu indulgență, ceea ce lui Lauren făcea să i se zburlească părul în cap. Încerca să-și înăbușe acest sentiment de gelozie spunându-și că dacă Andreas ar fi iubit-o pe Martina, ar fi luat-o în căsătorie dar... gelozia nu face parte dintre lucrurile raționale. Lui Lauren îi era frică și-i displăcea Martina, și asta se vedea.

Când atmosfera din familia Keralides devenea prea înăbușitoare Lauren pleca pentru câteva ore la casa tatălui său. Ea

întrerupsese Colegiul de artă, la dorința lui Andreas, dar uneori simțea că o mănâncă palmele de dorul de a ține o pensulă în mână.

Jimmy o încuraja, lăsându-i liber un colț din atelierul lui, în așa fel încât ea să aibă loc să lucreze acolo. Philip îi urmărea munca aprobând-o și spunând că este o crimă ca cineva atât de talentat să-și fi întrerupt studiile de artă.

Prietenia cu Philip nu-i era pe plac lui Andreas. Originea lui greacă îl făcea să-i fie imposibil să creadă că între un bărbat și o femeie poate exista o relație de simplă prietenie fără nimic altceva în plus și cu toate că Lauren râdea când Andreas îi spunea că Philip este îndrăgostit de ea, în sfârșit, acesta îi dovedise că are dreptate.

Tocmai venise s-o ia pe Lauren acasă după una din lungile ședințe de pictură. Philip stătea alături când Andreas o îmbrăca cu pardesiul observând cum ea-și întinsese fața și soțul ei o sărutase rapid, dar pasionat.

Amândoi se întorseseră înainte ca Philip să aibă timp să-și controleze expresia feței și după ce se instalaseră în mașină, Andreas zisese crispat:

— Ți-am spus. Să nu mă mai minți. Acest bărbat este mort după tine.

Ea nu-i putuse răspunde deoarece n-avea nici un fel de explicație. Și pentru ea fusese un șoc să vadă sentimentele lui Philip. De ani de zile îl considerase ca pe un frate mai mare saú chiar un unchi și-i venea greu să-l vadă în altă lumină.

– Niciodată să nu mai rămâi singură cu el, spuse Andreas foarte supărat. Niciodată!

Temătoare, ea întrebase:

– Cum l-aș putea evita? Întotdeauna el este binevenit în casa tatălui meu. Sunt prieteni vechi.

– Atunci înseamnă să te ții departe de casa tatălui tău. Andreas o privi cu severitate... Îmi pare rău dacă o să-ți vină greu, dar tatăl tău te poate vizita oricând în casa noastră.

– Casa noastră! Ochii i se umplură de mânie... Cum poate să fie casa noastră?

Sprâncenele lui Andreas se încruntară și ochii i se înnegurară.

– Ce vrei să spui?

– Locuim în casa tatălui tău, sub acoperișul lui, ne împiedicăm de frații și surorile tale la tot pasul și eu nu sunt binevenită – niciodată n-am fost. M-au făcut să mă simt o intrusă. De ce crezi că mă duc să-l văd pe tata atât de des? Simt nevoia să ies din acea atmosferă, să nu mai simt ostilitate și dușmănie.

Fusese începutul unei certe dintr-un lung șir de scandaluri care se terminase așa ca și toate celelalte, cu Andreas pășind falnic și încruntat și Lauren ținându-se după el ca un cățel.

Zilele de lapte și miere fuseseră scurte, gândi Lauren în timp ce se îndrepta spre apartamentul ei. Viața fericită cu Andreas fusese distrusă treptat-treptat prin atitudinea familiei, diferența de vârstă dintre ea și membrii acesteia și din cauza geloziei față de Martina.

Călătoria spre New York fusese ultima încercare disperată de a-și regăsi fericirea. Andreas o sugerase în urma unei certe și ea acceptase și, deși fuseseră fericiți împreună, cum ajunseseră la Londra, necazurile începuseră din nou. În seara când se întorseseră, petrecerea de aniversarea zilei de naștere a Martinei era în toi. Lauren fiind obosită, se scuzase și se retrăsese de la reuniune ducându-se să se culce. Andreas rămăsese. Lauren dormise câteva ore și se trezise din cauza muzicii de la parter.

Din capul scărilor privise în jos, spre oglinda de perete din hol, care reflecta întreg salonul și avusese imaginea Martinei mișcându-se senzual în brațele lui Andreas în ritmul dansului. Se băgase la loc în pat, deprimată și rămăsese trează ore întregi.

Adormise abia pe la patru dimineața și Andreas tot nu venise, deși toți musafirii plecaseră și casa devenise tăcută.

Avusese loc, bineînțeles, o nouă ceartă. În mijlocul ei intervenise Giorgios Keralides care țipase la ea:

– Dacă ești geloasă pe Martina, întreabă-te și de ce! Ea este femeia cu care ar fi trebuit să se însoare Andreas, o femeie pe măsura lui, nu un „nimenea" ca tine.

Ea-și scosese din deget inelul de cununie și-l azvârlise spre el, în timp ce Andreas stătea acolo într-o tăcere amară.

Fugise spre casa tatălui ei, crezând că la fel ca și Giorgios Keralides, Andreas regretă căsătoria. În timpul acelei lungi nopți, ea se zbătuse între impulsuri contradictorii; dragoste și ură, gelozie și dorință. În zori, se întorsese în casa Keralides încercând să se împace cu bărbatul ei, indiferent de preț.

Imaginea a ceea ce găsi la sosire o urmări nopți și zile de-a rândul; capul brunet al lui Andreas, fața roșie de somn, pleoapele închise, întins pe pat și înlănțuit cu Martina ce zâmbea triumfătoare lui Lauren.

Bineînțeles că știuse că înaintea ei mai fuseseră și alte femei dar crezuse că totul se terminase. Andreas îi jurase fidelitate totală și ea îi sărutase mâna cu recunoștință. Propria ei prostie o înfuria acum.

Tot nu-i spusese lui Philip. Instinctul o avertizase că el va reacționa cu furie, interzicându-i poate să-l mai viziteze pe Andreas și ea încă nu se putea opri să nu-l mai vadă. Chiar și munca ei suferise – pierduse cheful de a mai picta. Se forța să țină pensula în mână și-i dispăruse tot interesul.

Philip sosi în acea după-amiază în timp ce Lauren privea fără țintă peste șevalet. Se apropie de ea și se încruntă.

– Este ceva în neregulă?

Ea se uită la el cu nervozitate.

– De ce mă întrebi?

– Draga mea fată! Făcu o grimasă și arătă spre pânză... N-am știut că poți să fii și stângace. Observ că ai refăcut pictura de mai multe ori, dar tot nu merge, nu-i așa?

Nu era posibil să-i ascundă ceva. Avea ochiul format pentru artă, chiar mai mult decât unii pictori.

– Cred că este cazul să-ți spun ceva, zise ea cu ezitare și el își opri respirația, uitându-se sever la ea... Stai jos, Philip.

– Crezi că este nevoie să beau ceva? spuse el sec și ea izbucni în râs.

– Vrei o băutură?

– Poate că o să vreau.

Ea-i aduse un whisky și i-l puse în mână. El rămase pironit cu privirea asupra lichidului auriu.

– Ei bine?

Lauren îi povesti totul în grabă, cu voce joasă și sacadată și-l văzu cum se înnegrește la față.

– Drace, ți-ai ieșit din minți! Ochii lui aruncau scântei de gelozie și fața i se înroșise.

Niciodată nu-l văzuse pierzându-și calmul. Lucrul acesta o uimea și o înspăimânta în același timp.

– Îl vizitezi zilnic de săptămâni întregi și nu mi-ai spus nimic până acuma? M-ai mințit, ți-ai bătut joc de mine... de-abia putea vorbi... nu mă așteptam la așa ceva din partea ta, Lauren.

– Nu m-am așteptat că o să dureze atâta, spuse ea simțindu-se mizerabil. Prima dată mi-au spus că moare și cum aș fi putut să-i refuz? Apoi, psihiatrul a spus că ar fi un pericol dacă ar avea un șoc mare; faptul că ar fi descoperit că nu mai suntem căsătoriți ar fi fost un altfel de șoc – și atunci ce altceva puteam face decât să mă prefac?

– Ar fi trebuit să-mi spui, spuse Philip încordat. Aș fi putut eu aranja asta, ochii lui îi întâlnirăpe ai ei... Dar tu n-ai fi vrut ca eu să mă bag, nu-i așa, Lauren? Voiai să continui să-l vezi pe bastardul ăla grec. Niciodată n-ai renunțat la el, așa-i? Într-un timp am crezut că l-ai uitat, dar a fost

suficient să-ți dea un mic semn de viață, ca să alergi ca o nebună la el și să-l lași să-și bată joc de tine, așa cum a mai făcut-o și altădată.

– Este foarte bolnav!

Philip râse ironic.

– Foarte bună scuză!

– Philip, așa este! Era cât pe ce să moară! Dacă l-ai fi văzut în prima zi... Era alb ca varul și extenuat, nu se putea mișca sau vorbi.

Buzele lui Philip se strânseră de furie și șuieră:

– A reușit totuși să-ți impună voința lui, nu-i așa? Te-a adus unde a vrut.

– Philip, fii rezonabil, a trebuit să mă duc!

O luă de umeri și o scutură. Ea tresări și-l privi cu ochi goi.

– Ai vrut să te duci! Recunoaște!

Simți cum o cuprinde furia; își ieși din minți, nu-și mai ținu gura și țipă:

– Ai dreptate, am vrut să-l văd din nou! Îl iubesc!... tăcu brusc, își închise ochii și apoi se uită la Philip cu tristețe... Îmi pare rău, Philip. N-am ce să fac. N-am vrut să-l iubesc, dar îl iubesc cu disperare. Sunt nebună după el.

– Da, spuse Philip, clar și cu răceală. Da, știu. Cred că întotdeauna am știut. A fost evident din ziua în care el a intrat în

expoziția lui Jimmy. O singură privire și te-a dat gata. Am fost nebun să cred că totul s-a terminat.

Ea-și aplecă fața vinovată, plină de părere de rău. Își scoase inelul din deget și i-l întinse.

– Îmi pare rău că a trebuit să se termine așa.

Philip trase adânc aer în piept, uitându-se la inel ca și când nu l-ar mai fi văzut vreodată, apoi dădu din cap.

– Uite, draga mea, îmi pare rău că mi-am ieșit din fire. Vrei să mă asculți cu calm o clipă?

Ea-l privi cu ezitare.

– Bineînțeles. Dragostea mea pentru Andreas nu schimbă cu nimic afecțiunea pe care ți-o port, Philip. Ne cunoaștem de prea multă vreme.

El zâmbi cu ochi întunecați, ca și cum aceste cuvinte l-ar fi rănit mai mult decât și-ar fi închipuit Lauren.

– Nu-mi înapoia inelul.

Deoarece în ochii ei se citea surpriză și neliniște, el îi strânse degetele peste inelul pe care-l ținea în palmă:

– Păstrează inelul, poartă-l, nu spune nimănui că logodna s-a desfăcut.

– De ce? Expresia ei era una de nedumerire.

– Pentru propria ta protecție, spuse el sobru. Nu am încredere în Keralides; niciodată n-am avut. Nu cred în această amnezie a lui... Este un porc viclean.

– Ba da, Philip! Tu nu l-ai văzut!

El surâse acru.

– Nu mă îndoiesc că este într-adevăr bolnav, după accidentul de mașină, dar în privința amneziei, dă-mi voie să am dubii. Nu există metode de tratare așa cum există în cazul unui picior rupt. Ar putea să vă ducă de nas pe toți.

– De ce ar face asta? Lauren era nerăbdătoare și neîncrezătoare.

Gândul acesta îi venise și ei în cap la început, dar acum nu putea să creadă că Andreas se preface că și-a pierdut memoria – îi ieșise din cap această idee.

Philip se cutremură.

– A mers, nu-i așa? Te-a adus înapoi.

Ea se înroși.

– Dacă m-ar fi vrut ar fi încercat înainte. Ai uitat că nevastă-sa a murit acum doi ani și n-a încercat niciodată să se apropie de mine după moartea ei? Ce l-ar fi determinat să aștepte atâta timp?

– Dracu' știe? Este un om de afaceri lipsit de milă și tacticile lui se pare că merg... se uită la ea cu gura strânsă... Lauren, ai citit ziarele, ai văzut cu câte femei a fost văzut în

ultimii doi ani. Aventurile lui sunt de notorietate publică. Un astfel de bărbat vrei? Un bărbat în care să n-ai încredere?

Lauren simţi că i se face rău şi-şi puse mâinile pe stomac.

— Nu, acceptă ea în şoaptă. Bineînţeles că nu.

— Atunci de ce?

Îl privi neajutorată.

— Acum, el are nevoie de mine... observând strâmbătura lui Philip continuă... Are nevoie! Şi dacă are, eu nu pot să-i întorc spatele şi să plec. La început am încercat, m-am luptat cu mine însămi, dar acum nu pot. Sunt poate slabă şi proastă, dar nu pot să fac una ca asta.

Se lăsă tăcere şi apoi Philip vorbi:

— Foarte bine, accept asta. Dar pentru binele tău, poartă un timp inelul. Aşteaptă, Lauren, nu te lega de Keralides din nou, fără a-i cunoaşte exact poziţia. Nu te pune în situaţia de a fi trădată încă o dată.

Ştia că el are dreptate, chiar propria ei raţiune i-o spusese. Încetişor, îşi puse inelul în deget.

— Eşti un om minunat, Philip, zise ea. Doamne, cât aş fi vrut să te iubesc aşa cum mă iubeşti tu pe mine!

El râse.

— Fă-o, draga mea!

Ea-i zâmbi plină de afecţiune şi ochii lui Philip se înnegurară.

— Eşti o fată foarte frumoasă, spuse el cu greutate. Ce păcat că Keralides n-a murit în acel accident!

Lauren tresări.

— Philip! Să nu spui asta nici în glumă.

— N-am glumit, în vocea lui era răceală şi încăpăţânare. Dacă nu l-ai fi întâlnit pe Keralides, ne-am fi căsătorit cu mulţi ani în urmă, sunt sigur. După ce l-ai părăsit, ştiam că mai devreme sau mai târziu o să te întorci la mine... şi ai făcut-o şi o s-o faci din nou, pentru că el te va răni... şi eu o să fiu aici, aşteptându-te.

Se întoarse şi ieşi fără să-şi ia rămas bun şi ea rămase tremurând, pentru că o parte din ea presimţea că ceea ce spusese el despre Andreas era adevărat.

Când îl vizită din nou, bandajele îi fuseseră înlăturate de pe cap. Râse văzându-i buclişoarele mărunte care-i acopereau pielea capului:

— Arăţi ca un copilaş!

— Mă simt ca un nebun!

Stătea în şezut, rezemat de un morman de perne. Paloarea aceea îngrozitoare dispăruse, dar din cauza statului în spital îşi pierduse culoarea bronzată a pielii şi se vedea că

are nevoie să stea în aer, la soare. Slăbise. Trăsăturile lui puternice erau subțiate și sub ochi avea cearcăne.

– Și acum, veşti bune! Ei spun că pot pleca din spital dacă-mi iau o soră medicală cu mine.

Lauren nu-și putu ascunde șocul. El o văzu cum se schimbă la față, îi văzu privirea speriată.

– Ce este? O privi el. Nu mă vrei înapoi acasă, Lauren?

Ea simți dintr-odată distanța ce-i separa. În curând va trebui să-i spună adevărul. De îndată ce va ieși din spital nu i se va mai putea ascunde nimic. Dar nu azi, gândi ea și se înfurie pe propria-i slăbiciune. Dacă Andreas era atât de zdravăn încât putea să iasă din spital, era suficient de puternic să audă adevărul și ea nu mai trebuia să aibă nici o reținere.

– Sigur că te vreau acasă, spuse ea zâmbindu-i mult prea ostentativ. Trebuie să te fi plictisit cu viața de spital.

– M-am plictisit de moarte, spuse el strâmbându-se cu o figură încordată.

Nu întrebase nimic în legătură cu minciunile pe care Lydia i le spusese, acceptând cu calm povestea despre tatăl lui, care îl vizitase în primele zile ale accidentului și care fusese obligat să zboare în Statele Unite, atunci când Andreas își revenise. Andreas

știa că afacerile contează înaintea tuturor. Lauren se întreba dacă el se interesase de Martina. El nu-i menționase numele în prezența ei și dacă ar fi vorbit cu maică-sa despre Martina, aceasta nu i-ar fi spus niciodată lui Lauren. Era straniu totuși, modul în care Andreas părea să fi uitat totul, în afară de perioada din primul an de căsnicie. Doctorul ar fi spus că este deliberat din partea subconștientului, dar era oare vorba de subconștientul lui? Nu știa el ce face?

Acum, îi vorbea despre planurile lui, jucându-se cu degetele ei pe care le apucase cu palma lui mare.

– Cred că am putea merge în Grecia, spuse el și ea sări brusc în picioare, înghețând.

– Grecia? repetă ea ca să câștige timp și simți cum el o observă.

– În Londra este atât de frig iarna... și mie mi-e dor de cerul Greciei, spuse el la repezeală. Vila se poate folosi în momentul în care-i anunț. Putem zbura până acolo, imediat ce ies din spital.

Inima ei începu să bată cu putere și buzele i se uscară. Trebuia să i se spună. Nu putea merge în Grecia cu el; nici nu se punea problema.

– Ești prea liniștită, spuse Andreas întrebător.

– Mă gândesc, murmură ea răguşit. Ar fi prea mult pentru tine. Te-ar obosi.

– Prostii! replică el cu vechea lui încăpăţânare. O privi şi faţa i se umplu de veselie, o ironie glumeaţă pe care şi-o amintea prea bine şi care o făcea să-şi ţină respiraţia... Cred că eşti prea ruşinoasă, Lauren, şopti el. Poate că am stat prea mult timp separaţi? O privi cu ochi cercetători, oare ce vroia să spună... Ai uitat, cât am fost eu bolnav, că eşti o femeie măritată, nevasta mea? spuse el foarte blând. O să schimb lucrurile, dragostea mea. O să fie o plăcere să-ţi reamintesc că-mi aparţii.

Panica o făcu să încerce să-şi retragă degetele din palma lui, dar el i le reţinu, azvârlindu-i o privire severă.

– Credeam că micile lupte dintre noi s-au terminat, spuse el aproape ameninţător, observând-o. Văd că nu-i aşa.

Îi ridică mâna pe care i-o ţinea prizonieră şi o sărută în palma roz, gura lui plimbându-se chinuitor până la încheietură, acolo unde i se putea simţi pulsul.

Inima lui Lauren bătea nebuneşte în timp ce-l urmărea, cu ochii ei verzi încărcaţi de emoţie, urându-l şi iubindu-l în acelaşi timp. El îşi ridică faţa şi ea-şi ascunse privirea sub gene, de teamă ca el să nu-i ghicească tulburarea.

Precis că doctorii n-or să fie de acord cu zborul în Grecia, gândi ea. Ar fi riscant pentru el în actuala stare, şi nici nu existau nişte experţi care să-l aibă sub control. Exista un doctor dar era bătrân şi nu avea aparatură pentru un astfel de caz.

– Poate că mai târziu o să putem merge în Grecia, zise ea cu o voce joasă. Dar acum nu este momentul, Andreas.

El îi aruncă o lungă privire rece.

– O să-mi revin mult mai repede în vechea mea casă. Pe faţă i se citea acea voinţă de neclintit.

– Trebuie să plec, zise ea smucindu-se. Fugi spre uşă urmărită de furia din ochii lui.

– Întoarce-te, Lauren! spuse el ascuţit dar ea se prefăcu că nu aude şi corpul îi tremura tot.

Merse s-o vadă pe Lydia, direct de la spital. Casa Keralides era situată într-o zonă rezidenţială liniştită, lângă Hyde Park. Clădirea albă, cu balcoane rotunjite, înconjurate cu fier forjat, era foarte îngrijită şi nu-şi arăta vechimea de un secol şi jumătate.

O primi un servitor. Bineînţeles că o cunoştea, doar lucra aici de zece ani. Totuşi, pe faţa lui nu se putea citi nimic. Înclinându-se, o conduse în salon, anunţând-o Lydiei cu o voce plată:

– Domnişoara Grey, doamnă.

Lydia veni în întâmpinarea ei s-o sărute, cu brățările zăngănindu-i pe mâini.

– Draga mea, ce minunat este să te văd din nou în această casă!

Ea nu mai vizitase casa din acea noapte în care o părăsise, cu cinci ani în urmă.

Își apropie obrazul de al Lydiei și apoi mormăi:

– Lydia, au zis doctorii ceva în legătură cu Andreas, în sensul că poate părăsi curând spitalul?

– Da. Bei cafea? Sună și apăru servitorul... Așează-te, îi spuse ea lui Lauren, după ce-i dăduse ordine acestuia.

Lauren o privi disperată.

– Ascultă-mă, Lydia. Vrea să merg cu el în Grecia.

– Ce idee minunată! Sunt convinsă că o să-și revină de două ori mai repede acolo decât aici... Lydia nu părea tulburată și era clar că încă nu-și dăduse seama de implicații.

– Odată ajuns acasă, trebuie să i se spună, Lydia, spuse Lauren privind-o cu hotărâre.

– Ce să i se spună? Lydia se așezase și mai confortabil în scaunul pe care-l ocupa și o privea cu nevinovăție.

– Știi ce vreau să spun! Trebuie să i se spună despre divorț!

Lydia îi luă mâna și îi pipăi inelul de nuntă pe care uitase să-l scoată când plecase de la spital.

– De ce?

Lauren o privi fix.

– Știi foarte bine de ce! Nu mă mai pot preface multă vreme, Lydia. Nu sunt nevasta lui și mai devreme sau mai târziu trebuie să afle.

– Bineînțeles, mai devreme sau mai târziu, zise Lydia încet. Dar nu acum, Lauren. Nu încă.

Lauren simți că începe să ia foc.

– Nu-ți dai seama cât de imposibilă este această situație pentru mine? Am ajuns la capătul răbdării – prefăcându-mă toată ziua, ducându-mă acolo, văzându-l pe el, mințindu-l.

– Îl faci fericit, spuse Lydia. Draga mea, ar fi mult mai bine să-și recapete memoria singur, nu crezi? Acum că s-a mai înzdrăvenit, n-o să dureze mult... Fața i se întristă... Nu este ușor nici pentru mine, să știi, să pretind că Giorgios este viu și să vorbesc despre el ca atare. Mi-am iubit bărbatul și această prefăcătorie mă doare, dar îmi iubesc și fiul și nu vreau să-l necăjesc atâta timp cât este slăbit.

— Dar eu nu pot să merg în Grecia! izbucni Lauren. Nu pot, Lydia! Nu sunt soția lui. Nu suntem căsătoriți! Cum pot să mă duc cu el în Grecia și să locuiesc sub același acoperiș?

Lydia îi zâmbi ironic.

— Ce rău poate să fie în asta? Nu poți să spui că Andreas este suficient de sănătos ca să-ți pretindă să te culci cu el, nu-i așa?

Fața lui Lauren fu cuprinsă de roșeață. Murmură încetișor:

— Și dacă ar face-o?

— N-ar face-o, râse Lydia. Ai uitat cât este de bolnav? N-a mai avut astfel de gânduri de săptămâni întregi, draga mea, și apoi, o să-și recapete memoria... Lauren răsuflă adânc și panica i se mai domoli. Privi în altă parte, ca Lydia să nu-i poată vedea expresia feței... Și tu ai nevoie de o vacanță, spuse Lydia înțelegătoare. Totul a fost foarte stresant... privi cu atenție spre fața lui Lauren... arăți obosită.

— Nu pot, răspunse Lydia fără convingere.

— Crezi că logodnicul tău ți-ar reproșa? Lydia o observa în timp ce vorbea.

Privirea lui Lauren și roșeața din obraji o făcură pe soacră să zâmbească discret. Mânioasă, fata se ridică în picioare tocmai când servitorul intra cu tava de servit.

— Cafeaua, zise Lydia încet, apucând-o pe Lauren de încheietura mâinii și zâmbindu-i... Așează-te la loc, draga mea.

Când rămaseră singure, Lauren începu să soarbă din cafea absentă, fără să-și dea seama de gust. În ochi avea o lumină febrilă, atunci când o privi pe Lydia.

— Când Andreas o să-și recapete memoria ce o să creadă? O să pară că... se întrerupse, nevrând să spună ce are în minte.

Andreas putea să-și închipuie că ea nu pierduse această ocazie — nu putea admite gândul că acei ochi negri ar putea privi cu cinism la ideea că ea vrusese să se prefacă a fi din nou nevasta lui.

— O să-i spun că eu te-am rugat să te prefaci, șopti Lydia urmărind-o cu privirea.

— Crezi că o să creadă? Dinții Laurenei se încleștară și fața îi luă foc. Mă cunoaște destul de bine.

— Dar tu ai făcut-o pentru mine, murmură Lydia cu glasul blând. Nu-i așa, Lauren?

Lauren văzu luminița jucăușă din ochii femeii și spuse răgușit.

— La început.

— Și mai târziu? Lydia o privea mieros dar în ochi i se citea satisfacția.

Lauren își puse jos ceașca și-și acoperi fața cu mâinile care tremurau. Înainte ca

Lydia să se apropie de ea pentru a o consola, se ridică în picioare, traversă camera și cu spatele întors și capul plecat, îngăimă:

— Se pare că ai uitat cât de multe motive am ca să-l urăsc! Relația noastră nu a fost prea civilizată sau amicală.

Fața Lydiei se înăspri.

— Nu vreau să discut despre ceea ce s-a întâmplat, Lauren. Căsătoria este o problemă particulară.

Lauren râse mușcător și se întoarse spre ea, cu mâinile în șolduri:

— Divorțul n-a fost deloc o chestiune intimă, totuși. Știi cu exactitate motivul divorțului.

— Te rog, Lauren!

Lauren era prea furioasă ca să se mai poată opri. Cu fața albită, spuse cu amărăciune:

— S-a întâmplat în casa asta, amintește-ți. Am intrat și i-am găsit împreună în pat.

Lydia păli și gura i se strânse.

— Îmi pare rău, eu...

— Îți pare rău? Lauren se răsti la ea ca și cum ar fi fost insultată... Îți poți închipui cum m-am simțit? Vocea ei era mânioasă și fața i se încordase în încercarea de a-și ascunde chinul din suflet.

— Oh, draga mea, murmură Lydia dând din cap.

— Dacă ai fi fost în locul meu, ai fi putut uita? Întrebarea îi țâșnise dintre buze ca un pumnal ascuțit și rece.

— Niciodată nu i-ai permis lui Andreas să se explice, îi replică Lydia cu voce joasă.

— Să-mi explice? Ce să-mi explice, pentru numele lui Dumnezeu? Ce-ar fi putut să-mi explice, Lydia? De ce o adusese pe Martina în patul meu, în acea noapte? Amintește-ți că i-am văzut. De atunci am avut mereu în față acea imagine și am trecut prin chinurile iadului, crede-mă. Nu există nici un fel de scuză pentru ceea ce a făcut.

— Lucrurile nu sunt niciodată atât de simple precum par, protestă Lydia cu o voce jenată, uitându-se la ea cu ochii ei negri, în care se citea tristețe și neliniște.

Lauren râse cu amărăciune.

— Lucrurile au fost foarte simple... și clare.

Lydia o privi cu durere.

— Nu vorbi așa! Nu-mi place cum vorbești.

— Nici mie nu-mi place, spuse Lauren cu buzele țuguiate. Dar n-o să te mai ascult făcând pe avocatul lui Andreas. Nimic din ceea ce ar spune el nu l-ar scoate pe Niko din scenă și cred că nici tu n-ai dori acest lucru. Îmi dau seama că-l

iubeşti pe băiat şi nu mă îndoiesc că este un copil drăguţ, dar de fiecare dată când îi aud numele, îmi amintesc că Andreas este tatăl lui şi că el a fost conceput în dormitorul meu.

Se îndreptă spre uşă şi ieşi, lăsând-o pe Lydia singură, cu o faţă tragică.

CAPITOLUL IV

— Este un neobrăzat, spuse Jimmy calm uitându-se la ea... Aşa este. Lauren, nici să nu te gândeşti să te duci cu el în Grecia. Ţi-au trebuit ani de zile ca să-ţi revii după ultimul dezastru. Numai un nebun se poate întoarce spre suferinţă... Îşi strânse buzele... Sau un masochist. Aşa eşti tu, Lauren? Chiar ţi-a plăcut modul în care te-a tratat ultima dată?

Cu faţa lipsită de culoare şi cu ochii măriţi, ea scutură din cap:

— Bineînţeles că nu!

— Atunci de ce? De ce vrei să se întâmple din nou?

Apropiindu-şi palmele într-un gest de rugăciune, Lauren şopti:

— Niciodată n-am intenţionat să ajung atât de departe. Prima dată, Lydia m-a băgat în chestia asta, mai mult sau mai puţin şi apoi, credeam că este pe moarte... oftă amintindu-şi acea zi cu o senzaţie de durere... Cum puteam să refuz, Jimmy? Cum puteam când el era gata să moară?

Tatăl ei plescăi din limbă și-și trecu degetele prin părul-i zburlit și des.

— Bine, dar acum este departe de a muri. Dacă este destul de zdravăn ca să meargă în Grecia, este destul de zdravăn ca să afle și adevărul.

Nu putea nega. Aplecându-și capul, ea-l aprobă.

— Lydia vrea ca el să-și recapete memoria în mod natural.

Expresia lui Jimmy era ironică.

— Fără să aibă importanță cât timp durează? Ai de gând să ascunzi toate ziarele de el? Pentru numele lui Dumnezeu, Lauren, nu înțelegi ce vreau să spun? Cred că știe și este un nerușinat, altfel ar pune întrebări, nu crezi?

Lauren îl privi uimită.

— Ziare? Dar i-am citit o grămadă când l-am vizitat.

Tatăl său se strâmbă.

— Da? Și n-a făcut nici un fel de comentarii asupra celor citite? Nu s-a arătat surprins? În cinci ani, atât de puține lucruri s-au schimbat în lume?

Ea se așeză, simțind că nu se mai poate ține pe picioare.

— Înțeleg ce vrei să spui. Nu mi-a trecut prin minte.

— O simplă privire a datei înscrisă pe un ziar și și-ar fi dat seama, spuse Jimmy. Crezi

că n-ar fi întrebat ceva legat de diferența dintre cei cinci ani?... o privi blând... Dragă, nu-ți dai seama cât te-ai schimbat în cinci ani? Ultima dată când te-a văzut erai o copilă. Acum ești femeie, chiar și modul în care te piepteni, te fardezi, te îmbraci, ar fi trebuit să i se pară ciudate și totuși, n-a făcut nici o remarcă. Poți să crezi asta?

Jimmy fusese întotdeauna mai isteț ca ea. Mergea drept în mijlocul problemelor, observând lucruri pe care ea nu le descoperea. Așa făcuse și acum, scoțând la lumină niște motive a căror inconsistență ea ar fi trebuit s-o vadă, dar care, ei îi rămăseseră ascunse. Bineînțeles că avea dreptate. Andreas ar fi putut cu greu să stea șase săptămâni fără a pune o singură întrebare despre neconcordanțele create de cei cinci ani. Când ea o văzuse pe Lydia, observase că aceasta se schimbase foarte mult, iar Andreas nu observase oare nimic la ea?

Cu ochii ei verzi măriți, întrebă slab:

— De ce ar face el asta?

— De ce ? Jimmy își țuguie buzele. Nu poți să fii atât de oarbă, Lauren. Știi la fel de bine ca și mine de ce o face. Te vrea înapoi.

Se înroși la față și inima i se opri în loc. Tulburată, spuse:

— Încă mă mai iubește? Se uită la tatăl ei așteptându-i răspunsul, cu răsuflarea tăiată.

Jimmy o urmărea supărat.

— Iubire? Nu ăsta este cuvântul potrivit. Te vrea, Lauren. El este un bărbat posesiv, foarte conștient de puterea lui. Ai plecat de la el. M-a surprins la acea vreme că te-a lăsat să-i scapi așa ușor, luptându-se doar o dată pentru tine. În ziua în care venise după tine, arăta ca un maniac. A trebuit ca să ne luptăm împreună, eu și Philip ca să-l dăm afară. Un lucru mi-a rămas în minte atunci, modul în care a zis „E a mea". Mi-a trecut un fior prin șira spinării. Nu-mi plac bărbații ca el, bărbații care le consideră pe femei ca bunurile lor.

Cuvintele lui îi aduseseră înapoi gelozia și durerea sfâșietoare și nu mai fu în stare să vorbească sau să se miște. Rămase cu ochii pironiți în podea. Când în cele din urmă reuși să articuleze, întrebă răgușită:

— Ce să fac?

Tatăl ei o crescuse după ce mama îi murise Erau foarte apropiați. Lauren moștenise talentul, inteligența și pasiunea pentru artă de la el. El o învățase să vadă frumusețea în cele mai neașteptate obiecte, deschizându-i ochii asupra vieții cu bunătate, dându-i bazele unei filozofii pe care să-și construiască propria sa viață. Multă vreme crezuse că toate modelele cele frumoase care se succedau prin viața lor erau doar relații de muncă și când descoperise că lui taică-său îi plac femeile, era suficient de

mare ca să accepte acest lucru fără a-l disprețui, așa cum o acceptase pe Ema, fata pe care o adusese cu el din Spania, o americancă mititică cu păr roșcat și zâmbet larg. Cel puțin știa să gătească, gândi Lauren amuzată și, deși avea jumătate din vârsta lui Jimmy, era de o sinceritate dezarmantă, care o făcea plăcută.

Relația ei cu Jimmy, tatăl său, îi dădea uneori un sentiment de singurătate și acesta fusese motivul care o împinsese spre Andreas. În acele zile de început, ea îl vroia pe el numai pentru ea însăși. Familia lui fusese un obstacol între ei, mai ales că Lauren era incapabilă să accepte legături de familie atât de strânse ca acelea ale clanului Keralides. Ea avea nevoie de stabilitate și voia să stăpânească în întregime inima lui Andreas, ceea ce o făcea să fie nemulțumită ori de câte ori avea impresia că apare vreun intrus.

— Să faci? răspunse într-un târziu Jimmy. Trebuie să faci ceea ce vrei, dar Andreas joacă un joc și dacă tu o să continui să-l vezi, el o să te rănească din nou.

Oare Andreas se prefăcea? se întrebă ea, după ce el plecase, sau își șterse anumite lucruri din memorie pentru că prefera să nu și le amintească?

Era posibil, admise ea cu reținere, ca el să spere să anuleze trecutul. Poate își închipuia că ea, văzându-l mai des, o să uite ce se întâmplase. Și de fapt chiar așa se întâmpla, gândi ea. Trebuie să aibă asta în vedere. Simți cum o cuprinde furia. Dar el se prefăcea, nu era decât un măgar mincinos, gândi ea cu mânie.

Își spusese de o sută de ori în acea zi că n-o să-l mai viziteze și o să se țină departe de el; o să-i spună Lydiei că jocul s-a terminat. Dar în cele din urmă se duse, supărată pe propria-i slăbiciune, certându-se în gând tot drumul. Chiar și în fața salonului lui, ea ezită. Trecuseră câteva ore peste vremea la care îl vizita de obicei. Încă mai avea timp să se întoarcă și să plece.

Și apoi, în timp ce stătea nehotărâtă, auzi un sunet înăbușit, un geamăt. El suferea. Deschise ușa brusc și privirea îi alergă spre pat. Capul lui brun, cu bucle din ce în ce mai dese și lucioase, pe măsură ce creșteau, era înfundat în perne. Nu se mișca, nu-i vedea fața. Alergă spre el și-l atinse pe umăr:

— Andreas? Ce este?

El zăcu încă o clipă și apoi, cu fața îngropată în pernă, suspină:

— Nimic. Capul meu...

Ea se așeză pe marginea patului și începu să-i maseze ceafa.

— Te doare? Să chem sora? Ți-e rău?

— Acum mi-e mai bine... simți cum mușchii se relaxează sub degetele ei mângâietoare... Continuă așa, Lauren... degetele ei îi frecau pielea capului... Ah, ce bine este! Ai degete dumnezeiești!

Pentru o vreme, continuă să-i maseze capul cu tandrețe și apoi își retrase mâna și se înroși, dându-și seama ce simte. Toate intențiile cu care venise i se evaporaseră.

El mai stătu așa câteva momente, după care se întoarse pe spate și îi privi fața.

— Ai întârziat, spuse el. Credeam că nu mai vii.

Ea se uită în jos și pleoapele îi tremurară.

— Am lucrat.

— Ai pictat?

El o întrebase încet și ea-l privi cercetându-i expresia feții. Arăta calm și nepăsător, iar ochii îi erau inexpresivi. Dacă se prefăcea, era un actor perfect. Dacă Jimmy și Philip nu aveau dreptate? Dacă Andreas nu joacă nici un joc? Ar putea ea îndrăzni să-i forțeze memoria și să-i producă un șoc? Ar mai putea trăi liniștită dacă prin asta i-ar cauza un rău?

El se uita în jos și degetele-i se jucau cu cuvertura. Părea concentrat asupra ei.

— L-ai mai văzut pe Colby?

Lauren trase aer în piept și el se uită la ea cu o privire pătrunzătoare.

— Îl văd din când în când. Își aținti ochii asupra lui încercând să ghicească ce are în minte... el își întoarse capul fără să-i răspundă; arăta palid și tras și ea simți cum i se frânge inima... Ești obosit. Ar fi mai bine să plec și să te las să dormi, spuse ea.

El își scoase mâna, o prinse pe a ei și o ținu strâns.

— Rămâi! Nu era o rugăminte, era un ordin... Mama a aranjat totul în legătură cu plecarea în Grecia, spuse el deodată.

Ea încercă să-și retragă mâna, dar el i-o strânse și mai tare.

— Andreas, spuse ea stânjenită, deschizând gura pentru a-i spune acum că nu putea merge în Grecia.

— Va veni o soră cu noi, așa că nu este cazul să-ți faci probleme în legătură cu mersul meu acolo, spuse el întrerupând-o. Ei nu sunt prea bucuroși că plec, dar m-am săturat de camera asta. Vreau să ies din atmosfera de spital, să mă relaxez în locurile familiare... dădu din cap... M-am săturat de viața de spital, Lauren. Șase săptămâni sunt destule. Sunt sigur că o să-mi revin mai repede în Grecia, decât oriunde altundeva.

— Sora este una dintre acelea care a avut grijă de tine? întrebă ea, mai mult ca să câștige timp, decât că ar fi fost interesată.

El râse brusc.

— Nu, au găsit-o la o agenție din afară. Fata vine aici în dimineața asta ca să vorbească cu doctorii... O privi cu ochi provocatori și cu un zâmbet pe buze... Așteaptă s-o vezi! Nu mi-am închipuit că o soră poate să arate așa.

— Adică cum? întrebă ea și simți furnicături de gelozie în stomac.

— O roșcată, spuse el șmecherește. Cu o față de stea de cinematograf. Cu ea în preajmă, trebuie să-mi controlez pulsul.

Ochii ei scânteiară periculos și el îi privi amuzat figura furioasă. În mod ciudat, această tachinare a lui o liniști pentru că dacă și-ar aminti trecutul, n-ar mai tachina-o intenționat, așa cum făcea acum, cu o scânteie de triumf în ochi. La începutul vieții lor comune, el glumea cu ea în acest fel, distrându-se s-o enerveze. Nu putea să creadă că ar face asta dacă și-ar aminti-o pe Martina și divorțul lor. Ar fi fost prea dureros pentru el să glumească pe socoteala unor astfel de lucruri, pentru că ar ști că a intrat pe un teren minat vorbind despre o posibilă infidelitate.

Zece minute mai târziu, când îl părăsi, nu mai discutaseră nimic despre plecarea în Grecia, dar ea știa că începuse să cedeze și o tenta ideea de a fi singură cu el, la vilă. Se plimbă o oră prin frig, cu gândurile prea

răvășite pentru a și le aduna, urmărind cu ochii absenți străzile Londrei, trecătorii, autobuzele.

Se opri lângă fântânile din Trafalgar Square și încercă să ia o hotărâre. Voia să meargă. Andreas îi oferea un amestec de iad și rai, dar ea era tentată să accepte, pentru că amnezia lui era o scuză pentru a face ceea ce dorea să facă. Aceste săptămâni îi arătaseră cu claritate că absența lui era mai greu de suportat pentru ea decât cruzimea din trecut. Mândria îi dicta să fugă din calea lui și să nu-l mai vadă niciodată, dar dragostea ei obsesivă îi cerea opusul.

În primul moment de gelozie sfâșietoare, după ce-l descoperise cu Martina, ea dorise să-l lovească, luându-și și ea un amant; să-i arate că nu-i pasă; să-și înfigă cuțitul în propria carne, ca un act de răzbunare.

Fusese un impuls nebun. Numai marea ei mândrie o împiedicase să comită vreo faptă pe care s-o regrete mai apoi. O dată sau de două ori, mersese mai departe, flirtând cu străini întâlniți ocazional, dar de fiecare dată se retrăsese înainte ca lucrurile să avanseze mai mult.

Poate că s-ar fi dat lui Philip dacă l-ar fi văzut, însă la sfatul tatălui său, plecase din Londra pentru perioada cât a durat divorțul. La întoarcere, își recăpătase echilibrul și se

înconjurase cu o platoșă de indiferență. Se azvârlise cu febrilitate în muncă și studiu, pentru a uita orice.

În seara în care auzise despre căsătoria lui Andreas cu Martina, fusese la o petrecere și întâlnise un tânăr atrăgător, pe care-l adusese la ea în apartament. Aproape se culcase cu el, dar în ultimul moment dăduse înapoi.

Amintirea plăcerii simțită în brațele lui Andreas o împiedicase să se dea altcuiva. Când se întorsese către Philip nu se așteptase să simtă nici cea mai mică urmă de pasiune; era incapabilă să-i ofere ceva, oricât ar fi încercat. Afecțiunea ei pentru el era adâncă, dar nimic în comparație cu înfierbântarea simțurilor care o cuprindea când era cu Andreas.

În final, se hotărî, întrucât Andreas își pierduse memoria, să petreacă câteva săptămâni cu el, în Grecia.

Se dusese la casa mamei lui și cu Lydia ținându-i mâna, încercă să explice emoțiile complexe care o încercau. Aceasta îi zisese blând:

— Complici prea mult lucrurile, draga mea. Trebuie să-ți pui o singură întrebare: vrei sau nu, să te duci cu el?

Lauren gemuse.

— Știi foarte bine că o să mă duc.

Văzuse satisfacția din privirea ochilor negri, dar nici măcar nu se supărase pe Lydia. Era prea tulburată din cauza propriilor ei sentimente. N-avea timp să se îngrijoreze din pricina altora. Lydia nu făcuse niciodată un secret din faptul că voia să-i vadă din nou împreună. Cu doi ani în urmă o sunase pe Lauren să-i spună că Martina se înecase în Grecia și că Andreas este iarăși liber. Lauren, deși împietrise, îi răspunsese că nu-i pasă și-i închisese telefonul. Lydia îi telefonase din nou, neținând cont de răbufnirea ei, spunându-i:

– Andreas o să se agațe de ocazia de a te vedea iar. Ar putea fi o întâlnire întâmplătoare, la mine la masă, de exemplu.

Lauren o refuzase din nou, închipuindu-și că cu asta povestea se va sfârși, însă Lydia insistase în nenumărate rânduri și abia apoi renunțase s-o mai sune.

Se uită acum la Lydia și se încruntă:

– Spune-mi, acum doi ani, după moartea Martinei, când mi-ai telefonat, Andreas știa?

Lydia ezită vizibil. Lauren îi citi în ochi dorința de a minți, dar, căutându-și cuvintele, scutură din cap.

– Nu, nu știa... Lauren simți cum se dezumflă ca un balon de săpun... Voia să te revadă, continuă Lydia. O știam. Cred că nu te îndoiești că-l cunosc pe Andreas mai bine

decât oricine? Niciodată nu te-a scos din mintea lui. Există o sută de argumente cu care ți-aș putea demonstra; dar era speriat. Îi era frică să nu-l refuzi, rănindu-l și mai tare.

Lauren simți cum ia foc.

– Să-l rănesc? Când l-am mai rănit? Vorbești de parcă el ar avea nevoie de simpatie; tot ceea ce s-a întâmplat a fost vina lui, nu a mea. Să-l rănesc? Mi-ar place să-l văd arzând în focurile iadului! Îl urăsc!... În tăcere, Lydia o privea dând din cap cu neîncredere, la vorbele care spuneau că îi este silă de Andreas și de toate... Totul părea complet uitat acum o lună sau două, continuă Lauren... Îl uram. Aș fi putut trece pe lângă el, să-l văd căzut și la un pas de moarte, fără să mă opresc. Aceste ultime săptămâni m-au scos din minți și îl suspectez uneori că tot ceea ce face, face cu bună știință. Încep să mă îndoiesc că și-ar fi pierdut memoria și cred că se joacă cu mine.

Lydia o urmărea cu fața hotărâtă și neclintită.

– Și dacă ar fi așa? Ai înțelege?

Lauren pufni. Ar accepta ea oare? O privi pe cealaltă femeie.

– Se preface?

– Doctorii spun că nu, zise Lydia fără nici un fel de intonație. Ei spun că el și-a scos din minte ultimele amintiri, dar, pe de altă

parte, Lauren, dacă el se preface, o face ca să se protejeze, înainte de a se apropia de tine; o face din mândrie. Andreas este un adevărat Keralides. Mândria lui este imensă — întotdeauna a fost așa. Pentru el ar fi o lipsă de bărbăție să-și arate slăbiciunea în fața unei femei. Nu ar trebui iertat pentru asta?

— Mi-a zdrobit mîndria, replică Lauren. De ce l-aș ierta protejându-i-o pe a lui?

Lydia dădu din umerii ei slăbuți, cu mâinile larg desfăcute.

— O femeie nu ține atât de mult la mândria ei, amândouă știm asta. Noi nu punem atâta preț pe ea, nu-i așa? Bărbații sunt aceia care se luptă pentru ea și uneori sunt chiar gata să moară. O femeie are prea mult simț practic ca să-și sacrifice mai mult decât un fir de păr pentru mândrie.

— Vorbești despre greci, zâmbi Lauren. Un englez nu dorește să moară din cauza mândriei, crede-mă.

Lydia o privi cu ochi strălucitori.

— Un englez! Noi vorbim despre Andreas, fiul meu și soțul tău.

Lauren se înroși și clătină din cap.

— Nu mai este soțul meu.

— Nici în adâncul inimii tale? întrebă Lydia încet.

— Când l-am văzut cu Martina, mi-a sfâșiat inima, răspunse Lauren împrumutând tonul dramatic al Lydiei. Pentru un

timp, am crezut că am să mor și, când mi-am revenit învățasem să nu-mi mai dau inima nimănui. Nu, Lydia, Andreas nu mai este soțul meu în nici un sens.

— Atunci, de ce ești tentată să te duci în Grecia cu el? Lydia pronunțase aceste cuvinte triumfător și obrajii tinerei fete se înroșiră.

Lauren sări în picioare.

— Sunt o nebună, spuse ea răgușit. Asta cred că sunt, deși nu mi-am dat seama până acum.

— Dar o să te duci? Lydia zâmbea cu înțelepciune. Nu-i așa, Lauren?

Lauren nu-i putea răspunde. Stătea în picioare, cu pumnii strânși și cu fața chinuită de sentimente contradictorii. După un timp, spuse:

— Dacă o să mă duc, nu vreau o soră medicală roșcată, Lydia.

Ochii Lydiei se măriră de uimire.

— Ce?

— Sora pe care au trimis-o de la agenție, este de o frumusețe rară, după cum pretinde Andreas... era copilăroasă în această criză de gelozie și se bosumflase... Schimb-o! Caută pe cineva mai în vârstă. Nu vreau ca Andreas să mă tachineze, în timp ce vom sta acolo!

Lydia râse cu veselie.

— Așa a făcut?

— Da, în mod intenţionat, pretinzând că-i doar o glumă, dar eu nu vreau să-i dau ocazia!

— O să-i aduc o ciumă, îţi promit... Ochii Lydiei erau plini de amuzament.

— Să fie urâtă ca dracu', spuse Lauren. Vreau să-l văd cum o să mai flirteze cu ea!

— O s-o aleg pe cea mai urâtă şi bătrână, se jură Lydia râzând... şi în timp ce o conducea spre uşă... Şi pretinzi că ţi-e indiferent!

Lauren se strâmbă.

— Indiferent? Aşa aş fi vrut, dar n-am putut să-l uit. Şi n-o să-l pot uita niciodată.

Patru zile mai târziu, zbura spre Grecia cu Andreas în avionul ce era proprietate a imperiului Keralides. Sora care îi însoţea era o femeie solidă, de cincizeci de ani, îmbrăcată într-o uniformă albastră şi încălţată cu pantofi comozi.

După ce sora se retrase la locul ei, Andreas se uită la Lauren:

— Ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru această ciumă, sau mama a ales-o?

Lauren îşi ridică războinic obrazul.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, minţi ea şi el zâmbi pe sub mustaţă.

— Nu?

Avionul se clătină şi ea oftă uitându-se pe fereastră. El îi acoperi mâna cu mâna lui.

— Nu-ţi fie frică.

Ea-i privi mâna descărnată şi simţi un fior din cauza acestui contact. Deşi se văzuse cu el zilnic, vreme de mai multe săptămâni, totul se petrecuse în atmosfera de spital şi doar acum începuse să-şi dea seama de diferenţa care va fi atunci când vor fi singuri în vilă.

Ea îi lăsă mâna ca şi cum ar fi simţit ceva şi începu să privească pe fereastră. Profilul lui era indescifrabil.

După câteva momente, pleoapele îi căzură. Medicamentele pe care le luase înainte de plecare începuseră să-şi facă efectul. Căzu într-un somn adânc.

Se trezi în timpul zborului, mâncă ceva fără nici un fel de poftă şi adormi din nou, cu capul aplecat spre ea. Pentru prima dată, ea-şi dădu seama de slăbiciunea care îl ţinea prizonier. În mod ciudat, adormit, părea foarte vulnerabil: trăsăturile puternice relaxate, gura îmblânzită, pleoapele acoperindu-i ochii negri. Lauren simţi o nevoie nebună să-l atingă în timp ce-l observa, degetele ei tânjind să-i simtă pielea. Ar fi fost uşor s-o facă, aşa cum stătea adormit cu capul pe umărul ei, dar se forţă să nu cedeze acestui impuls şi-şi întoarse capul.

Trebui să facă un efort ca să-şi reamintească că-l urăşte. Trebuia să-şi păstreze acest sentiment, împreună cu furia contra lui, care începuse să nu mai aibă importanţă.

De la Atena, zburară spre mica insulă Aclimos, invizibilă în întuneric, în timp ce se roteau deasupra ei pentru a ateriza. Din avion se vedeau doar câteva luminițe. Vila se afla la un sfert de milă de terenul de aterizare și Andreas, așezat în mașină, scruta întunericul încercând să-și rememoreze lucruri legate de acest locșor, pe care-l cunoscuse ca fiind căminul lui, atunci când era un băiețel.

Mașina era condusă de Spiros, care vorbea cu Andreas într-o greacă rapidă, punându-l la curent cu noutățile și cu bârfele pe care acesta dorea să le cunoască.

Lauren picotea, nedând atenție, obosită de lunga călătorie și capul ei se îndreptă spre Andreas, adormind. Când automobilul se opri, se trezi tresărind, descoperindu-se în brațele lui Andreas, cu obrazul lipit de pieptul lui.

Roșie toată, se îndreptă trăgându-se înapoi. Andreas era ajutat de Spiros, dar insistă cu încăpățânare să intre singur în vilă. Mergea încet și se oprea la fiecare pas, dar până la urmă reuși și Spiros îl felicită.

Spiros trăia în vilă și avea grijă de ea atunci când nu era locuită de familie. Soția lui, Elena, îi întâmpină cu fața plină de lacrimi și zâmbete, șoptind cuvinte de bun-venit, în timp ce-l îmbrățișa pe Andreas și-l săruta pe amândoi obrajii de mai multe ori.

Spiros și Elena îl cunoșteau de mic copil. Aveau un mod foarte special de a vorbi cu el, spunându-i direct, fără ezitare, dacă erau de acord sau nu cu ceva. Elena era o femeie grăsuță îmbrăcată în negru. Fiul ei cel mai mare se înecase cu zece ani în urmă, cu o barcă de pescuit și ea purta doliu și acum, aprinzând mereu lumânări în mica biserică de pe insulă. Celălalt fiu, Dimitrios, cultiva măslini în interiorul muntos al insulei și locuia cu nevasta și cei patru copii într-o căsuță albă așezată între vii. Își vizita părinții o dată pe săptămână, duminica. Andreas o întrebă despre el și Elena îi povesti cu fața plină de mândria unei femei care se ceartă foarte des, dar își adoră fiul.

Lauren stătea, așteptând ca Elena s-o observe, întrebându-se ce reacție va avea bătrâna femeie când se va întoarce către ea. În sfârșit, ochii cei negri se opriră asupra ei fără a manifesta nici o urmă de surpriză. Ea-și desfăcu brațele și Lauren se îndreptă ascultătoare și fu îmbrățișată și sărutată, la fel cum fusese și Andreas. În timp ce Lauren se dădu înapoi, cu obrajii umezi acolo unde o atinsese Elena, vârstnica femeie o privi cu ochi plini de aprobare și simpatie.

– Bun, bun, spuse ea într-o engleză foarte aproximativă și continuă în grecește vorbind rar, știind că Lauren înțelege.

Engleza fusese o barieră între ea şi familia Keralides, membrii căreia ştiind perfect englezeşte, preferau totuşi de multe ori să pălăvrăgească între ei în propria lor limbă şi era plictisitor să aibă în mijlocul lor pe cineva care nu-i înţelegea. Lauren se simţise dată la o parte la început, suspectându-i că o fac intenţionat, dar când învăţase suficient ca să-i înţeleagă, descoperi că acesta este obiceiul lor şi nu o făceau ca s-o supere.

Andreas arăta acum obosit şi sora îi întrerupse, întrebându-l dacă nu vrea să meargă la culcare. Sprijinindu-se de Elena, urcă scările spre dormitor. Vila fusese construită în urmă cu patruzeci de ani de către bunicul lui Andreas şi fusese foarte puţin modernizată, familia Keralides preferând s-o păstreze aşa cum fusese, o clădire cu ferestre largi, care domina câmpia insulei.

Andreas fu lăsat în grija sorei, Elena retrăgându-se cu discreţie, ochii ei negri plini de suspiciune arătând clar că nu înţelegea de ce trebuia să se ocupe altcineva în afară de ea de Andreas. Aversiunea Elenei faţă de străini se manifestase şi faţă de Lauren, dar apoi începuse s-o simpatizeze chiar înainte ca Lauren să divorţeze, iar acum se învârtea în jurul ei servind-o cu mâncare şi vin, încercând să-i fie pe plac şi dorind ca aceasta să se simtă ca acasă.

Ajunsă în camera ei, Lauren îşi dădu seama că Lydia le dăduse instrucţiuni precise lui Spiros şi Elenei în privinţa ei. Faptul că ei nu fuseseră surprinşi deloc era o dovadă evidentă.

Era prea obosită în seara asta ca să-i mai pese. Adormi în momentul în care închise ochii şi dormi adânc toată noaptea. Când se trezi era ziuă şi ea zăcu ascultând valurile îndepărtate ce se spărgeau de stâncile insulei, urmărind soarele de iarnă ce lumina pereţii. Se simţea neaşteptat de uşoară în acest loc izolat şi plin de pace. Toată încordarea din ultimele săptămâni dispăruse şi inima îi sări din piept la gândul că ea şi Andreas se aflau sub acelaşi acoperiş, pentru prima dată după cinci ani.

În colecția *„El și EA“* veți regăsi forța emoțiilor, farmecul peisajelor, diversitatea situațiilor pe care viața, universul de neuitat al întâlnirii dragostei.

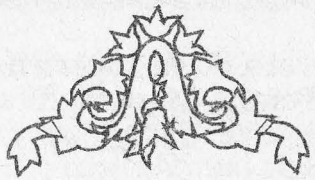

CAPITOLUL V

Călătoria fusese mai obositoare decât voise să recunoască Andreas. Timp de două zile după ce sosiseră, sora insistase ca el să nu se dea jos din pat, în pofida protestelor lui și ori de câte ori Lauren venea să-l vadă îl găsea pe jumătate adormit, cu fața trasă de oboseală. Se trezea somnoros, ochii i se luminau sub gene și-i zâmbea ușor cu urma aceea caracteristică de ironie în colțul gurii.

— Se pare că m-ai pus la pământ, glumi el prima dată... Îmi pare rău, Lauren.

Ea se așeza lângă pat surâzându-i și-i mângâia ușor părul.

— Nu-i nimic. O să-ți recapeți puterile repede.

În timp ce el se odihnea, ea-și făcea rondul prin grădina din jurul casei, într-un pelerinaj de recunoaștere și de fiecare dată își amintea momente din trecut. Imaginea ei de acum șase ani o umplea de durere. Văzută cu ochii de acum, era o copilă de optsprezece ani lipsită de experiență care nu-și dădea seama peste ce bărbat dăduse;

nesigură de el și de ea, supersensibilă și ușor de rănit. Pentru Martina fusese o pradă ușoară. Nu este de mirare că grecoaica râsese de ea!

În timpul vizitelor în care ea și Andreas stătuseră la vilă, își petreceau timpul pe o mică plajă particulară, care aparținea casei. Lui Andreas îi plăcea să stea la soare relaxându-se. Glumind, ea-i spusese lui odată că are sânge de șopârlă, amintindu-și șopârlițele care bântuiau noaptea curtea vilei, uneori stând agățate chiar de geamuri, cu ochi bulbucați, în căutarea de insecte. Insula era plină de șopârle care stăteau la soare pe fiecare piatră, scăldându-se în lumină. Acum, în timpul iernii, ele hibernau pe undeva pe sub pietre și apa mării avea o strălucire rece, care nu te atrăgea deloc. Plimbându-se pe plajă, nu întâlni niciodată nici un suflet, ci doar pescărușii zburând și croncănind deasupra valurilor înspumate.

În cea de a treia dimineață, Andreas era destul de restabilit ca să se ridice în șezut sprijinit de soră, insistând că vrea să se dea jos din pat. Aceasta l-ar mai fi ținut câteva zile în pat, dar vocea lui autoritară o acoperea pe a ei și acum era el însuși. Cu privirea furioasă țipa:

— Mă dau jos din pat!

Lauren era în camera ei, când îi auzi vocea și se întoarse pentru a asculta, zâmbind. Acesta era Andreas pe care-l cunoștea ea. Nu-l mai auzise vorbind pe tonul ăsta de la accident.

Privindu-se în oglindă, se gândea cum să se îmbrace în acea dimineață, uitându-se la lucrurile pe care și le pregătise. Bluza de mătase verde era destul de drăguță, dar lui Andreas nu-i plăcea s-o vadă în pantaloni. El se încruntase când o văzuse cu pantalonii negri. Ochii i se întunecară când își dădu seama ce întorsătură luaseră gândurile ei. El n-avea dreptul să-i comande cum să se îmbrace! Pufni și se îndepărtă de oglindă cu obrazul ridicat... doar n-o să se îmbrace pentru a-i place lui!

Bătu la ușă și îi deschise sora, care avea o privire neliniștită și fața răvășită.

— Doamnă Keralides, domnul mă supără, șopti ea înăbușit, ca și cum Andreas ar fi fost un copil zburdalnic, care ar fi avut nevoie de o bătaie bună, ceea ce lui Lauren i-ar fi plăcut să-i administreze, dacă ar fi îndrăznit.

Andreas stătea sprijinit pe perne, cu brațele încrucișate peste pijamaua de mătase, cu ochi furioși.

— Ce șușotiți acolo? întrebă el. Lauren, vino aici! Nu vreau să vorbiți în spatele meu.

Se uită spre soră zâmbind a scuză și începu să traverseze camera sub ochii lui furioși, simțind și mai mult cum ar fi vrut să-l pălmuiască. Privirea lui alunecă peste părul ei blond, sânii mici acoperiți de mătasea verzuie și se opriră, cu o grimasă, asupra pantalonilor cei negri.

— De ce te-ai îmbrăcat cu chestia asta? întrebă el nerăbdător. Urăsc femeile în pantaloni. Dă-i jos!

— Așa suntem noi când ne simțim mai bine, spuse sora blând, și Andreas le privi furios pe amândouă.

— Nu vorbiți despre mine ca și cum aș fi un copil, pentru numele lui Dumnezeu. Nu suport!

— Trebuie să stai lungit, spuse Lauren mieros. Ești prea slăbit ca să te scoli astăzi.

— Lauren, o să mă scol, mormăi el printre dinți.

Ea clătină din cap zâmbind răbdătoare, știind că nimic nu-l putea înfuria mai tare.

— Nu, dragă. Trebuie să faci cum spune sora.

El își încleștă dinții și prin pielea străvezie i se văzură oasele feței.

Sora, care se simțise intimidată de comportamentul lui, era acum încântată și dădea aprobator din cap.

— Soția dumneavoastră are dreptate, domnule Keralides.

— Sora știe mai bine. Lauren îi vorbi atât de blajin încât pentru o clipă, el privi în jurul lui cu pumnii încleștați pe cuvertură.

— Dumnezeule! bombăni el, apoi se lungi pe pat, cu spatele la ele, foarte ursuz.

Sora îi făcu cu ochiul lui Lauren și ieși din cameră. Ea rămase în picioare, observându-i capul cel brunet și încordarea ce se ghicea sub cârlionții negri.

— Ai de gând să fii bosumflat toată ziua?

El se întoarse.

— Cine-i bosumflat?

— Oh, Andreas! izbucni ea în râs.

El avu bunăvoința să recunoască.

— M-am săturat de stat în pat!... Își coborî genele... Credeam că am putea petrece câteva ore împreună.

Ceva în modul în care el o spusese, o făcu pe Lauren să facă un pas înapoi și să-i crească pulsul. Reușind totuși să pară indiferentă, zise:

— Ești încă bolnav, Andreas. Știu că ți-e greu, dar trebuie să-ți dai seama. Călătoria a fost un efort mai mare decât vrei tu să recunoști. Mai ai răbdare o vreme, până când o să-ți revii.

El stătea lungit privind-o printre genele lungi.

— Atunci, stai cu mine... tonul era mai mult decât o invitație.

Lauren simți cum se înfierbântă și se uită în altă parte, încercând să-și compună o figură indiferentă.

— Dacă o să stau, tu n-o să te odihnești. O să vorbim. Trebuie să înveți să te relaxezi, Andreas. Încearcă să petreci câteva zile nefăcând nimic.

— Sună foarte plicticos, bombăni el cu o față nemulțumită.

— Oricum, asta trebuie să faci, spuse ea îndreptându-se spre ușă.

— Unde te duci?... Se ridică în șezut, cu ochi care azvârleau fulgere, cu capul semeț ca al unui împărat roman gravat pe o medalie.

— Cred că o să fac o plimbare, dădu ea nepăsătoare din umeri. Ne vedem mai târziu.

— Vino înapoi, Lauren! țipă el, dar ignorându-l, ea închise ușa.

Sora îi zâmbea plină de recunoștință și Lauren îi zise:

— Nu-l scăpa din ochi, soră, altfel o să încerce să se scoale.

— Așa o să fac, doamnă Keralides, promise sora, netezindu-și uniforma și ceva în vocea ei o făcu pe Lauren să zâmbească.

Simțindu-se câștigătoare, ieși din vilă și coborî prin grădină spre mare. Sufla un vânt de iarnă. Părul îi zbura în toate părțile și obrajii i se înroșiră. Faptul că-l făcuse pe

Andreas s-o asculte, îi dădea un sentiment de triumf. Starea lui fizică îl făcea vulnerabil și asta o făcea să poată coopera cu el. Nu-și făcea iluzii în legătură cu răsturnarea de situație ce va avea loc când el se va pune pe picioare. Era un om căruia îi plăcea să comande, răsfățat de ani de bogăție și putere. Deși fusese indulgent cu ea în primele luni de căsătorie, niciodată nu-i permisese să scape din vedere faptul că este superiorul ei din toate punctele. O dominase firesc, făcând-o să se simtă inferioară, chiar în momentele cele mai pasionale, când făceau dragoste, ca și când ar fi fost o pisicuță găsită pe stradă și adusă acasă.

Nu fusese egala lui în nimic. Chiar și în pat el nu-și putea ascunde un zâmbet de amuzament, ca și când plăcerea pe care i-o producea nu era esențială pentru el. Se bucurase s-o învețe să facă dragoste, dar el nu-și pierduse niciodată capul, gândea ea privind marea. Valurile albastre se întâlneau cu orizontul alb, limpede în lumina rece a iernii. Acum ea bănuia, ba chiar știa, că Andreas n-o luase niciodată în serios... poate pentru că nu era grecoaică. Fusese o jucărie drăgălașă pe care el și-o cumpărase și de care se plictisise în cele din urmă, întorcându-se la Martina, care fiind de

acelaşi sânge cu el, fiind ea însăşi din neamul Keralides, îi semăna din multe puncte de vedere.

În mod intenţionat, se ţinu departe de Andreas tot restul zilei, deşi el îi transmisese prin Elena că vrea s-o vadă. Ochii Elenei o cercetau atunci când văzu buzele strânse ale lui Lauren care o asculta. Politicoasă, Lauren îi mulţumise şi plecase, lăsând-o pe Elena cu curiozitatea nesatisfăcută.

Se duse la culcare devreme, asigurată de soră că Andreas luase medicamentul pentru dormit şi căzuse într-un somn adânc. Plimbarea prelungită pe plajă şi împrejurul vilei o obosise şi ea adormi repede, învelită cu plapuma din fulgi de gâscă.

Când intră în camera lui în dimineaţa următoare, Andreas citea un ziar grecesc. Ochii lui negri o observară cu răceală şi ea ştiu că acesta este efectul comportamentului ei din ziua trecută.

– Arăţi mai bine, remarcă ea ducându-se la fereastră şi uitându-se afară ca şi când ar fi fost fascinată de albastrul cerului. Vremea s-a îmbunătăţit şi ea. Nu mai bate vântul şi aerul este călduţ.

– Vino încoace, spuse Andreas pe un ton ameninţător.

– Cred că azi o să mă plimb de-a lungul stâncilor, continuă ea, prefăcându-se că nu l-a auzit.

– Vino încoace, dacă vrei să nu mă scol şi să pun mâna pe tine, zise Andreas cu o privire furioasă.

Ea se întoarse prefăcându-se surprinsă.

– Ce s-a întâmplat? Iar eşti bosumflat? Sora zice că aşa se întâmplă în timpul convalescenţei. O să ieşi tu din asta!

Buzele îi dezvelirăă dinţii într-un rânjet sălbatic.

– O cauţi cu lumânarea, bombăni el şi brusc ea deveni neliniştită privindu-l, ca şi cum i s-ar fi declanşat o alarmă în creier... Vino aici, îşi întinse mâna spre ea, ameninţător.

Ea se îndreptă spre pat cercetându-l din ochi. Îşi imaginase oare, sau se trezise vechiul Andreas în această nouă atitudine plină de forţă, care dăduse la o parte vulnerabilitatea datorată bolii?

– Nu-mi vorbi aşa, Andreas, spuse ea încet, cu o faţă severă... Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi apoi mâna lui o apucă şi o trase pe pat, ţinând-o atât de strâns încât ea nu se putea elibera decât luptându-se şi făcându-i rău... Lasă-mă! exclamă ea, încercând să-i evite gura care începuse să i se plimbe pe obraji în căutarea buzelor.

El nu răspundea, încercând s-o determine să-i dea gura şi ea simţi furia care-l stăpânea, în respiraţia lui reţinută, în mişcările mâinilor lui pe trupul ei. O smuci şi o întoarse, în pofida rezistenţei ei şi când ea-l privi îşi dădu seama.

– Tu... îţi aminteşti! articulă ea cu o voce tremurândă.

El zâmbi răutăcios şi nu spuse nimic, iar ea simţi cum o cuprinde furia ca o flacără ce i se reflectă în ochi-i verzi.

Andreas, încă tăcând, îşi aplecă faţa şi, înainte ca ea să-i spună ce avea pe limbă, îi zdrobi buzele, posedându-le; un sărut lipsit de tandreţe, care-i arăta clar că trebuie să se supună. Ea-şi propti mâinile în umerii lui, încercând să se elibereze, refuzând să se supună şi în cele din urmă el o lăsă. Respirând repede, tremurând, ea-l privi în ochii ironici.

– Când ţi-ai amintit?

– După cea de a doua vizită a ta la spital, spuse el cu răceală şi ea-şi opri respiraţia.

Ea încă-l privea neîncrezătoare, cu faţa albită şi şocată.

– Eşti un măgar mincinos, gâfâi ea, luptându-se să se ridice din pat. Lasă-mă să plec! N-am de gând să mai stau aici. Plec!

– Cum, înotând? întrebă el încet, cu ochi care râdeau de ea.

Oh, Doamne, gândi ea. Bineînţeles. Cum avea de gând să plece?

– O să găsesc un vas de pescuit, spuse ea nervoasă şi el îşi ridică una din sprâncene.

– Chiar crezi?

Nu exista nici un om pe insulă care să fie în stare să-l înfrunte pe Andreas Keralides şi amândoi ştiau asta. Furia lui Lauren creştea, în timp ce studia poziţia în care se afla. Intrase în această capcană cu bună ştiinţă, dar tot era înfuriată. Îl privi cu amărăciune:

– De ce m-ai minţit toate aceste săptămâni?

În ochi îi apăru o luminiţă jucăuşă:

– Vrei să spui că niciodată nu ţi-a trecut prin minte că-mi amintesc totul?

Ea simţi că se înroşeşte, dar îi replică:

– Bineînţeles că mi-a trecut prin cap.

– Şi atunci? ridică el din sprânceană.

– Nu-mi venea să cred c-ai putea să fii atât de măgar. Presupun că ar fi trebuit să ştiu, doar existau antecedente, dar încă mi-e greu să cred că există oameni atât de lipsiţi de scrupule.

Ştia că prin asta se umpluse paharul. Ochii lui Andreas deveniră vulcanici, trăsăturile i se înăspriră şi totuşi el continua să zâmbească nepăsător ca şi cum vorbele ei nu l-ar fi afectat. Când ea încercă să se retragă din braţele lui, acestea o strânseră şi mai tare.

— Nu, n-o să scapi, șopti el foarte, foarte încet și în vocea lui se putea simți amenințarea.

— Nu pot suporta să mă atingi, zise ea cu mândrie, privindu-l drept în față... Deși pleoapele îi tresăriră, el continuă să zâmbească și apăsarea mâinilor lui, pe spatele ei, crescu. Îl simți iradiind forță și-l simți cum dorește s-o rănească, în pofida acestei măști zâmbitoare... N-o să mă ții aici împotriva voinței mele, îi azvârli ea, dorindu-și să creadă ceea ce spune.

— Nu pot? Râdea amuzat cu ochii plini de veselie.

— O să găsesc o cale de a părăsi insula!

— După cum ți-am mai spus, poți înota. Sper că ți-ai îmbunătățit stilul. Ultima dată când te-am văzut înotai ca un cățeluș și nu cred c-ai fi fost în stare să parcurgi mai mult de o lungime de bazin.

Lauren era prea supărată ca să vorbească. Se uită în altă parte și încercă să se controleze. După câteva clipe răbufni:

— Foarte bine, mă poți ține aici, dar nu mă poți obliga să vin să te văd.

El scoase un cuvânt grecesc din gât, ce însemna bătaie de joc.

— Nu? După ce ai fost atât de bună și iubitoare toate aceste săptămâni, Lauren? M-a bucurat să te am la dispoziția mea în

fiecare zi. Atât de dulce și supusă, că de abia te-am recunoscut, aproape credeam că te-ai schimbat.

— Greșeai.

— Așa mi se pare și mie. Păcat. Îmi plăcea cum îți jucai rolul, mă păcălișeși.

— Te păcălisem! Ești enervant!

— Ar fi trebuit să te faci actriță, spuse el nedându-i nici o importanță.

— Nu sunt de talia ta, Andreas, ripostă ea. Tu ai jucat nemaipomenit. Chiar mi-a părut rău pentru tine. M-ai convins pe mine și pe maică-ta că ești pe moarte... apoi ochii i se aprinseră... Așa ai făcut? Lydia a fost băgată în chestia asta? Știa că este o mincinună? Presupun că da.

Ea simți că el ezită dacă să mintă sau nu, dar privirile li se întâlniră și ea-i citi răspunsul pe față. Simți un ghimpe în inimă. Și Lydia o mințise. O durea.

— Doamne, n-aș fi crezut-o niciodată în stare de așa ceva. Cum a putut să-mi facă una ca asta?

El își coborî mâinile de pe ea, lăsând-o liberă.

— A făcut-o pentru mine, spuse el cu răceală. Dacă vrei să învinovățești pe cineva, învinovățește-mă pe mine. Eu am rugat-o să nu-ți spună că mi-am recăpătat memoria. Era cu mine când am început să-mi aduc

aminte. Ţi-ar fi spus dacă eu nu m-aş fi milogit de ea să n-o facă... Se uită înspre fereastră cu faţa înăsprită.

Laura îl privi şi înghiţi cu greu.

– De ce? întrebă ea dispreţuindu-se că-l chestionează. De ce ai ţinut secret faţă de mine? De ce ai continuat jocul apoi, săptămâni întregi?

Andreas ridică din umeri a nepăsare.

– Ţi-am spus că-mi plăceau lucrurile aşa cum erau.

– Adică avându-mă la cheremul tău, după cum ai spus, bombăni ea furioasă, roşindu-se din cauza umilinţei. Ţi-ai bătut joc de mine. Aşa a făcut şi Lydia, care te-a răsfăţat întotdeauna.

– Pe mine? Râse apăsat. Tu eşti cea răsfăţată, Lauren.

Fără a-i veni să creadă, ea îi privi profilul.

– Ce naiba vrei să spui?

– Tatăl tău nu te-a crescut cum trebuie, spuse printre dinţi scuturându-şi capul şi privind-o rece cu ochii lui negri... Te-a lăsat prea liberă... Ai crescut ambiţioasă şi indiferentă la nevoile şi dorinţele altora.

– Vrei să spui, nevoile şi dorinţele tale! îl acuză ea.

– Am fost bărbatul tău! replică el.

– Stăpânul, îi azvârli ea. Ai fost stăpânul meu, proprietarul meu, la fel cum ai fi luat o pisicuţă de pe stradă şi ai fi adus-o în

casa ta. Oh, bineînţeles că aveam culcuşul meu de mătase, împărătesc, dar viaţa ta adevărată, Andreas? Familia ta conta pentru tine mai mult decât contasem eu vreodată. Eram doar o jucărie.

Se mişcă încercând să se ridice, dar mâna lui o reţinu ca din întâmplare, cu o forţă căreia nu-i putea rezista. Trăgând-o înspre el, o lipi de trupul lui.

– O jucărie cu gheare, spuse el cu amărăciune în glas. M-ai zgâriat de multe ori, Lauren.

– Numai când ai fost prea aspru cu mine, i-o întoarse ea acoperindu-şi ochii cu genele.

– Se pare că nu ţi-a displăcut să mă port aspru cu tine, nu-i aşa? Vocea îi era ironică în timp ce cu un deget îi urmărea conturul buzelor încăpăţânate, făcând-o să simtă fierbinţeală acolo unde o atingea.

– Te urăsc, şopti ea.

El o strânse şi mai tare.

– Lauren, nu te-ai gândit vreodată că asta sună a provocare? S-ar putea să descopăr că această ură a ta este mai stimulantă decât orice altceva.

Cu inima bătându-i, ea spuse cu amărăciune:

– Numai o brută s-ar bucura făcându-le pe femei să sufere.

Aceste cuvinte îl enervară; îi auzi ritmul neregulat al respirației. El își înfipse mâinile în umerii ei și o scutură.

– Nu mă înfuria, o preveni el, dacă vrei să nu-ți demonstrez cât pot fi de brută.

– N-am nevoie de o a doua lecție... El o fulgeră cu privirea. Știu deja.

Andreas tăcu pentru o clipă și o măsură din priviri. Apoi murmură:

– Colby este o brută, Lauren?

Ea simți cum îi iau foc obrajii.

– Philip?

– Este? insistă Andreas. Întotdeauna l-am considerat un cățeluș de salon, mai curând decât un bărbat. Nu-mi spune că este un amant priceput, dulceața mea!... Modul în care pronunțase aceste cuvinte denotau ironie.

– Îl iubesc pe Philip, spuse ea cu iritare. N-am de gând să discut despre el cu tine.

– Îți folosești ghearele și cu el sau ești toată numai lapte și miere?

– Tacă-ți fleanca! izbucni ea furioasă, știind că el o tachinează în mod deliberat. Philip este răbdător și generos...

– Răbdător? Da, este răbdător... în voce i se putea ghici furia mocnită... Întotdeauna a fost și te-a așteptat. Chiar și în timpul căsătoriei ai fost atrasă de el.

– Pictam la atelierul tatălui meu! Philip venea întâmplător în vizită din când în când.

El râse cu duritate.

– Pictura ta... ca motiv, bine găsit!

Se simți jignită și căscă ochii plini de mânie.

– Crezi sau nu, eu sunt o pictoriță bună, așa că păstrează-ți comentariile pentru tine însuți. Am început să-mi fac un nume în lumea artelor, luate-ar dracu'!

– Adică Colby îți face un nume, susură el. Mi-ai spus odată că un negustor de tablouri poate să-l lanseze sau să-l distrugă pe un artist și în mod sigur, Colby te-a împins în față, de câte ori a avut vreo ocazie. Ești creația lui.

– Este o minciună, îl contrazise ea supărată. Ți-e frică să recunoști că o femeie ar fi bună la ceva.

– Dimpotrivă, reluă el într-un mod obraznic, femeile sunt foarte bune doar pentru un lucru.

Fața lui Lauren se înroși în timp ce-l asculta.

– Tu știi mai bine, îi ripostă ea, doar ai cunoscut o mulțime de femei.

– Nu suficient de multe, spuse Andreas întorcându-i fața, înainte ca ea să se poată împotrivi. Oh, nu, Lauren!

Ea-și trase capul, dar el îi ținea ceafa cu mâna și când gura lui se lipi de a ei, sărutul se dovedi a fi diferit de cel anterior. Andreas îi explora conturul gurii încet, cu o senzuali-

tate deliberată. Se forță să nu-i răspundă. Se forță să stea țeapănă, deși simțurile începuseră să i se înfierbânte la mișcarea languroasă a buzelor lui.

El își ridică fața privind-o în ochi.

— Colby nu te-a învățat prea multe, o insultă el.

— M-a învățat că relațiile amoroase întâmplătoare sunt revoltătoare... Profitând de lipsa lui de atenție, reuși să scape și fugi din cameră.

Avea nevoie de libertate, de stânci și plajă, căutând în vuietul sălbatic al vântului și țipătul păsărilor de mare, liniștea și siguranța de care avea atâta nevoie.

Era doar vina ei. Jimmy și Philip o preveniseră. Bunul ei simț o avertizase. Andreas jucase un joc și ea căzuse în cursă ca o proastă, prinsă de propria ei slăbiciune față de un bărbat pe care ar fi trebuit să-l urască.

Jimmy încercase s-o facă să vadă realitatea, dar ea refuzase, deși lucrurile fuseseră evidente. Venise aici de bună voie.

Își acoperi fața cu mâinile. Oh, Doamne, venise de bună voie, gândi ea umilită. Mielul intrase drept în gura lupului. Și-o făcuse cu mâna ei, cooperând cu el în acest joc. Lydia știuse și fusese de acord să-l ajute pe Andreas s-o mintă, deoarece fusese mult prea clar că Lauren voia să continue prefăcătoria.

„Ar fi trebuit să am mai multă mândrie", își spuse ea nemulțumită. Ochii îi căzură pe inelul de cununie. Mânioasă, și-l scoase din deget cu intenția de a-l arunca în mare. Dar nu putu să facă asta și, cu o grimasă, și-l băgă în buzunar. Cel puțin, acum nu mai trebuia să se prefacă. Ceea ce o înfuria cel mai tare, era faptul că Andreas își dăduse seama că ea fusese gata să intre în jocul lui.

Se plimbă de-a lungul stâncilor luptându-se cu ea însăși. Ce avea de gând să facă? Unicul mod de a părăsi insula era o barcă și nici unul dintre pescari n-ar fi luat-o, cât de mult ar fi oferit. Andreas s-ar răzbuna pe oricine l-ar supăra. Chiar dacă ar reuși să convingă pe cineva s-o ia, Andreas i-ar urmări și ar aduce-o înapoi. Aici nu era Anglia. Andreas era un om cu putere și cu multe afaceri în Grecia; ea n-ar putea face nimic împotriva voinței lui.

Vântul se intensificase, devenind mai rece și pătrunzându-i prin pulovăr. Era obosită, își dădu ea brusc seama, începând să simtă înțepături în oase, în timp ce mergea contra vântului. Se îndepărtase mai mult decât își dăduse seama. Vila nu se mai vedea și i-ar fi trebuit un timp îndelungat ca să se întoarcă.

Se cutremură. Era bine că se obosise atâta; nu va mai fi chinuită de gânduri și va dormi bine la noapte.

Amintindu-şi o cărare îngustă care ducea spre vilă, întoarse spatele stâncilor şi mării, sperând să scurteze drumul şi începu să urce poteca plină de pietre ascuţite. În insulă erau puţine maşini. Oamenii obişnuiau să folosească măgari care se căţărau pe povârnişurile dealurilor stâncoase. De altfel, nu erau prea mulţi locuitori; câţiva ţărani, câţiva pescari care-şi câştigau cu greu existenţa printre stânci şi dealuri. Unicul mod de a părăsi insula, în afară de avion, erau bărcile de pescuit.

Andreas îi spusese şi ea vedea acum că el avusese dreptate. Nu-i trecuse niciodată prin cap că o să ajungă să fie sechestrată de el. Ar fi trebuit să ştie. Poate că ştiuse, dar subconştientul ei refuzase să aibă în vedere acest aspect.

Zgomotul unui motor o făcu să tresară şi pentru o clipă înlemni de surpriză. Începu să coboare în fugă şi să facă semne cu mâna spre norişorul de praf care părea să fie un automobil.

Totul se petrecuse prea repede şi ea-şi mări instinctiv viteza, de teamă ca cel care conducea maşina să n-o vadă. Era atentă la automobil, aşa că nu văzu piatra ce-i stătea în cale. Întregul trup i se scutură, atunci când dădu peste ea. Căzu cu greutate, ţipând, surprinsă de durerea ce o simţi. Se întinse cât era de lungă printre tufişurile

ţepoase, nefiind în stare să se gândească la altceva decât la senzaţiile dureroase ce o străbăteau.

Cineva o ridică şi o întoarse cu faţa în sus. Mâini grijulii îi cercetară corpul să descopere dacă este vătămată. Lauren deschise ochii şi se trezi în faţa unei figuri bronzate, cu păr blond plin de praf şi o pereche de ochi albaştri.

— Eşti bine? El îngenunchease lângă ea şi-i ţinea capul cu o mână, după ce o controlase dacă nu este rănită; vorbise în englezeşte.

— Da. Vocea nu-i suna prea sigur... şi apoi, deoarece surpriza îi înlăturase reţinerile... Eşti englez?

El zâmbi când o auzi şi dădu din cap.

— Tot aşa eşti şi tu, spuse el. Ce coincidenţă!

— Ce faci aici?

— Cercetez, îi răspunse el.

Ea-şi dădu brusc seama de mâna lui care se odihnea pe mijlocul ei, într-un gest intim, şi se coloră la faţă. Se ridică în şezut şi totul începu să se învârtă cu ea.

— Hai, spuse el îngrijorat, nu trebuie să te mişti. Ai suferit un accident.

Lauren îşi puse capul pe genunchii pe care şi-i înconjurase cu mâinile şi răsuflă adânc.

El o lăsă un timp și când ea își reveni, își ridică fața.

– Mai bine? îi zâmbi el.

Ea dădu din cap.

– Mulțumesc, adăugă ea politicoasă.

– Credeam că am vedenii când ai început să alergi spre mine, zise el.

– Și eu la fel, pentru că nu mă așteptam să văd o mașină.

– Asta este, surâse el. Sunt foarte puține pe insulă; majoritatea aparțin lui Keralides... ochii lui albaștri o privire întrebători... Dar trebuie să știi. Unde altundeva ai putea să stai? Am auzit că s-a întors. Trebuie să fii sora medicală care îl îngrijește.

Îl privi uimită și răspunse fără a se gândi.

– Sora medicală a lui? Nu.

Ochii cei albaștri se măriră.

– Nu? Dar nu stai la vilă?... pe față îi apăru o expresie nouă... Oh, iartă-mă. N-am vrut să-ți pun întrebări stânjenitoare.

Lauren începu să-și dea seama ce are el în minte. Privirea furișă pe care el o aruncă spre mâna ei stângă, o făcu să realizeze că el credea că Andreas o adusese cu el fiind una dintre femeile lui, ceea ce într-un fel ar fi fost adevărat, dacă ea nu s-ar fi ținut tare. Furioasă, îl fulgeră cu privirea ei verde.

Lauren se ridică în picioare și el sări s-o ajute deoarece ea se clătina ușor, încă amețită din cauza căzăturii.

– O să te duc până la vilă, spuse el. Nu asta voiai?

– Da, mulțumesc, și se îndreptă spre vehiculul care staționa.

El mergea în urma ei și ochii îi măsurau trupul cu interes și apreciere.

– Ar trebui să ne prezentăm. Eu sunt John Farrant.

– Lauren Grey, se recomandă ea.

– Lauren? Este un nume neobișnuit, dar ți se potrivește.

Trecu înaintea ei și deschise ușa Land Roverului. Ea se urcă făcând și el același lucru, întinzându-și picioarele subțiri îmbrăcate în pantalonii prăfuiți. Aprinse motorul care zvâcni și puse Land Roverul în mișcare.

– Ce faci pe insulă? întrebă ea.

– Sunt sociolog.

– Doamne! Se miră ea.

Pe fața lui apăru o grimasă.

– Oare de ce se miră oamenii așa? Ce este atât de bizar în această știință?

– Asta faci aici? Îi studiezi pe locuitorii insulei?

– Fac turul insulelor grecești, studiindu-le organizarea socială, îi explică el. Pentru lucrarea de doctorat, fac cercetări pe comunități izolate.

– Sună fascinant.

– Chiar și este, vocea lui era vioaie și plină de excitație.

– Unde stai? Se gândi la puținele case de pe insulă care i-ar fi putut oferi un adăpost. Ce-or fi gândind despre el oamenii? Cum le-o fi explicând ceea ce face?

– La vilă, spuse el privind-o.

– Ce? Dar nu te-am văzut acolo.

– Ah... am fost plecat, se strâmbă el șmecherește. Am fost la munte să-l vizitez pe Dimitrios, fiul lui Spiros. Am rămas acolo câteva zile ca să-i studiez activitatea și să vorbesc cu el. Este un om drăguț. Ne-am înțeles bine.

Lauren se gândi că Elena nu-i spusese nimic din toate astea.

– Andreas știe că ești la vilă? întrebă ea și John Farrant îi aruncă o privire rapidă și plină de inteligență.

– M-am înțeles cu el acum câteva luni. Ăsta este Land Roverul lui, de fapt. Mi-a dat voie să-l folosesc când merg în împrejurimi. Sper că nu ți-ai închipuit c-am intrat în casa lui ca într-un hotel, fără să-i fi avut permisiunea?

– Îmi pare rău, se scuză ea. Bineînțeles că nu, dar nimeni nu mi-a spus nimic. N-aveam nici cea mai vagă idee c-ar fi un străin pe insulă. Cât ai de gând să stai?

– Încă două zile, spuse el vag și lui Lauren îi veni ideea.

Răsuflă adânc și John Farrant se uită la ea întrebător.

– Cum ai de gând să pleci? întrebă ea.

– Cu barca. Cum altcumva? Mă duc la locul următor pe care l-am fixat în itinerariu. Am făcut o grămadă de aranjamente, cu mult timp înainte.

Foarte indiferentă, ea-l întrebă:

– Te duce unul dintre pescari?

El scutură din cap.

– Un prieten care lucrează în Creta și are propria lui ambarcațiune. Îi place la nebunie să navigheze. Mă ia și mă lasă în următorul meu punct, după care se învârte pe mare câteva zile și apoi vine să mă ia din nou.

– Englez? Era important să știe, pentru că dacă ar fi fost grec, ar fi ezitat să-l supere pe Andreas Keralides.

– Mai mult sau mai puțin. John Farrant râse.

– Ce înseamnă asta?

– Cred că are pașaport englez, dar n-a mai fost în Anglia de ani de zile. Este un nomad. L-am întâlnit în Turcia acum cinci ani și de atunci a fost în Africa, Arabia Saudită și Grecia. Lucrează într-un loc până se plictisește și apoi pleacă cu ambarcațiunea lui. Este mort după navigație. Doar pentru asta trăiește.

Lauren răsuflă nerăbdătoare.

— Ar lua un pasager?

John Farrant se întoarse și o privi cu sprâncenele ridicate.

— Pe tine?

— Pe mine, recunoscu ea, observând în depărtare acoperișul lucitor al vilei. Vreau să plec de pe insulă.

— Keralides știe?

Ea spuse repede.

— Nu-i spune, te rog. Nu trebuie să știe. Trebuie să plec neapărat. Vocea ei suna disperată.

El fluieră.

— Da, pricep. Am auzit că este un fel de despot... se încruntă... De ce naiba ai venit cu el aici dacă simți așa?

— Cred că n-am fost în toate mințile, zise ea pe un ton convingător. O să mă ajuți?

El nu mai stătu pe gânduri.

— Bineînțeles. Trebuie totuși să nu îngreunăm ambarcațiunea. Nu este prea mare. O să trebuiască să-ți iei doar un mic geamantan. Trebuie să ne dai și o mână de ajutor. Știi să gătești? Ne-ar fi de folos.

— Știu să gătesc, zise ea liniștindu-se. Mulțumesc... nici nu-ți dai seama cât îți sunt de recunoscătoare.

El surâse.

— Asta o să te învețe să nu mai calci în locuri periculoase. Mama ta nu te-a învățat să te ferești de bărbații ca Keralides?

— N-am avut mamă, se înfioră ea... Cineva ar fi trebuit s-o învețe asta cu ani în urmă, înainte de a-l fi întâlnit pe Andreas.

Ochii lui John Farrant se îmblânziră.

— Îmi pare rău. Uită ce ți-am spus.

Lauren îl plăcea. Era un om drăguț. Simțea că poate avea încredere în el. Avea o privire deschisă și deși ea era femeie, el nu era agresiv. N-o să aibă nici un fel de necazuri cu el; o știa.

Ajunseră la vilă și deschiseră intrarea principală. Ea urca scările încet, scuturându-se de praf. Ușa se smuci brusc și în prag apăru Elena; ochii ei erau complet inexpresivi. John îi zâmbi prietenos.

— M-am întors din nou, spuse el. Dimitrios îți trimite toată dragostea lui și ai sărutări de la nepoți.

Elena zâmbi și apoi privirea i se îndreptă spre Lauren.

— Unde ați fost? Am fost îngrijorați. Ați lipsit mult timp.

— M-am plimbat, răspunse Lauren îndreptându-se spre ușă alături de John Farrant.

— Este periculos să vă îndepărtați de vilă, doamnă Keralides, spuse Elena folosindu-i numele în mod intenționat.

Lauren îl simți pe John Farrant pufnind, îl auzi cum își oprește respirația și o cuprinse furia.

– Nu sunt doamna Keralides, spuse ea rece uitându-se provocator la Elena.

– L-ai făcut pe domnul Farrant să-și facă o idee greșită, Lauren, se auzi o voce ironică din spatele Elenei și Lauren simți că-i sare inima din piept când îl văzu pe Andreas stând lângă aceasta... Vrei sau nu, iubita mea, am pozele noastre de la nuntă ca să o dovedesc... gura i se înăspri...

John Farrant era roșu ca racul și ochii îi erau furioși. Lauren se uită la el disperată și-și dădu seama ce gândește. Credea că-l mințise și acum era supărat pe ea. Ducându-și o mână la ceafă, acesta spuse brusc:

– Scuzați-mă, trebuie să fac duș și să mă schimb.

El se îndreptă spre scări și Lauren se uită la Andreas cu amărăciune. Elena se evaporă discret, lăsându-i singuri în hol.

– Doamne, cât te urăsc! răbufni ea.

– Chiar? șuieră Andreas cu o figură sălbatică. Am noutăți pentru tine, dragă. Ce simți tu pentru mine este nimic în comparație cu ce simt eu pentru tine.

CAPITOLUL VI

Această remarcă o luă prin surprindere. Îl privi cu gura deschisă și el îi surâse rece și cu răutate.

– Ți s-au înecat corăbiile?

– Mă urăști? Se simți cuprinsă de un amestec de dezamăgire și furie care o ardea de nemulțumire. Nu eu am fost aceea care...

– Chiar așa? Își ridică una din sprâncene cu sarcasm. A fost doar o chestiune de timp până ce i-ai dat lui Colby ceea ce știi că dorea... El se apropie și mai tare de ea și vocea-i deveni un murmur... Când, Lauren? În noaptea aceea? Ai fugit din casa mea în brațele lui?

Inima ei bătea neliniștită și trupul începu să i se clatine. Apropierea lui era copleșitoare. Atâta timp cât zăcuse în pat, bolnav, prezența lui o impresionase mai puțin și musculatura trupului slăbit era mai puțin evidentă, dar acum, când era din nou pe picioare, deși arăta palid, avea un aer de virilitate insuportabilă, umerii puternici fiind reliefați de cămașa albă. Buclele scurte ale părului, care încă nu crescuse sufi-

cient, adăugau un aer de tinerețe feței sale puternice; se vedea aroganța lui fizică și psihică. Privirea lui impertinentă străpunsese carcasa ei de voită indiferență, făcând-o să se dea înapoi ca un copil speriat.

— N-ai dreptul să-mi pui astfel de întrebări și n-o să-ți răspund, îngăimă ea. De ce l-ai mințit pe domnul Farrant? Nu mai sunt nevasta ta. O să-i spun că suntem divorțați. Crezi că n-o s-o fac?

Andreas zâmbi supărat.

— Știu că n-o s-o faci. O apucă de braț și degetele i se înfundară în carne.

— Ba o s-o fac! încercă să-și tragă mâna, dar el își încleștă degetele și mai adânc, fără nici un fel de milă.

— N-o s-o faci, spuse el, pentru că n-o să-l mai vezi. O să-l alung de pe insulă. O să plece la noapte.

— Nu poți să faci asta!... dar el putea și ea știa prea bine.

Tot ceea ce avea de făcut era să-i dea dispoziție unui pescar să-l ia pe John Farrant și să-l ducă oriunde și treaba s-ar fi executat fără nici un fel de întrebări. Andreas era aici stăpânul cel atotputernic și John Farrant n-ar fi putut să i se opună nicicum. Lauren își zvârli părul pe spate, aruncând fulgere din ochii ei verzi și furioși.

— Nu pot? Suna ca și cum s-ar bucura să-i arate ce poate... Pot să merg și mai departe. N-am decât să pun un cuvânt potrivit acolo unde trebuie și prețioasa lui lucrare se va duce naibii, pentru că, dacă vreau să-l dau afară din Grecia, n-o să am nici un fel de greutăți. O să se găsească dintr-odată în postura de persoană indezirabilă, oriunde s-ar afla. Nimeni n-o să-i vorbească. Nimeni n-o să-l primească în casă. Se va trezi în primul avion cu destinația Anglia, înainte de a ști ce se întâmplă cu el.

— Măgarule! murmură ea plină de ciudă și ură.

El își întări strângerea mâinii, oprind-o să se dea înapoi și uitându-se la fața ei furioasă cu satisfacție.

— Pot să fiu și mai primejdios decât atât, spuse el. Amintește-ți asta când o să-ți mai vină, din nou, această idee inteligentă de a pleca de aici, Lauren.

Ea se înroși.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ba da, știi foarte bine. Nu sunt prost. În momentul în care l-ai întâlnit pe Farrant te-ai gândit la o portiță de scăpare.

— N-o să-l poți opri să mă ia cu el... Știa totuși că se lupta cu morile de vânt.

El râse neplăcut.

— Încearcă. Hai, încearcă. O să te iau din barcă în doi timpi și trei mișcări.

— Nu poți să mă ții aici împotriva voinței mele!

— Voința ta? în ochii săi negri apăru o ironie crudă... Mâna lui liberă ajunse până în dreptul gâtului, acolo unde era pulsul, apăsându-i pielea cu degetele lui lungi... O să vedem ce voință puternică ai, Lauren, așa-i?

— Nu, izbucni ea și respirația-i deveni șuierătoare când Andreas îi trase capul către el, cu mâinile apăsându-i până la durere gâtul.

Găsindu-i gura, el îi dădu capul pe spate, brutal în apăsarea buzelor lui. Lauren se răsuci și împinse, dar se simți neputincioasă în fața forței lui și apoi, era prea târziu oricum, pentru că ceva se rupsese în ea; cei cinci ani de frustrare se evaporară și o cuprinseră emoțiile îndelung frânate. Brațele lui Lauren se încolăciră în jurul gâtului lui, mâinile ei începură să-i mângâie părul întunecat și trupul i se arcui spre el... gemu, buzele desfăcându-i-se într-un răspuns febril.

— Oh, Doamne! șopti Andreas răgușit, mângâindu-i spatele și lipind-o și mai tare de el.

Un zgomot de pași îi făcu să tresară. Se îndepărtară roșii la față, respirând greu, cu

ochii buimăciți, pentru că în aceste momente nu mai contase nimic pentru ei, ci doar nevoia arzătoare pe care o aveau unul de celălalt.

John Farrant le aruncă o privire fugară, jenată.

— Îmi pare rău, murmură el. Nu știam...

Andreas fu primul care-și recăpătă calmul.

— Ah, domnul Farrant, zise el venind în întâmpinarea lui. Vino să bei ceva. Cred că vrei să mănânci. Elena o să pregătească masa, de îndată.

— Mulțumesc, John Farrant privi spre Lauren, dar aceasta își întoarse privirea, gândind că el o crede o mincinoasă.

Din punctul lui de vedere, ea părea să se fi certat cu cel care-l găzduia, punându-l pe John într-o situație neplăcută.

— Trebuie să mă schimb, spuse ea cu voce joasă, întorcându-se spre scări.

— Du-te, draga mea, zise Andreas cu amuzament în voce și părând a-și râde de ea.

Fugi în camera ei, se îmbăie și se schimbă într-o rochie de mătase crem, cu decolteu adânc și mâneci ample, care se unduiau de-a lungul brațelor, atunci când se mișca. Mătasea îi scotea în evidență trupul zvelt, mulându-se pe sâni și coapse. Își puse la gât un lanț pe care i-l oferise Philip — șase șiruri de aur care sclipeau, atunci când se admiră

în oglindă. Andreas îi făcuse cadou câteva bijuterii foarte frumoase și scumpe, dar atunci când plecase, le lăsase pe toate.

Își privi în oglindă pielea înroșită și ochii înflăcărați. Ce se întâmplase cu ea de-i răspunsese astfel lui Andreas? În adâncul ei se aprinsese un dor arzător, o nevoie acută pe care și-o recunoscu cu neplăcere. Vrusese să rămână imună la el, dar în scurtă vreme mângâierile lui readuseseră toate senzațiile; senzualitatea îmbătătoare care întotdeauna o cuprinsese când era în brațele lui.

Ce încerca oare Andreas să-i facă? De ce o adusese aici, o păcălise și o prinsese în cursă făcând-o prizoniera lui?

Pulsul începu să-i bată mai tare când își dădu seama de motive, știind, împotriva voinței ei, că întotdeauna cunoscuse unul dintre ele; atunci când o sărutase, nu fusese singura care se înflăcărase. Își dădu seama când o lipise de el și-i simțise inima bătând la fel de nebunește ca a ei.

Trebuia totuși să-și reamintească și alte lucruri, și anume că Andreas reacționa în același mod față de toate femeile atrăgătoare. La el era o simplă reacție fizică și ea n-avea de gând să se lase dusă, pentru simpla satisfacere a poftelor lui.

Deși infidelitatea lui fusese aceea care le distrusese căsătoria, Andreas lăsa să se vadă clar că el este unicul care a avut de suferit.

Întreaga lui atitudine arăta că ea poartă toată vina. Deși nu-i spusese nimic, Lydia părea să împărtășească punctul de vedere al lui Andreas, în adâncul ei chiar fiindu-i milă de el. Zvârlindu-și cu furie părul blond pe spate, Lauren coborî scările și întâlnind privirea cercetătoare a lui Andreas își ridică obrazul cu mândrie, ceea ce-l făcu pe acesta să zâmbească.

Îi plasă un pahar de sherry în mână și întorcându-se spre John Farrant, zise cu curtoazie:

— Soția mea este o artistă, știi, și chiar una talentată.

John Farrant aruncă o privire fugară în direcția ei.

— Oh, într-adevăr? Profesionistă sau...

Întrebarea o nemulțumi pe Lauren.

— Sunt foarte profesionistă, domnule Farrant, răbufni ea și în obraz îi apăru două pete roșii.

— Lui Lauren îi place să fie luată în serios, nu-i așa *eros mou?* Andreas murmură aceste cuvinte mângâietor, ușor ironic și subînțelesul era mult mai adânc decât părea la prima vedere.

Ea se întoarse și-i azvârli o privire de gheață.

— Da, spuse încercând să zâmbească. Așa sunt.

— Sunt sigur să sunteţi foarte bună, zise John Farrant împăciuitor, încercând să atenueze tensiunea care se simţea între ei. Aţi studiat? Vreau să spun, aţi urmat colegiul de artă?

— Da, îl lămuri ea asupra studiilor ei în timp ce-l observa.

— Doamne! exclamă el deodată, fixând-o... Sunteţi... Culoarea îi dispăru din obraji şi se uită la Andreas... Mi-aţi spus iniţial că vă numiţi Grey. Aveţi vreo legătură de rudenie cu Jimmy Grey, artistul?

— Tatăl meu. Lauren era conştientă de Andreas care o privea, ghicind că ea se prezentase lui John Farrant cu numele de fată.

— Este un pictor foarte bun, spuse tânărul şi apoi râse. Nu-i nevoie să vă spun eu.

— Da, tatăl meu este un artist bun, aprobă ea. Sunt mândră de el.

— Soţia mea este şi mai bună, interveni Andreas şi surprinzând-o pe Lauren care-l privi cu neîncredere. El nu se uita la ea ci la faţa slăbuţă a lui John Farrant... Vino să vezi, adăugă el, îndreptându-se spre o uşă, cu trupul mişcându-i-se încet, dar cu destulă forţă.

Uimită, zăpăcită, ea îi urmă şi Andreas deschise uşa unei camere, în care Lauren nu fusese de când venise. Era un mic salonaş, unde Lydia îşi primea vizitele, cu pereţi albi

şi covoare albastre care-i dădeau o simplicitate mediteraneană şi care acum era plină de tablouri ce o împodobeau.

Lauren înţepeni. Stătea uitându-se cu faţa albită şi cu ochii măriţi.

Pe pereţi erau înşirate tablourile ei. Fuseseră pictate în ultimii trei ani şi ea nu-şi închipuise că Andreas fusese cel care le achiziţionase. Philip bănuise? Sau preferase să nu-i spună?

Andreas îl urmărea pe Farrant care mergea încet de-a lungul pereţilor, studiind cu atenţie tablourile. Lauren privea profilul întunecat şi mândru al soţului ei. De ce? De ce le cumpărase? De ce le agăţase pe toate împreună?

Erau multe peisaje, câteva pictate în Sudul Franţei unde cerul era atât de albastru şi verile şi iernile atât de luminoase; altele cu ceruri mohorâte erau din Nordul Angliei, când ea stătuse într-un sătuc cocoţat pe dealuri. Deşi tematicile erau diferite, se vedea aceeaşi mână, în alegerea culorilor şi a perspectivei, în tehnica de lucru. Trăsăturile pensulei deveneau din ce în ce mai puternice cu trecerea anilor, dar chiar şi la început se vedea că este înzestrată cu talent.

Andreas îşi întoarse capul brunet şi ochii lui o priviră.

— Nu-i așa că este interesant să le vezi împreună? Părea că se bucură.

John Farrant zâmbi către Lauren, cu fața plină de admirație.

— Soțul dumneavoastră are dreptate — sunteți foarte bună. Dacă sunteți mândră de tatăl dumneavoastră, pariez că și el este mândru de dumneavoastră.

— Mulțumesc, roși ea, încă nedumerită de motivul pentru care Andreas îi cumpărase tablourile.

Deodată înlemni. Se jucase de-a protectorul cu ea? Încercase s-o ajute să-și facă un nume? Succesul ei de la începutul carierei, concretizat în vânzări de tablouri, fusese o enormă încurajare, făcând-o să aibă mai multă încredere în ea și o ajutase să ajungă pe propriile ei picioare. Dacă Andreas îi cumpărase tablourile, atunci ea n-avea de ce să se mândrească că-și crease propriul ei drum; cum mai putea să creadă asta, dacă el, procedând așa, îi distrusese încrederea în sine?

În ușă apăru Elena.

— Prânzul, anunță ea, adăugând în greceste că masa va fi ratată dacă nu vor veni deîndată și îl întrebă pe Andreas dacă a înnebunit ridicându-se din pat, deoarece mâine îi va părea rău, nefiind suficient de puternic ca să facă asta.

— Taci odată, o repezi Andreas în engleză, dar privirea îi zâmbea către Elena în timp ce îi vorbea astfel, dându-și seama că ea este îngrijorată.

— Cred că ar trebui să-ți iei masa în pat, zise Lauren. Mă mir că sora ți-a permis să te scoli.

— Nici vorbă! o îngână el cu ochii plini de veselie. Femeia aceea n-o să-mi comande mie să stau sau nu în pat... Apoi privirea îi deveni ironică și adăugă ușor... Singura femeie care mă poate băga în pat ești doar tu, *eros mou.*

Obrajii ei se aprinseră și ea se înfurie dându-și seama că de față sunt doi martori; Elena zâmbea pe sub mustață, iar John Farrant se înroșise până la urechi.

— Du-te în pat, Andreas. N-ar fi trebuit să te scoli.

— Singur? întrebă el cu o sprânceană ridicată, observându-i cu satisfacție încurcătura.

Ea se întoarse tremurând de furie și se îndreptă spre ușă fără să mai scoată nici un cuvânt, incapabilă să vorbească, pentru a nu exploda în fața Elenei și a lui John Farrant. Cum îndrăznea el? obrăznicia lui n-avea margini. Își strânse pumnii și-și mușcă buzele până se învinețiră. Cum îndrăznea?

O înșelase cu Martina, o rănise de moarte și totuși acum stătea aici, insolent și plin de eleganță, ca și cum trecutul n-ar fi existat vreodată. Simți cum o trec lacrimile. Respiră adânc pentru a-și potoli tremurul corpului și a-și calma nervii.

Prânzul fu o corvoadă. Lui Lauren îi păru rău pentru John Farrant a cărui privire neliniștită arăta că-și dăduse seama de tensiunea dintre gazdele sale. Comentariile lui ocazionale se loveau uneori de un zid de tăcere.

Simțindu-se obligată să facă conversație, ea-l întrebă despre munca lui, știind că acest gen de discuții face plăcere celor care-și iubesc meseria. El se lansă într-o serie de explicații, vorbind cu mai multă ușurință odată adus în sfera lui de activitate și astfel, timpul trecu fără alt incident între ea și Andreas.

Într-adevăr, Andreas arăta palid, gândi ea cu neliniște, în timp ce se sculau de la masă și ea-i spuse iritată:

— Ar trebui, într-adevăr, să te odihnești, Andreas. Arăți rău.

El se simțea într-adevăr rău deoarece se scuză față de John Farrant și se îndreptă spre scări.

— Vino cu mine, Lauren, spuse el ascuțit, uitându-se la ea. Aș vrea să mă țin de brațul tău când urc treptele.

Se prinse de ea și începu să urce, respirând greu și ea-l urmări îngrijorată. Sub ochi avea cearcăne mari care-i trădau oboseala.

— De ce naiba te-ai dat jos din pat? se răsti ea în timp ce el se prăbușea pe pat, cu sora tropăind în jurul lui. Ți-am spus să nu te scoli.

Se întinsese pe spate, desfăcându-și gulerul cu o mână. O privi printre genele întredeschise zâmbind ușor ironic.

— Dacă n-o să vii la mine, o să te caut eu.

Ea simți cum se înroșește și-și întoarse privirea.

— Bine, acum trebuie să stai în pat tot restul zilei.

— Sigur că trebuie să stea, comentă sora. Dacă nu vreți să mă ascultați, domnule Keralides, înseamnă că n-am de ce să mai stau aici. Amintiți-vă că ați fost foarte bolnav. Odihna este esențială.

Andreas făcu o grimasă cu buzele albite.

— Nu mă mai bate la cap, femeie. Vocea lui era autoritară, dar slăbită.

Lauren se îndreptă spre ușă, lăsând-o pe soră să-l bage în pat și el se uită după ea.

— Unde te duci?

Se opri la ușă:

— Cred că o să mă culc și eu puțin, zise ea. Plimbarea de dimineață a fost obositoare.

– Foarte bine procedaţi, zise sora dând din cap.

Andreas glumi:

– Aşa de slabă eşti, Lauren? Doar o mică plimbare şi gata, ai obosit?

Ea se strecură afară din cameră şi-i auzi în urmă râsul.

De fapt era mult mai obosită decât îşi dăduse seama, pentru că în momentul în care se întinse pe pat, cu jaluzelele coborâte pentru a diminua lumina, adormi imediat.

Când se trezi era complet întuneric. Afară era o lumină de noapte, pe care o întâlneşti numai la ţară, unde nu există iluminaţie artificială. Adormită, aprinse veioza şi clipi, deşi aceasta răspândea o lumină blândă.

Se uită la ceas şi îşi dădu seama surprinsă că dormise vreo cinci ore. Trecuse mult timp de la ora cinei ce se servea la vilă şi ea se întrebă dacă Elena o căutase şi o văzuse dormind.

Când se gândi la mâncare, simţi că i se strânge stomacul şi realiză cât îi este de foame. Îşi perie la iuţeală părul, lăsându-l să-i atârne pe umeri, se spălă pe faţă cu apă rece şi se şterse, apoi îşi aplică un strat subţire de fard, deoarece pielea ei n-avea nevoie de mai mult şi se rujă cu o nuanţă roz.

Se opri în faţa uşii lui Andreas ca să asculte. Era încă adormit, sau îşi mâncase cina la ora obişnuită? În cameră era linişte şi ea nu se lămuri. În vârful picioarelor, începu să se îndepărteze, dar deodată uşa se deschise brusc şi întorcându-se, îl văzu pe Andreas în cadrul uşii, îmbrăcat într-o pijama neagră şi un halat de mătase.

– Te-ai trezit în cele din urmă? Credeam că n-ai să te mai trezeşti niciodată.

– Am fost obosită.

– Arătai ca o fetiţă, încovoiată pe o parte, spuse el şi inima ei începu să bată cu putere când îşi dădu seama că el intrase în camera ei când era adormită, stătuse acolo şi o privise cum arăta în somn, fără masca pe care ţi-o dau prejudecăţile şi voinţa.

O cuprinse furia şi ochii cei verzi străluciră războinic.

– Să nu mai intri în camera mea, Andreas!

Expresia de căldură din ochii lui se stinse şi în locul ei apăru o privire de gheaţă. O înşfăcă de braţ şi o trase spre camera lui.

– Lasă-mă, se luptă ea.

– Elena ţi-a păstrat mâncare de la cină, zise el nedându-i nici o atenţie.

– O să mănânc la parter.

– O să mănânci acolo unde o să-ţi spun eu.

– Blestematule, îi zvârli ea, nu mă mai împinge!

El închise ușa cu piciorul, îi dădu drumul și rămase rezemat de lemn, cu umerii lui lați și puternici

– Așează-te și mănâncă, spuse el inexpresiv.

Elena lăsase o tavă acoperită cu damasc. Șovăind, Lauren dădu la o parte pânza și stomacul o avertiză că îi este foame. Mirosul mâncării era irezistibil, chiar dacă era rece. Elena întotdeauna făcuse sandviciuri bune. Erau pâinișoare specific grecești cu mirosul lor caracteristic de nucă și felii de carne împreună cu salată de legume. Strâmbându-se de propria ei slăbiciune, începu să mănânce. Andreas se băgă într-o nișă care dădea din dormitorul lui și peste puțin timp, camera se umplu de miros de cafea. Turnă două cești din acea cafea neagră, grecească, adăugând zahăr și puțin lapte.

– Este prea tare pentru tine, îi zise ea și el se încruntă drept răspuns.

– Sunt destul de mare ca să știu ce-mi face bine și ce nu, îi replică el.

Ea observă că el nu-și pusese zahăr în cafea. El fusese întotdeauna un băutor de cafea, bând ceașcă după ceașcă, dar atunci nu suferise un accident atât de grav.

– Nu este bună pentru nervii tăi! spuse ea.

– Pentru nervii mei nu este bine să fiu frustrat. Vocea lui era mieroasă și ea simți cum se înroșește.

– N-am de gând să-ți ascult obrăzniciile, răbufni ea supărată. Cum de poți să-mi vorbești așa? După ce ai făcut ce ai făcut!

– Ce am făcut? întrebă el cu o voce înăsprită brusc.

Lauren îl privi zăpăcită, luată prin surprindere.

– Hai, spune-mi, o repezi el cu o față impertinentă.

Ea simți cum o cuprinde dorința de a-i zvârli cafeaua în față și a-l pălmui.

– Nu te preface că ți-ai pierdut memoria din nou, izbucni ea.

– Memoria mea este perfectă, ripostă el supărat. Dar a ta cum este?

– Îmi amintesc fiecare detaliu cu claritatea unei lame de cuțit înfiptă în inimă. Vocea îi era febrilă și ochii îi luceau. Nu uita că te-am văzut. Crezi că am uitat cel mai mic amănunt din ceea ce am văzut?

Andreas își îndesă mâinile în buzunarele halatului, privind-o.

– Nu, spuse el cu tărie, presupun că n-ai uitat.

Recunoașterea lui o răni cu ferocitatea unui pumnal. Nu vorbiseră înainte niciodată despre asta. Nu-l mai văzuse din momentul

în care intrase în dormitorul lor și-l găsise cu Martina în brațe. Acum se uita la el tremurând, cu ochii plini de ură.

– Cum poți să ratezi totul atât de ușor? Te așteptai ca eu să trec peste ceea ce ai făcut? Așa? Dacă tu ai fi fost acela care ai fi intrat și m-ai fi găsit în brațele unui bărbat, ai fi spus „Scuză-mă" și ai fi ieșit binișor afară?

Flacăra sălbatică din privirea lui era mai mult decât grăitoare.

– Crezi, că dacă nu te-am văzut cu Colby, pentru mine este mai ușor?

– Eu nicio.... Se întrerupse, furioasă pe sine, pentru că ea îl lăsase să creadă în mod intenționat că se culcase cu Philip, ceea ce era un fel de balsam pentru mândria ei rănită.

El nu scăpă înțelesul a ceea ce vrusese ea să spună și îi cercetă fața cu ochi pătrunzători.

– Nu te-ai culcat? Mi-ai spus că ai făcut-o. În toți acești ani, văzându-l zilnic, te aștepți să cred că n-a fost amantul tău?

– Relația mea cu Philip nu este treaba ta. Oricum, urmează să mă mărit cu el. Sper că-ți amintești? Suntem logodiți.

Buzele-i dezvelirăă dinții într-un rânjet.

– Sigur că-mi amintesc. Asta aveam în minte în acea zi în care am avut accidentul.

Lauren își acoperi gura cu mâna.

– Când te-ai accidentat?

– Când m-am accidentat, o aprobă el cu voce joasă și cu acele scântei în ochi.

Ea se adună.

– Și acum încerci să-mi spui că eu sunt vinovată de accidentul tău?

El dădu din umeri.

– A fost doar vina mea că m-a afectat într-un mod prostesc citirea anunțului din ziar, în acea dimineață. Dacă n-aș fi fost cu mintea plecată, aș fi văzut pata de ulei și n-aș fi derapat.

– E rău pentru tine că minunata ta putere de concentrare n-a funcționat, îl ironiză ea cu răceală. Credeam că nimic nu se poate interpune între tine și perfecta ta stăpânire de sine.

Mersese prea departe; știu asta când îi văzu ochii. Se ridică cu violență, iar gura lui o înăbuși pe a ei. Se prefăcuse prea multă vreme; vroia să-i simtă corpul viril forțând-o să se așeze în pat și atunci când el o făcu, ea nu opuse nici un fel de rezistență. Se sărutară unul pe altul cu o intensitate arzătoare. El îi învățase trupul să-l simtă din nou; mâinile ei se strecurară prin bluza lui de mătase, atingându-i pielea, un val de dorință cuprinzând-o.

Andreas scoase un geamăt în timp ce-i simțea mâinile pe trup. Gura lui o explora

îndelung pe a ei, zdrobindu-i buzele înfierbântate. Degetele lui îi cuprinseră părul, mângâindu-i ceafa, coborând apoi spre piept și simțindu-i pulsul care-i bătea nebunește, trădându-i excitația.

— Spune-mi, îi șopti el lângă buze, spune-mi... Colby este amantul tău? A fost?

Întrebarea o făcu să tresară ca un duș rece. Amintirile o năpădiră și se urî pe ea însăși pentru senzualitatea iresponsabilă care o cuprinsese, făcând-o să uite ceea ce făcuse Andreas; ceea ce făcuse cu prea multă ușurință.

— Lasă-mă! izbuti ea să spună, luptându-se să se elibereze.

— Răspunde-mi! îi ceru el și ea-l privi cu amărăciune.

— Da, aproape țipă. Da!

El o pălmui, lovitura mișcându-i capul din loc. Cu urechile țiuind, se uită la el șocată.

— Porcule!

O pălmui din nou și ea izbucni în lacrimi, tremurând, înfricoșată de gelozia sălbatică ce i se citea pe față; lângă ea se afla un străin, un barbar primitiv care ar fi fost în stare de orice.

Lauren zăcea urmărindu-l ca un animal înfricoșat, cu ochii mari, iar el răsufla greu, privind-o ca și când n-ar fi știut ce să facă în momentul următor, ca și

când s-ar fi forțat să-și recapete controlul emoțiilor care-l copleșiseră ca o boală necruțătoare.

— Niciodată n-am intenționat să te revăd, spuse el întunecat.

— Mă rugam Domnului să nu te mai văd niciodată, murmură Lauren, aplecându-și capul și imediat și-l ridică, pentru că se trezise privindu-i pieptul gol, pe care cu câteva clipe mai înainte îl sărutase și acum simțea iarăși dorința de a-l atinge.

— Da, gemu el din adânc. Ne-am rănit prea tare unul pe altul ca să mai putem uita.

Ea simți că ia foc.

— Ne-am rănit unul pe altul? Ce ți-am făcut eu ție? Tu m-ai înșelat, Andreas, nu eu.

Ochii cei negri o sfredeleau cu privirea.

— Tocmai mi-ai mărturisit că în acea noapte, când ai plecat de acasă, te-ai dus la Colby.

Lauren scutură din umeri cu slăbiciune.

— Am fost la tatăl meu. Philip nu era acolo.

— Dar te-ai văzut cu el în noaptea aceea, insistă Andreas.

— Nu.

— Nu mă minți! izbucni el furios. Știu că așa este, Lauren. Ai fost în patul lui Colby în acea noapte.

Îl privi furioasă.

— Nu!

Andreas înjură.

– Mincinoasă blestemată! Colby însuși a recunoscut.

Ea simți cum o cuprinde un val de șoc.

– Despre ce vorbești? Când ți-a spus Philip...

– Am venit la tine acasă în ziua următoare. Andreas o împinse, se smulse de lângă ea și se duse în colțul opus al camerei, făcându-și de lucru cu coperțile unor cărți... Mi-a spus atunci.

Lauren simți cum îngheață, amintindu-și bătaia pe care o auzise și vocea furioasă a lui Philip care-i răspundea lui Andreas. Philip îl mințise. De ce? De fapt trebuia să ghicească și să-i fie recunoscătoare, dându-și seama că Philip încercase să-i salveze mândria, punându-l pe Andreas la punct; doar ea-i povestise lui Philip cum intrase și-l găsise pe soțul ei în pat cu Martina. Ea-i spusese printre suspine toată întâmplarea și Philip o ascultase încruntat. Deci, el îl mințise pe Andreas pentru ea. Oftatul ei îl făcu pe Andreas să se întoarcă și s-o privească.

– Aș fi putut să-l citez pe Colby ca martor la divorț, dar asta ar fi dat apă la moară ziarelor de scandal.

– Lasă că au avut ce scrie atunci când te-ai însurat cu Martina, zise ea cu răutate... În special când a fost pe punctul de a-ți naște copilul.

El își încreți buzele și din câțiva pași, se apropie de ea.

– Colby nu mi-a spus niciodată când... se întrerupse mușcându-și buzele... Te-ai dus la el după ce m-ai văzut...

Ea pricepu ce-o întreba el și ghici în vocea lui o nuanță pe care acesta voia să și-o ascundă.

O apucă de umeri și o îndreptă spre el scuturând-o.

– Nu vezi că are importanță, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să știu!

Ea-i azvârli o privire rece și nemulțumită.

– Orgoliul tău are nevoie să fie satisfăcut prin aflarea că eu m-am dus la Philip după ce te-am văzut?

Își înfipse mâinile în ea cu ochii plini de furie.

– Cățea! murmură el.

Deși o înfricoșa, își adună tot curajul pentru a-i zice:

– Eu n-am un copil ca tine ca să-ți dovedesc!

Andreas tresări ca și când ar fi fost lovit; pupilele i se măriră, iar irișii i se stinseră.

– Doamne, gâfâi el. Oh, Doamne, te-aș putea omorî!

– Ai putea să mă omori? Își înălță sprâncenele, disprețuitoare... Întotdeauna ai văzut lucrurile numai din punctul tău de vedere, Andreas, dar nu mi-am închipuit

vreodată că o să mă faci vinovată pentru adulterul comis de tine... îl împinse pentru a-l da la o parte. Acum pot să plec, te rog? Discuția asta mă plictisește... se forțase să vorbească politicos și rece.

O privi câteva momente fără să vorbească și apoi zâmbi. Zâmbetul lui avea ceva amenințător care-i trimitea fiori de spaimă pe șira spinării, făcând-o să tremure și să-și dea seama că este singură cu el în cameră și oricât de tare ar fi țipat, nimeni n-ar fi auzit-o.

— Oh, nu, *eros mou,* zise el încet, foarte încet. N-am terminat încă cu tine.

Fața ei se albi. Își lăsă la o parte mândria, pentru că tot nu-i folosea la nimic și șopti cu o voce speriată:

— Dacă mă atingi, o să te urăsc toată viața!

El râse și pe față îi apăru o dorință sălbatică, atât de puternică încât ea înțepeni. Niciodată n-o mai privise așa. Nici un bărbat nu se uitase astfel la ea. Andreas o privise de multe ori cu pasiune în trecut, dar întotdeauna cu dragoste, iar acum în ochii lui negri și frumoși nu era nici un fel de căldură sau blândețe.

Poftă, gândi ea simțind că leșină. Era un cuvânt urât, pentru un sentiment și mai urât, dar asta era scris pe fața lui. Ochii lui erau mohorâți ca ai unui obsedat și nările îi fremătau.

— Nu, suspină ea. Te rog!

Mâinile lui se mișcau încet și ea le urmărea cu frică, incapabilă să se miște, cu inima spărgându-i pieptul; era ca paralizată.

— Ai avut la dispoziție cinci ani ca să înveți să placi unui bărbat, zise el răgușit. Vreau să văd ce te-a învățat Colby.

Rupse prea târziu vălul de teroare care o înăbușea, zbătându-se sălbatic în mâinile necruțătoare, zgâriind, mușcând, lovind.

— Mai bine mor, gemu ea.

— Poți să mori, după, îi replică Andreas cu o ironie dură, forțând-o să se întindă pe pat, și ținându-i mâinile deasupra capului așa încât ea să se afle fără apărare. Părea că îl distrează încercările ei de a se elibera.

— Oh, Doamne, cât te urăsc! zvârli ea, dându-și seama de inutilitatea luptei.

— Bine, zâmbi el. Asta face totul perfect... apoi își coborî fața și-i sărută gâtul, mișcându-și mâna încet peste pielea caldă, fără a se grăbi și făcând-o să ofteze. Îi eliberă una din mâini, îi apucă corsajul și îl sfâșie până la brâu.

Se auzi zgomotul mătăsii rupte și Lauren spuse copilărește:

— Mi-ai distrus rochia.

Andreas râse ușor.

— O să-ți cumpăr alta, murmură el sărutându-i sânii albi, cu buzele lui ce ardeau... Dar fă să merite banii, *eros mou.*

Ea nu voia să dea curs senzațiilor ce o copleșiseră. Se lupta cu ele așa cum se luptase mai înainte cu mâinile lui. El îi pipăia pielea dezvelită, cercetând-o cu curiozitatea cuiva căruia îi este frică să nu viseze. Lauren își închise ochii pentru a-și închipui că ceea ce se întâmplă nu este adevărat și că totul se petrece în vis, așa cum visase de atâtea ori.

El răsufla sacadat atunci când își ridică fața. Gura lui se coborî și se lipi de a ei, distrugându-i ultimul refugiu și făcând-o să devină dureros de conștientă de prezența lui. Se lăsă în voia valului de dorință emanat de el și din acel moment lupta deveni inegală.

Nu-i mai păsa de nimic, recunoscu ea, pentru că în tot ceea ce-i făcea el era o plăcere febrilă și dulce. Gemu ușor în mâinile lui, tremurând violent, știind că se joacă cu focul, dar nepăsându-i.

Mai târziu, ea știa că se va urî și disprețui pentru ceea ce făcea, dar acum nu se mai gândea la nimic, ci la nevoia nesatisfăcută îndelung, de a-l atinge și a fi atinsă de el. Toată stăpânirea de sine îi dispăruse, toate inhibițiile i se dizolvaseră și ea se abandonă lui cu totul.

Ceea ce simțea nu se compara cu nimic din ceea ce cunoscuse înainte. Era ca și cum pentru prima dată după cinci ani lungi și goi, Andreas poseda în întregime, trup și suflet.

CAPITOLUL VII

A doua zi dimineață, Lauren se trezi obosită și cu o durere groaznică de cap, care-i luase toată culoarea din obraji. Câteva clipe după ce făcuse dragoste cu Andreas, stătuse întinsă respirând greu, dar apoi, repulsia și dezgustul față de ea o făcuseră să se scoale și să fugă de el ca de dracul însuși. Ore întregi își măsurase camera de la un capăt la altul, tremurând, rece ca gheața și adormise abia când lumina palidă începuse să anunțe zorii unei noi zile.

Uitându-se la ceasul micuț de aur ce se afla lângă pat, văzu că este ora zece. Se ridică din pat șovăielnic, făcu un duș și se îmbrăcă într-o rochie albă, foarte fină, cu un guler mare, pieptănându-și părul blond și legându-l într-o coadă, cu degete tremurânde.

Atunci când coborî, Elena o privi indiferentă și o întrebă:

— Cafea și cornuri?

— Mulțumesc. Lauren stătea lângă geam uitându-se tremurând la cerul gri.

Când Elena îi aduse micul dejun se așeză și-și bău cafeaua neagră și tare care o încălzea și o fortifica. Nu se putu atinge de mâncare. Elena își încreți gura.

— Nici Andreas n-a mâncat nimic, spuse ea și fața lui Lauren se înroși și buzele-i tremurară... El o să stea astăzi în pat, pentru că ieri s-a obosit prea tare.

Lauren începu să râdă isteric fără a se putea opri. Știa că Elena o privește curioasă. Forțându-se, reuși să-și recapete stăpânirea de sine și-și aplecă fața peste cafea.

Câteva momente mai târziu, apăru și John Farrant care o salută politicos:

— Bună dimineața, doamnă Keralides.

— Bună dimineața, spuse ea uitându-se la el și apoi întorcându-și privirea.

Încă se simțea jenată, amintindu-și cum îi vorbise cu o zi în urmă și-l rugase s-o ia de aici, ca mai târziu, Andreas să-i dejoace planurile. Fără îndoială că acest om nu o socotea prea zdravănă. Andreas avea dreptate totuși, într-o privință; nu exista cale prin care John Farrant să poată fi lămurit asupra complexității relației dintre ei doi.

— Până la urmă, plec astăzi. În vocea lui se simțea o notă bizară și ea se simți roșind, deoarece ghici că Andreas îi aranjase această plecare prematură.

— Îmi pare bine că v-am cunoscut, zise ea îndreptându-se spre ușă. Sper să faceți o călătorie plăcută.

— Marea pare liniștită astăzi, o aprobă el, observând-o.

— Vine prietenul dumneavoastră să vă ia cu barca lui de pescuit?

— Soțul dumneavoastră i-a telefonat prietenului meu. În ochii lui se putea citi amuzamentul.

Ea se simți din nou prost știind că el își imaginează că Andreas fusese gelos și vrusese să-l îndepărteze de insulă, pentru a nu fugi cu el.

De fapt, acum nu mai avea importanță fiindcă ea era sigură că Andreas o va lăsa să plece, după ceea ce se întâmplase noaptea trecută. Pentru amândoi, fusese un moment de rătăcire bolnavă, care-i consumase și-i lăsase goliți. Fără îndoială că Andreas simțea la fel ca și ea.

— Sper ca lucrarea să vă iasă bine, îi spuse ea politicos. Noroc!

— Mulțumesc. John Farrant îi mulțumi zâmbind și ea ieși lăsându-l să privească în urma ei.

Se plimbă de-a lungul stâncilor urmărind luciul mării sub lumina soarelui iernatic. Valurile erau calme și marea era plată ca o plăcintă. În depărtare, linia orizontului era de un albastru luminos. Auzi motorul Land

Roverului şi când John Farrant trecu pe lângă ea, îi făcu cu mâna. Precis că se îndrepta spre golf unde îl aştepta prietenul lui, deoarece lângă el se aflau un rucsac şi o valiză.

– A plecat, comentă Elena cu satisfacţie, când Lauren se întoarse să-şi ia prânzul singură.

Mirosul fripturii de miel, condimentată cu diverse arome, o făcu să îi vină greaţă, dar se forţă să mănânce câte ceva. Carnea era bine preparată şi ea îi zâmbi Elenei.

– Eşti o bucătăreasă neîntrecută!

Elena o privi bucuroasă şi ochii îi sclipiră.

– Cel puţin, bine că mănânci.

– Şi Andreas? Lauren dori să-şi fi înghiţit cuvintele imediat ce le pronunţase.

Elena îi răspunse zâmbind.

– Da, mănâncă şi el. A dormit toată dimineaţa. A fost atât de obosit, săracul de el...

– Pariez că a fost, spuse Lauren cu subînţeles şi din nou îşi regretă vorbele, văzând-o pe Elena că izbucneşte în râs.

Ce dracu putea să creadă această femeie?

Îşi petrecu după-amiaza desenând nişte stânci şi tufe de scaieţi. Nu putea să se apropie de Andreas. N-avea curajul să i se uite în faţă. Poate că el stătea în camera lui ruşinat de ceea ce făcuse – şi nu se ştie cum, acest gând o făcu să se înfurie şi mai tare.

Îi trecu prin cap gândul că Andreas o forţase să i se supună pentru a-şi hrăni mândria. La urma urmei, ea divorţase de el. Philip îi povestise despre furia lui Andreas când venise în acea zi, în casa tatălui ei, după ea. El spusese „Este a mea" şi această tendinţă a lui de posesiune o făcu să se cutremure. Întregul lui comportament fusese acela al unui proprietar şi ea ar fi permis acest gen de posesiune numai dacă ar fi fost vorba de dragoste. Dar un iubit nu înşeală, nu se uită după alte femei. Andreas avea un fel de a fi care o jignise în adâncul fiinţei ei. El se conducea după reguli ce se aplicau doar bărbaţilor, nu şi femeilor. Nu avusese nici un pic de ruşine să se culce cu Martina, în schimb se considerase îndreptăţit în gelozia lui faţă de Philip, crezând că ea se culcase cu acesta.

Amintirea celor întâmplate cu o seară în urmă, modul lipsit de reţinere în care ea răspunsese actului lui de dragoste, o făcu să tresară, ca muşcată de şarpe.

Era oare posibil să urăşti şi să iubeşti pe cineva în acelaşi timp? Să dispreţuieşti şi să doreşti?

Îşi închise ochii, auzind vuietul îndepărtat al mării ca pe un râs ironic.

„Oh, Doamne, gândi ea. Cât de tare mă disprețuiesc! A fost atât de uşor pentru el... M-am prefăcut doar că mă lupt... şi el a

știut-o. Nu i-au trebuit decât cinci minute ca să facă ce vrea din mine. N-am nici un pic de voință?"

La cină, Andreas coborî. Lauren nu se așteptase să-l vadă și când el intră în cameră, ea simți ca un cuțit în inimă; fața ei se albi și începu să tremure. Stătea pe o sofa, întorcând alene paginile unei reviste. Când își ridică privirea își auzi propriul ei oftat de surpriză și-și simți degetele tremurând pe paginile revistei.

Era îmbrăcat cu o cămașă de mătase și un costum închis la culoare, statura lui suplă și puternică dominând întreaga încăpere. După ce închisese ușa, se rezemase de ea privind-o pe Lauren, cu o față care nu lăsa să se vadă nimic din ceea ce gândește.

Ea nu putea vorbi; își îndreptă capul cu mândrie, înfruntându-l în tăcere.

El încercă un mic zâmbet.

— N-ai nimic de spus? Ce schimbare!

Și atunci ea vorbi — cuvintele lui avuseseră efectul unei săbii care intră în carne.

— Ce te aștepți să spun? Știi cu exactitate ce simt. Numai simpla ta vedere îmi face greață!

Ochii lui se umplură de cruzime.

— N-a fost asta impresia pe care mi-ai lăsat-o noaptea trecută!

Ea-și înfipse unghiile în palme și în ochii ei verzi apăru mânia.

— Poate că este ceva nou pentru tine, dar și femeile, la fel ca și bărbații, pot avea pofte carnale pe care să și le satisfacă chiar cu cei pe care-i urăsc.

Fața lui se transformă într-o mască a furiei.

— Ar trebui să-ți rup gâtul pentru asta!

— De ce, nu-ți place să auzi adevărul? Ce altceva a fost pentru fiecare din noi? Doar și tu m-ai dorit în același fel.

El tresări, ea simți asta și-și dădu seama de efortul pe care-l face pentru a-și înlătura mânia de pe față. După un moment, care părea că nu se mai sfârșește, el zise cu o voce tărăgănată:

— Oh, da, *eros mou,* te-am dorit.

— Nu-mi mai spune așa! Durerea o străfulgerase când el i se adresase pe acest ton plin de mulțumire... își închise ochii pentru a nu izbucni în plâns și a se face de râs... Te urăsc, șopti ea.

— Cum este când arzi de dorință pentru cineva pe care-l urăști? Vocea lui suna foarte aproape.

Lauren deschise ochii pentru că i se făcu frică și se trezi cu el lângă ea. Stătea cu mâinile în buzunare, statura lui dominând-o, făcând-o să se simtă ca un pigmeu ce-și dă seama de propria sa slăbiciune și

vulnerabilitate. Încăperea se încărcase de tensiune. Ea se rezemă de spătarul sofalei, forțându-se să pară calmă.

— M-am simțit ca dracu', vorbi ea printre dinți. Dar acum s-a terminat.

Andreas râse arătându-și frumoșii lui dinți albi.

— Ce dracu'? Crezi că poți scăpa așa ușor de dracu'? Să-mi spui asta peste o lună și o să te cred.

Lauren simți că-i cade fața.

— O lună? repetă ea cu o voce care tremura. Nu, nu poți, Andreas, pentru numele lui Dumnezeu!

— Crezi că te-aș putea lăsa să pleci după noaptea trecută? Își ridică o sprânceană ironică și ochii i se umplură de un amuzament furios.

— Nu ți-a fost de-ajuns? Își dădea seama că vocea ei era disperată, dar n-avea ce face... O să mă distrugi. Lasă-mă!

— Colby n-o să te mai vrea acum, îi atrase el atenția și vocea îi suna satisfăcută. O dată sau de o sută de ori, crezi că va face vreo diferență? Faptul că m-ai lăsat să te am din nou îl va răni de moarte.

Fața ei se înroși de furie.

— Acesta a fost motivul?

El se aplecă, o apucă de bărbie și se uită în ochii ei.

— Știi foarte bine că nu-i adevărat.

Da, știa și mai știa că dacă va sta aici cu el, se va întâmpla din nou, pentru că simpla atingere a pielii ei de către degetul lui o făcea să înnebunească... și el o știa.

Zâmbea observând-o cu ochi triumfători. Ea-l împinse.

— Ești dezgustător! Se ridică în picioare și încercă să-l dea la o parte, simțindu-se încolțită ca un animal; știa că este inutil... Te rog, lasă-mă să plec. Nu mai pot suporta!

Andreas râse scurt, cu o privire întunecată.

— Ai venit aici de bună voie.

— M-ai atras în cursă.

— Draga mea, cursa era clară și tu știai. Ai intrat în ea fără să fii obligată. Nu te-am forțat eu. Cum aș fi putut?

— Credeam că ai uitat și că ești foarte bolnav.

— Minte-te pe tine însăți, dar nu pe mine, rânji el. Ai venit din motivele pentru care eu aș fi vrut să vii. Între noi nu s-a terminat totul, Lauren. Este ceva care te macină în interiorul tău, nu-i așa? Un gol inexplicabil pe care nu ți-l poate umple nimeni altcineva.

Se simți cuprinsă de un val de slăbiciune. Îl privi, cu gura uscată de emoție; el descrisese exact ceea ce simțea ea.

Citindu-i răspunsul pe față, buzele lui schițară:

— Da, așa este.

Elena intră, și Lauren o auzi vag, anunțând că masa este gata și apoi întrebând dacă ei au de gând să vină sau intenționează să se certe toată noaptea? Andreas îi răspunse în greaca lui rapidă, tachinând-o, bruftuluind-o, dar nu cu răutate, ci în acel mod familiar care părea să-l distreze. Pentru numele lui Dumnezeu, oare Elena ascultase? se gândi Lauren. Auzise suficient ca să-și dea seama ce se petrece? Era un gând care o făcea să se rușineze. Fața i se aprinse atunci când îl urmă pe Andreas, la masă.

Numai atunci când ajunseră la cafea, după o masă delicioasă, începu ea să se gândească la viitor. Încercase acest lucru și între felurile de mâncare, dar nu reușise. Mâncarea și vinul o făcuseră să se simtă bine, dar acum senzația de confort se evaporase și ea era încordată, retrăgându-și privirea din direcția lui Andreas, cu inima strânsă.

Își împinse cafeaua și se ridică în picioare. El se răsuci și o prinse de mijloc, cu mâna ca o chingă de oțel, forțând-o să se așeze.

— Unde crezi c-ai să pleci?

— La culcare, spuse ea răvășită. Sunt obosită.

Ochii lui negri o cercetară cu atenție și ea se înfioră sub privirea lor, fața albindu-i-se.

Figura ei căpătă aspectul unei măști de ceară, iar sub ochi îi apărură cearcăne.

— Noapte bună, atunci, se auzi vocea sumbră a lui Andreas și mâna îi căzu, eliberând-o.

Nu putea să creadă. Tremurând, se grăbi spre camera ei. Odată ajunsă acolo, se opri ascultând dacă este urmărită. Era liniște.

Se dezbrăcă și se băgă în pat, zăcând în întuneric cu o senzație acută de așteptare, știind că dacă el ar veni, ar reuși să obțină tot ce dorește, ea nefiind în stare să se lupte în noaptea aceasta, neavând nici puterea și nici energia.

Nu-și dădu seama cum adormise. Când își deschise ochii din cauza luminii, era dimineața târziu și razele soarelui pătrundeau vioi prin ferestre.

Când ieși din camera ei se întâlni cu sora. Aceasta o privi cu dezaprobare.

— Aveți de gând să vă vedeți bărbatul azi, doamnă Keralides? Ieri, i-a fost dor de dumneavoastră.

Lauren o invidia pentru nevinovăția cu care vedea ea lucrurile, fără a le înțelege. Îi răspunse politicoasă:

— Bineînțeles. După ce o să-mi iau micul dejun.

— O să-l țin în pat astăzi, zise sora... pe fața ei se citea reproșul... Poate că ar trebui

să-l vizitați mai des și atunci el nu s-ar mai ridica din pat.

Lui Lauren îi veni să râdă, dar se forță să pară rece și calmă. Coborî și Elena o întâmpină salutându-o, uitându-se la ea cu ochii ei negri și ironici. După cafea, Elena îi zise brusc:

— Luptându-vă cu el, n-o să reușiți decât să vă obosiți. Andreas n-a suferit nici o înfrângere în viața lui.

Obrajii lui Lauren deveniră două pete roșii.

— N-am de gând să discut despre căsătoria mea cu dumneata, Elena.

Încercase să fie politicoasă, dar categorică și se enervă atunci când o auzi pe aceasta din urmă râzând.

— La fel era și când a fost mic — încăpățânat și posesiv. Orice era proprietatea lui, era interzis altora.

— Nu sunt proprietatea lui!

Elena nu păru impresionată.

— Nu?

Lauren se ridică în picioare și scaunul îi căzu cu putere la pământ.

— Nu, Elena. Eu sunt singura mea proprietară!

Dar era? se întrebă ea în timp ce urca să-l vadă. Cum putea să pretindă că este stăpână pe ea, când Andreas putea să vină și să dispună de ea oricând i-ar fi plăcut? Când

era vorba de Andreas nu mai putea răspunde de propriile ei acte. Îi era necaz să recunoască asta, chiar față de ea însăși, și era umilitor că Andreas știa tot atât de bine ca și ea.

Intră în dormitorul lui încetișor, cu o față demnă. El își ridică fața de pe ziarul pe care-l citea și-i remarcă masca de pe figură, cu o privire ironică.

Sora amesteca niște medicamente pe un scrin, lângă pat. Se întoarse, zâmbindu-i lui Lauren cu satisfacție.

— Vedeți, domnule Keralides, v-am spus că o să vină.

Andreas părea imperturbabil.

— Așa ai spus, murmură el.

Sora se retrase diplomatic, cu un zâmbet final și Lauren se îndreptă spre fereastră, uitându-se afară.

— De când sunt aici, nu l-ai mai putut vedea pe fiul tău, zise ea fără intonație. Nu ți-e dor de el?

— Ba da, spuse Andreas. Mama mi-a spus că te-ai întâlnit cu el la spital. Cum ți se pare?

Deși o durea, ea reuși să spună:

— Seamănă cu tine.

El râse caustic.

— Este un compliment sau o insultă pentru bietul băiat?

— Nici una, nici alta. Este o constatare.

El tăcu și ea se întoarse să-l privească. Trăsăturile lui erau enigmatice și privirea ascunsă de gene.

— Îl urăști pentru că este fiul Martinei?

Întrebarea o făcu să caște gura de surpriză. După câteva clipe, spuse cu răsuflarea tăiată.

— Oricum, nu pot urî un copil.

— Dar preferi să nu ți se amintească că există? Andreas o privea scrutător încercând să-i ghicească gândurile și să descopere adevăratele ei sentimente față de fiul lui.

— Ai vrea să mă vezi cu copilul lui Philip?

Pe fața lui apăru o furie cumplită. Trăsăturile i se înăspriră și privirea i se înnegură.

— Nu, răspunse el cu duritate.

Lauren îl privea în tăcere. Tot ceea ce simțea el pentru ea era doar dorință fizică, sau mai era și altceva? Dacă între ei ar fi fost numai pofte carnale, ar mai fi fost el atât de supărat?

— Niko este destul de fericit în acest moment, zise el ca și când ar fi vorbit cu sine însuși.

Ea se gândi că Andreas o va ține aici o lună de zile, până când își va fi potolit dorința aprigă pe care o simțea pentru ea, apoi Niko va fi împreună cu tatăl lui și ea va

fi uitată. Îl privi pe Andreas cu amărăciune. Era degradant să fie tratată astfel și nu i-o va ierta niciodată.

Se îndreptă către ușă și el o întrebă nervos:

— Unde te duci?

— Oriunde, îi replică ea. Găsesc compania ta de nesuportat!

Trânti ușa după ea pentru a nu mai auzi nimic și fugi în aerul rece și curat.

Cea mai mare parte a zilei și-o petrecu desenând, forțându-se să se concentreze asupra muncii sale, umplându-și albumul de schițe cu impresii rapide din ceea ce văzuse. Când se va întoarce în Anglia, în atelierul ei, va avea material pentru jumătate de viață, dar totul va fi însoțit de amintiri dureroase. Se înfioră gândindu-se ce găuri întunecate vor apare pe pânzele ei dacă va picta ceva văzut în perioada ședерii ei pe insulă. Între ochi și mână nu exista nici o barieră și obloanele nu puteau acoperi ceea ce simțea. Știa din experiență că tot ceea ce simțea îi apărea în pictură. Subconștientul îi scotea totul la suprafață. Chiar și un peisaj, cel mai nevinovat dintre subiecte, putea să fie o oglindă a sufletului ei.

Andreas nu coborî la cină. Ea mâncă singură și Elena avu privirile încărcate de

reproș, tot timpul cât o servi, dar Lauren nu-i dădu nici o importanță, deși se simțea afectată.

În acea noapte nu putu să doarmă deloc; stătea trează în pat, ascultând vuietul îndepărtat al mării, măcinată de dorinți ce o lăsară fără vlagă, a doua zi dimineața.

La micul dejun, Andreas îi examină fața gânditor și ea știu că el își dădea seama de lupta ei cu sine însăși, pentru că totul îi era întipărit pe față. Îl privea războinic, iar el zâmbea, chinuind-o, fără a scoate o vorbă. Ochii lui ironici arătau că el realizează cât îi este de greu să recunoască că este învinsă și că vrea să vină în patul lui.

Mai târziu, făcură împreună o plimbare prin grădină. El se oprea din când în când pentru a privi marea. Aerul era rece și proaspăt, iar cerul avea o strălucire palidă; soarele se ascunsese după un nor subțire.

În timpul cinei din acea seară, mâna lui o atinse pe a ei, în timp ce-i întindea un corn. Ea-și simți pielea înfiorându-se și în ochii lui măriți se putea citi o sclipire de triumf.

Se uită la el cu ură și el îi întâlni privirea cu o înțelegere rece. Apoi, ochii lui se fixară asupra gurii ei și ea-și simți buzele tremurând.

— Știu că este greu, murmură el foarte încet. Întotdeauna este așa.

— Despre ce vorbești? Lauren se străduia să pară tăioasă și ironică, dar nu-l putu păcăli.

— Abdicare, spuse el. Oricât de mult te-ai lupta, dacă este în sângele tău, cu cât va fi lupta mai mare cu atât îți va crește și dorința.

— N-o să se mai întâmple niciodată, spuse ea cu respirația întretăiată și fugi în camera ei.

Era miezul nopții când ea veni. De ore întregi, casa era foarte liniștită, și totuși, știa că Andreas este treaz. Deși nu se auzea nici un sunet, gândurile lui ajunseseră până la ea, ținând-o trează, melancolică și luptându-se cu ea însăși.

Când deschise ușa, veioza lăsa un cerc de lumină, în care el stătea întins, cu capul lui brunet rezemat de perne, privind-o cu ochii minții cum intră.

Încetișor, capul lui brun se ridică și o măsură din priviri, apreciindu-i cămașa de noapte de dantelă și halatul asortat.

Stinse lampa. Lauren se apropie de el prin întuneric și gura lui o mușcă pe a ei în acest prim sărut, pedepsind-o pentru lunga sa luptă. Dorința ei arzătoare nu fusese potolită, ci dimpotrivă părea că crescuse; știa că strigase „te iubesc, te iubesc", dar nu-i mai păsa să recunoască. Își pierduse orice mândrie, gemând, străbătută de plăcerea de

a fi posedată de el. Andreas o făcu a lui cu sălbăticie, folosindu-și toată forța pentru a-i supune trupul fără nici un fel de rezerve. Mai târziu, când ea începuse să plângă, o luă în brațe și-i sărută fața, părul, oferindu-i tandrețe și mângâiere... dar numai după ce o făcuse să i se supună.

Se întoarse în camera ei, la lumina palidă a zorilor. Îl lăsase dormind și plecase cu greu din patul lui, smulgându-se de lângă trupul lui cald. Adormise numai după ce-și plânse-se toate lacrimile din suflet, dar Andreas o îmbrățișase murmurându-i cuvinte de îmbărbătare. Dormise în brațele lui, cu părul ei lung împrăștiat peste umerii lui. Când se trezi, stătu nemișcată câteva clipe pentru a-i asculta inima ce se auzea bătând sub obrazul ei, simțind picioarele lui atingându-i picioarele și mâna peste sâni, într-un gest de posesiune. Fusese un chin să plece.

Fu foarte surprinsă să-l vadă coborând pentru micul dejun. Elena se uită la el și-i zâmbi cu căldură.

— Așa trebuie să arăți, dădu ea din cap. Acum îl recunosc pe Andreas al meu, din nou.

Dintr-o privire, Lauren își dădu seama ce vrusese ea să spună. Pielea lui se colorase; ochii îi erau vioi și plini de sănătate, trupul

se mișca cu agilitatea unei feline; întreaga lui înfățișare era aceea a unei persoane care-și recăpătase forțele.

Elena îi lăsă singuri și Andreas, așezat la masă, încercă s-o privească în ochi fără a reuși, deoarece ea se uita pe fereastră.

— Ai de gând să stai bosumflată toată ziua? Credeam că noaptea trecută am alungat toate stafiile din trecut.

— Chiar? Ea încă refuza să-l privească.

Oare el credea că cele câteva ore de dragoste reușiseră să-i șteargă din minte amintirea Martinei?

— Lacrimile acelea trebuie să fi însemnat ceva, zise el inexpresiv.

— Chiar nu știi ce-au însemnat? Se întoarse supărată și-l străfulgeră cu privirea... Au însemnat că mi-a fost rușine de mine.

Fața lui se întunecă din nou, iar ochii ca niște lame de oțel îi cercetară fața.

— Ți-a fost rușine să recunoști că mă iubești?

Simți ca o lovitură în stomac. Tresări și-i privi ochii necruțători.

— Oh, Doamne, nemernicule! gemu ea, acoperindu-și fața cu mâinile.

— De aceea n-ai putut să te măriți până acum cu Colby? Își turnă cafeaua, neașteptându-i răspunsul, ca și cum nu l-ar fi interesat.

Lauren ar fi vrut să-i azvârle cafeaua în cap, dar își dădu seama că într-o înfruntare, fie ea fizică sau psihică, n-avea nici o șansă cu el... și ei amândoi o știau... nu era cazul să comită vreo violență pentru că s-ar fi răsfrânt tot asupra ei.

— Mi-a fost de ajuns o căsătorie, spuse ea cu amărăciune.

— Totuși, în aparență, intenționai să te măriți cu el.

Ea tresări.

— Ai dreptate. De ce n-aș face-o?

Andreas își dezveli dinții într-un zâmbet brutal.

— Colby n-o să se potrivească niciodată cu tine, draga mea. Este prea nesărat.

Era atât de adevărat ceea ce spusese el, încât ea simți cum îi crește adrenalina în sânge făcând-o să se înfurie.

— Nu-ți bate joc de Philip! Mai ales tu! N-ai dreptul. Este de zece ori mai bun ca tine!

Agale, Andreas își întinse o mână și o apucă de obraz.

— Dar încă mă iubești pe mine.

Îi dădu mâna la o parte cu violență.

— Nu!

— Ba da, mă iubești, spuse el cu răceală. Ți-e greu să recunoști. Ți-am smuls această mărturisire, Lauren.

Ochii ei, plini de sălbăticie ca ai unei pisici nedomesticite, aruncau o lumină verde, plină de mânie.

— Dar nu vreau să te iubesc.

— Știu, acum fața lui era un zid întunecat... Mi-ai arătat-o foarte clar. Să presupun că nu trebuie să fiu flatat dacă nu te-ai putut ține departe de patul meu?

Degete care intenționau să zgârie se ridicară spre fața lui dar el îi prinse mâna și o trase pe genunchi și în timp ce ea se zbătea, o culcă pe brațul lui și începu s-o sărute. Și atunci, trupul ei slab o trădă din nou; brațele i se încolăciră în jurul gâtului lui mângâindu-i părul, ceafa și ea începu să geamă sub buzele lui.

Într-un târziu, el se opri și-i privi cu amărăciune fața roșie și pierdută.

— Cum l-ai putut lăsa pe Colby să te atingă? Vorbele țâșniră acuzând-o... Cum ai putut, Lauren, iubindu-mă pe mine așa? Spune-mi acum, te-ai dus la el după ce m-ai văzut în pat cu Martina?

Ea negă din cap cu slăbiciune și Andreas tresări.

— Atunci, înainte? întrebă el.

— Niciodată n-a fost amantul meu, șopti ea.

Mâinile lui Andreas se înfipseră în umerii ei.

— Ce?

– Oh, eram destul de supărată ca să mă culc cu primul bărbat care-mi iese în cale, pentru a mă răzbuna, zise ea cu o voce obosită... Dar n-am făcut-o niciodată.

El își fixă privirea asupra ei, căutându-i ochii...

– Colby zicea...

– Mințea, se strâmbă ea. Amândoi am mințit. El n-a fost niciodată amantul meu.

– Să-l trăznească Dumnezeu! gâfâi el. Animal mincinos! Fața i se albise, tenul îi căpătase o culoare de mort, singura urmă de viață fiind ochii lui negri.

– Andreas, spuse ea tulburată.

Aproape o împinse și se ridică în picioare. Ieși afară din cameră cu fața înghețată și trupul înțepenit.

Lauren rămase pe loc tremurând, cu mintea într-o totală confuzie, deoarece nu știa de ce Andreas se supărase atât de tare. Se așteptase ca el să fie mai curând triumfător, dar în nici un caz atât de amărât. Acea explozie de furie nu fusese simulată.

Era supărat pentru că Philip mințise? Trebuia să se gândească că Philip încercase s-o protejeze. La început, când el îi povestise ceea ce îi spusese Philip se întristase, dar apoi își dăduse seama că acesta o făcuse pentru binele ei, pentru a-i salva mândria.

De ce era atunci Andreas atât de furios?

CAPITOLUL VIII

Nu-l mai văzu tot restul zilei și nici ea nu se duse la el în acea noapte, mândria fiindu-i rănită de faptul că el spusese cât este de sigur că ea va veni din nou în patul lui. În loc de asta, stătu în camera ei și-și răsfoi schițele, descoperind lucruri pe care nu știa că le văzuse. Era o descoperire neașteptată. Impresiile trecuseră din ochi în mână, în mod inconștient. În peisajele cu insula exista un element de pustietate înduioșătoare. Știa că ar putea picta aici. Vroia să picteze aici. Degetele i se încleștară, un semn sigur; creierul ei provoca imagini pe care ea știa că le va prinde pe pânze.

Visă toată noaptea și se trezi cu un sentiment de tulburare și durere.

Ziua era frumoasă și soarele destul de puternic. Marea avea un luciu mediteranean, deși la orizont se vedeau avansând valuri înspumate și păsările de mare zburau jos, ceea ce era adesea un semn de schimbare a vremii.

Când coborî la parter, Andreas era deja acolo citindu-și ziarul, cu cafeaua răcindu-i-se în ceașcă și un corn mâncat pe jumătate.

Ea se opri, răsuflă adânc și se îndreptă spre el. Privind-o peste ziar, acesta o întrebă:

— Ai dormit bine? vocea îi era ușor glumeață.

— Mulțumesc. Dar tu? Atinse cafetiera și constată că este călduță.

— Elena o să mai aducă. Se sculă în picioare și o sună.

Elena îi anticipase dorința pentru că apăru cu cafea proaspătă pe care o puse jos cu zgomot. Se uită la Andreas cu mâinile încrucișate.

— I-ai spus?

— Nu este treaba ta, o repezi scurt Andreas și Elena pufni cu ochii furioși.

— Nu este treaba mea? Dacă o să te simți mai rău cine o să te îngrijească?

— Despre ce vorbiți? întrebă Lauren uitându-se la el cu neliniște.

— Sora, spuse Elena și Andreas își ridică fața pentru a-i arunca o privire furioasă.

— Du-te la tine în bucătărie!

— O trimite pe soră înapoi, continuă Elena, fără a-i da vreo atenție.

— Ieși afară! tună Andreas, care se transformase brusc într-un taur furios cu ceafa încordată și ochi scânteietori.

Elena ieși scuturând din cap.

— Dacă ea pleacă, o să regreți, bombăni ea închizând ușa.

— Doar n-ai de gând... protestă Lauren imediat ce rămaseră singuri. Andreas, nu fi prost!

El își luă ziarul și și-l despături, începând să citească din nou pentru a-și ascunde fața.

— Singurul motiv pentru care te-au lăsat să vii aici, a fost acela că ai luat o soră medicală cu tine, îi spuse Lauren. De ce o trimiți de aici? Cu ce te deranjează?

— Mă plictisește, răbufni el.

— De ce? Pentru că te obligă să te odihnești? Oh, Andreas, nu fi atât de copil...

— Pentru că atâta timp cât este ea aici, tu n-o să stai cu mine toată noaptea. Lauren simți că înțepenește și nu putu să-i răspundă. El își îndepărtă ziarul și o privi glumeț... Acum, o să stai?

Ea se uită în altă parte, roșindu-se.

— Ăsta nu-i un motiv...

— Un motiv suficient pentru mine, zise el studiindu-i fața roșie. Vreau să te am în patul meu, când mă trezesc dimineața.

Ea simți cum o cuprinde o căldură. În ceea ce spusese el se putuse observa o notă de tandrețe, un sentiment de alt gen decât dorința fierbinte pe care i-o arătase. Era ceva din vechea lor dragoste pe care o împărtășiseră împreună.

Răgușită, ea întrebă:

— Când pleacă?

— Astăzi, spuse el.

— Cu barca?

— Cu avionul... se uită la ea pătrunzător. Nu-ți fă nici un fel de planuri să dispari împreună cu ea, *eros mou,* pentru că o să stai aici. O să fii în prezența mea tot timpul până la plecarea avionului. În acest mod, o să fiu sigur că n-o să recurgi la nici o șmecherie ca să mă părăsești.

— Dar cum o să ne dăm noi seama dacă ți-ai revenit complet? întrebă ea încruntându-se. Te rog, Andreas, nu-mi place asta. Cel puțin, mai las-o să stea câteva zile!

— Nu, răspunse el cu încăpățânare. Se bagă prea mult în toate. De fapt nici nu mai avem nevoie de ea pentru că vine mama.

— Lydia? Lauren îl privi surprinsă. Când?

— Astăzi, îi spuse el privind-o în ochi. Îți convine?

— Știi doar că o iubesc pe mama ta.

El zâmbi cu ochi blânzi, amintindu-i de mama lui.

— Știu că o iubești și întotdeauna am fost fericit pentru asta. Tu știi că și ea te iubește. Cred că mai mult decât pe Sybil. Ea și Sybil nu s-au înțeles niciodată prea bine. Sybil vrea ca toți să i se supună. Mama este prea blândă pentru a accepta astfel de tactici.

— Sybil nu m-a plăcut niciodată, zise Lauren încruntându-se.

— Nu, recunoscu el.

— Mă ura pentru că... Se întrerupse jenată pentru ceea ce era cât pe ce să spună, amintindu-și mâna lui Sybil pe umărul lui Niko și modul posesiv în care îndepărtase băiatul de ea.

— Pentru că erai nevasta mea, termină Andreas în locul ei. Da, știu, Sybil a fost geloasă de pe când era copil. I-ar fi plăcut să fie băiat, unicul băiat. Are o mare sete de putere și dominare. Bărbatul ei, bietul de el, trebuie s-o suporte, dar eu n-am de gând s-o las să se amestece în viața mea.

Lauren fusese pe punctul de a spune că Sybil o ura din cauză că dacă ea-i făcea băieți lui Andreas, aceștia ar fi fost Keralides, moștenitorii familiei, dar acum nu mai intenționa să zică nimic. Dădu din cap a aprobare, fiind de acord cu el.

Martina îi adusese pe lume fiul dorit. Lauren știa că Andreas își dorise întotdeauna băieți. Dorința lui de a-și perpetua numele prin descendenți de gen masculin era în firea lui. Resentimentul lui Sybil era de înțeles, în fond; crescuse știind că o femeie este un produs inferior al casei Keralides. Giorgios nu se interesase decât de fiii lui și ar fi preferat ca ei să se căsătorească cu persoane din clasa și neamul lor.

El planificase ca Andreas să se căsătorească cu Martina, prevăzând o legătură între ei doi.

— Și tatăl tău m-a urât, spuse ea cu greu, trupul scuturându-i-se.

Pentru un moment, Andreas tăcu.

— Da, spuse el într-un târziu, te-a urât. Îmi pare rău, *eros mou*. Ce-aș putea să spun? N-avea încredere în tine pentru că erai englezoaică.

— O prefera pe Martina. Lauren o spusese deși nu-i plăcea să pronunțe numele și ochii-i erau triști când privi spre Andreas.

Fața lui era o mască, nu se citea nici un fel de emoție.

— Da. Afirmația fusese făcută cu răceală.

— Și până la urmă ai preferat-o și tu. Se ridică în picioare să plece pentru că din nou începuse să o roadă gelozia și durerea și nu voia să-l mai vadă în ochi.

— Nu, spuse el prinzând-o de încheietura mâinii.

Ea-l privi cercetându-i fața.

— Ce înseamnă „nu"? Ce alt motiv ar fi putut să fie?

Andreas tăcu și-și ascunse ochii. Pe fața lui se citea confuzia și ezitarea ca și cum ar fi vrut să vorbească, dar până la urmă nu putu să spună nimic și gura i se strânse cu amărăciune.

— Nu te juca cu mine, Andreas, șopti ea eliberându-se.

Fugi din cameră, își luă jacheta și se duse să se plimbe de-a lungul stâncilor. Își închise ochii la luciul orbitor al mării, în timp ce mintea i se lupta să înlăture puterea pe care Andreas o avea asupra simțurilor ei.

Când își întoarse capul, îl văzu la fereastra vilei. Știa că este el, după capul brunet și grația trupului suplu. O observa citindu-i emoțiile după mișcările corpului și ea se simți supărată pentru că era ca o carte deschisă pentru el.

El nu se scuzase, nu se explicase, nu-i arătase că regretă ceva. Făcuse dragoste cu ea și mândria ei se spulberase spunându-i că-l iubește. Putea să fie foarte satisfăcut acum. Învinsese. Dar nu câștigase întotdeauna?

Prima greșeală pe care ea o făcuse fusese aceea că mersese la spital prima oară. Ar fi trebuit să-i spună Lydiei că-i pare rău și că nu poate merge. Mergând, dovedise slăbiciune pentru el și Andreas profitase. El știa cum să-i folosească pe oameni și o lăsase să intre în capcana pe care i-o întinsese cu viclenie. Dacă l-ar fi urât cu adevărat, nu s-ar fi dus niciodată, nu și-ar fi scos inelul lui Philip pentru a-și pune inelul de cununie, nu l-ar fi sărutat

niciodată și nu l-ar fi lăsat să i se adreseze cu, „dragă“ și „iubita mea“. Da, fusese o pradă ușoară pentru el. Era un lucru pe care-l recunoștea cu amărăciune.

Mergea în vântul mușcător, sub soarele rece, având drept însoțitori disperarea și nemulțumirea.

În sfârșit, trebui să se întoarcă acasă. Unde altundeva ar fi putut să se ducă? Andreas o întâmpină la ușă și-i cercetă fața, citind prea ușor urmele luptei sale lăuntrice.

— Arăți îngrozitor, zise el pe un ton neutru.

— Mulțumesc. Lauren își dădu părul pe spate cu amărăciune; ochii îi scânteiau îndureraţi.

Se simțea ca o armată învinsă, lipsită de speranță, față în față cu învingătorul, urându-l pentru că nu mai avea nici o posibilitate de apărare.

— Ai nevoie de o băutură, spuse Andreas cu buzele strânse.

— Se înțelege, reuși ea să zâmbească.

El îi dădu un whisky tare și ea-l bău strâmbându-se din cauza gustului, dar având nevoie de un alcool. În obraji îi apăru din nou culoarea, dar ochii încă îi erau triști ca ai unei învinse și Andreas văzu și se încruntă.

După masa de prânz, rămaseră împreună și ascultară muzică. Lui Lauren i se făcu somn și se încovrigă pe canapea lângă el, cu capul așezat pe mâna lui, pe pieptul său. Se cufundă în somnul binefăcător care o făcea să uite.

Când se trezi, Andreas plecase, după ce-i pusese capul pe o pernă. Camera era umbrită de după-amiaza târzie. Deodată, auzi zgomotul îndepărtat al unui avion și sări în picioare. De la fereastră văzu cum acesta se rotește și dispare pe cerul albastru. Însemna că sora plecase și Lydia va fi aici dintr-o clipă în alta.

Trebuia să urce să-și aranjeze părul răvășit și rochia boțită înainte de venirea Lydiei. Era nervoasă la gândul că o va vedea pe mama lui Andreas și aceasta va citi pe fața ei totul. Lydia o cunoștea prea bine ca să se poată ascunde de ea, dar din mândrie, va face un efort. În aceeași clipă, Lydia intră. Arăta slăbuță și obosită. Văzând-o pe Lauren, îi zâmbi și-i întinse brațele:

— Draga mea! Ești surprinsă să mă vezi? Și eu mă mir c-am ajuns aici, dar Andreas a luat această decizie fulgerătoare. Ce călătorie! Am intrat într-o furtună electrică. Mi-a fost foarte frică și mi s-a făcut rău. Eram azvârliți în sus și în jos ca niște mingi. Dar lui Niko i-a plăcut foarte mult, ca și cum totul ar fi fost pregătit

pentru el... se întrerupse, văzând că Lauren se albește și-și pune mâna pe inimă de parcă ar fi fost pe punctul de a leșina... N-ai știut? șopti Lydia. Oh, Lauren!

Și atunci Andreas intră pe ușă, ținându-l pe băiat pe umeri. Acesta râdea, cu ochii negri la fel ca ai tatălui său, cu mâinile zburlindu-i părul.

— Să te ia dracu! zise Lauren uitându-se la Andreas cu o privire rătăcită, apoi se întoarse și fugi sus în camera ei, unde se închise cu cheia.

El veni mai târziu, bătu în ușă, o strigă pe nume, dar ea nu răspunse... nu putea să răspundă. Stătea pe pat înțepenită, cu mâinile strânse la gură, în timp ce camera devenea din ce în ce mai întunecoasă.

— Deschide ușa, îi comandă el.

Undeva, băieţelul râdea cu acel râs șăgalnic al copilăriei... probabil cineva glumea cu el. În întuneric, Lauren își mușca mâinile.

— Vrei să sparg ușa? amenințarea lui Andreas nu era o vorbă goală. Vocea lui avea o notă de amenințare... Te comporți ca un copil, pentru numele lui Dumnezeu!

— Pleacă de aici! se auzi vocea ei.

Se lăsă o scurtă pauză, ca și când el ar fi fost surprins de tonul ei războinic, apoi începu să vorbească cu o voce mai blândă.

— Ar fi trebuit să-ți spun, o știu. A fost un șoc pentru tine, știam că așa va fi. Mi-a fost frică că dacă afli, încerci să fugi cu avionul și să mă părăsești.

— Mincinosule! îl acuză ea. Nu m-ai fi lăsat niciodată să plec.

— Aș fi încercat să te opresc, acceptă el încet. Dar cu sora aici ar fi ieșit scandal. Nu doream o scenă cu martori.

— Tatăl meu a spus întotdeauna că ești viclean.

— Deschide ușa, vocea lui suna aproape de ușă. Este absurd să vorbim așa. Vrei ca toată casa să ne audă?

— Nu mă interesează, replică ea. N-au decât să audă. De ce m-aș feri?

— Ar supăra-o pe mama.

— Mama ta? Lydia știe ce simt pentru băiat. I-ai spus, sau nu a fost nevoie să-i spui că sunt amanta ta și nu nevasta? Nu asta ai vrut de la început, Andreas? N-am fost niciodată destul de bună ca să fac parte din familia Keralides. M-ai fi sedus fără ca să te căsătorești cu mine, fără a te mai obosi să mă iei de nevastă! Ar fi fost mai bine pentru tine să nu am tată... Acum țipa cu o voce plină de furie și durere.

— Nu-i adevărat, murmură atât de încet, că de abia se auzea.

— Nu ăsta-i adevărul? De ce altceva m-ai adus aici? Înainte m-ai lăsat să plec

prea ușor. Ai simțit dintr-odată că mă vrei din nou, Andreas? Și de data asta ar fi fost o prostie să te mai încurci și cu o nuntă. N-ai avut nevoie decât să întinzi mâna ca să mă ai... Cuvintele ei furioase erau însoțite de lacrimi și ea-și îngropa fața în mâini.

— Deschide ușa! bătu cu pumnii în ușă, dar aceasta era prea solid făcută ca să cedeze la loviturile lui, așa că ea nici măcar nu-și ridică fața.

— Du-te la dracu'! bombăni ea cu greutate.

Se făcu tăcere și ea-și dădu seama că el plecase. Zăcea urmărind întunericul care cădea. Râsul băiețelului se oprise. Se întreba ce face Andreas. Știa că se comportase stupid, dar nu putuse altfel. N-ar fi trebuit să-l aducă pe băiat aici.

Furia ei era atât de mare, pentru că băiatul îi amintea de Martina. Asemănarea lui cu Andreas era edificatoare. Prezența lui Niko aici, făcea să se degradeze ceea ce se întâmplase între ea și Andreas, o relație care n-avea ce căuta în viața copilului. Niko era fiul lui, un Keralides. Era doar una din amantele lui Andreas, folosită ca și ele și fără îndoială înlăturată tot ca și ele. Niko ar privi-o ca și pe alte femei ce intraseră și plecaseră din viața tatălui său. Acest lucru nu putea fi tolerat de Lauren.

— În treizeci de secunde o să împușc încuietoarea, spuse Andreas deodată, prin ușă.

Lauren se ridică uluită. El era în stare de așa ceva. Avea o colecție de arme în biroul lui și știa să le folosească. Era un trăgător de primă clasă. Odată, ăsta fusese hobby-ul lui preferat.

Suspinând, deschise ușa și el intră înăuntru, cu un pistol în mână și cu ochii lui negri încărcați de mânie.

— Prostuțo, îngăimă el zvârlindu-și pistolul pe masă.

Se apropie de ea, o apucă de obraz și i-l ridică. Ea-și închise ochii, zăpăcită din cauza luminii. Pe fața ei se vedeau urme de lacrimi.

— N-ar fi trebuit să-l aduci aici.

— Nu-l poți ingora pentru tot restul vieții, spuse Andreas. Mama mi-a spus că era tulburat din cauza mea. L-am dat la o parte de la accident și el începuse să fie neliniștit.

— Ai fi putut să-mi spui.

— Să te întreb dacă să-l las să vină? Ce-ai fi spus? Ai fi insistat să pleci. Recunoaște.

— Asta insist și acum, răbufni ea, privindu-l cu capul ridicat și cu furie în ochi.

El o luă de umeri și se uită la ea cu ochii lucitori.

— N-o să te mai las niciodată să pleci. Eşti a mea.

— Asta ai spus şi tatălui meu, dar am divorţat, şi niciodată nu ai venit după mine, în cinci ani.

— Pentru că credeam că te-ai culcat cu Colby, şi ea-l crezu, gelozia din vocea lui fiind convingătoare. Voiam să-l omor, să te omor pe tine, dar ai dispărut şi apoi mi s-a spus că ai divorţat de mine. Dacă te-aş fi găsit, te-aş fi putut schilodi, aşa că te-am lăsat să pleci.

— Încă nu crezi că are importanţă că te-ai culcat cu Martina, spuse ea cu amărăciune. Te-am acuzat întotdeauna şi nu te-ai apărat vreodată. Nu-i aşa că nu vezi nimic rău în ceea ce ai făcut? Singurul lucru care are importanţă pentru tine este ca nimic din ceea ce posezi să nu fie înstrăinat.

Una din mâinile lui începu să-i mângâie părul, apoi îi luă o şuviţă şi o încolăci în jurul unui deget.

— Niciodată n-o să mă mai părăseşti. Te-am adus înapoi şi o să te păstrez.

Ochii ei îl fulgerară.

— Chiar crezi că am de gând să fiu pusă în poziţia de amantă în ochii fiului Martinei?

— Ah, spuse el tărăgănat, deci asta era!

Obrajii ei se înroşiră.

— N-o să accept!

— Să presupunem că am fi căsătoriţi? Asta ar schimba cu ceva lucrurile? O observă calm, cu o faţă inexpresivă.

Lauren răsuflă adânc. Pentru o clipă nu spuse nimic şi apoi, cu o voce răguşită:

— N-ai spus nimic despre căsătorie, înainte de asta.

— Nu-mi părea de prea mare importanţă, spuse el printre buzele strânse.

— Îmi imaginez, răbufni ea mânioasă. Nu te-ai gândit decât cum să mă aduci în patul tău, nu-i aşa?

Se aplecă spre ea zâmbind tulburător.

— Bineînţeles că la nimic altceva. Mă gândesc de săptămâni de zile. De când mi-a revenit memoria, *eros mou.*

— Porcule!

Surâsul lui Andreas era plin de amuzament.

— Ce-ai crezut tu, Lauren? Spune-mi acum cu sinceritate.

— Arză-te-ar focul, zise ea... dar minţea şi amândoi o ştiau.

— Deci, aşa gândeşti acuma. Dacă am fi căsătoriţi ai fi în stare să-l accepţi pe Niko ca fiu al meu?

Ea se uită în altă parte.

— Da, l-aş putea accepta, dar n-am de gând să mă mărit cu tine, Andreas.

Mâinile lui se încleştară.

— De ce nu?

Îl privi drept în față, cu duritate.

— Ca să fiu directă, pentru că n-am încredere în tine.

Fața lui deveni o mască și ochii gânditori.

— Văd.

— Au fost prea multe femei în viața ta. N-am de gând să intru într-o zi și să te găsesc cu altă femeie în patul nostru.

— N-o să mă găsești, zise el cu o privire înnegurată.

— Asta o zici acum, dar ai putea să-ți schimbi părerea. Ultima dată te-am crezut. Îmi spuneai atunci că niciodată n-o să mă vrei decât pe mine și eram destul de tânără și proastă ca să cred. Jimmy și Philip m-au prevenit...

Ochii lui sclipiră mânioși.

— Nu-l menționa pe Colby, Lauren, sau n-o să mai răspund de faptele mele...

— Niciodată nu l-ai plăcut pe Philip!

Se auzi un hohot de râs aspru.

— Îi urăsc făptura și el o urăște pe a mea. Amândoi am știut-o din ziua în care ne-am întâlnit. Amândoi știam de ce.

Fața ei se înroși și-și mută privirea, dându-și seama că el spune adevărul. Philip nu-l plăcuse niciodată. Ea o știa. Multă vreme nu înțelesese ura lui Philip pentru Andreas, dar de când acesta din urmă îi deschisese ochii, simțea simpatie și regret pentru Philip. El era un prieten vechi, cineva în care avea

încredere și pentru care avea multă afecțiune și, deși nu putea răspunde sentimentelor lui adânci, fusese întotdeauna impresionată de ele.

— El este întotdeauna foarte bun cu mine, spuse ea calm.

Gura lui se încreți.

— Sigur că este, o aprobă el cu răceală. El este un tip foarte răbdător. Știe ce vrea și întotdeauna este pregătit să aștepte, în speranța că o să obțină.

— Cred că-l apreciezi greșit, spuse ea scuturându-și capul.

— Nu, Lauren, o contrazise Andreas. Tu îl judeci greșit... Îi luă obrazul în mână și o privi în ochi... Dar acum n-o să te mai măriți cu el. O să-i trimiți inelul înapoi... Ochii lui aveau o sclipire caldă și ciudată, care o tulbură... O să am plăcerea de a i-l înapoia chiar eu, eventual să i-l arunc în față.

— Nu vorbi așa! N-ai dreptate! Indiferent de ce simți în privința lui, este cel mai drăguț și blând om pe care l-am întâlnit vreodată.

Ochii lui se măriră.

— Ne-a făcut amândurora un mare rău, Lauren. Nu-i datorăm nici un fel de favoruri, crede-mă.

— Despre ce vorbești?

El tresări.

— Ţi-am spus..M-a minţit. A pretins că te-ai culcat cu el în acea noapte.

Lauren simţi cum îi ard obrajii şi-şi muşcă buzele.

— A făcut-o pentru mine. Ştia cât de supărată fusesem când te văzusem cu Martina. A încercat doar să-mi salveze mândria. Cred că Philip a făcut-o din proprie iniţiativă, voia să te convingă că nu-mi pasă.

— Da, sigur, asta voia să facă, zise Andreas cu amărăciune. Crezi c-a făcut-o pentru tine? Chiar aşa crezi? A făcut-o pentru el. I s-a oferit o şansă şi a apucat-o cu amândouă mâinile, era tocmai ocazia pe care o aştepta, ocazia să ne despartă şi să pună mâna pe tine.

Ea se trase înapoi, amintindu-şi brusc vechea durere.

— Ne-am fi despărţit oricum, după ceea ce văzusem!

Andreas o privi cu răceală, scuturând din cap.

— Nu, Lauren.

Înfierbântată, ea strigă:

— Ba da! Poate că am fost prea naivă şi proastă ca să-mi dau seama ce fel de om eşti, dar nici acum nu-mi pot şterge din minte imaginea ta în pat cu Martina.

— Ceea ce ai văzut nu ne-ar fi despărţit, spuse el cu calm. Colby a făcut-o.

Lauren se simţi cuprinsă de disperare. Oare nu-şi dădea el seama? Nu putea să înţeleagă? Era atât de orb încât să nu fi văzut durerea ei provocată de trădarea lui şi să creadă că ea i-ar fi putut trece cu vederea infidelitatea?

— Este imposibil, gemu ea ducându-şi mâinile la faţă. Vorbim limbi diferite, Andreas. Nu pot accepta ca un bărbat să aibă dreptul de a-şi călca jurămintele făcute la căsătorie, în timp ce o femeie trebuie să fie credincioasă acestora... îşi lăsă mâinile în jos de pe faţa albită... N-o să meargă nici de data asta. Poate că o grecoaică poate trece peste un lucru ca acesta, dar eu nu pot. Trebuie să înţelegi. Eu nu vorbesc despre morală sau legi, Andreas, eu vorbesc despre dragoste.

— Dragoste, zise el încet, mîna lui ridicându-se spre gâtul ei.

— Nu încerca! spuse ea şi-l împinse. Oh, mă poţi face să-ţi răspund, nu neg asta. Dar eu nu vorbesc despre sex, Andreas, eu vorbesc despre încredere şi sinceritate şi tu nu beneficiezi, din partea mea, de nici una dintre ele. Crezi că vreau o căsătorie în care

să mă întreb tot timpul, în al cui pat ești? Ce fel de viață ar fi asta? După un timp aș înnebuni.

O privi un timp gânditor, cu gura lui senzuală încrețită și apoi dădu din umeri:

– Foarte bine. Aranjează-ți fața, piaptănă-te și coboară la parter, înainte ca Lydia și Gregori să creadă că te-am omorât.

– Gregori? Îl privi și se dădu înapoi. Ce face aici? De ce dracu' a venit? Nu-mi spune că au venit și Sybil și Stefanos; că toată blestemata ta de familie a venit. Ce se petrece? Este o întrunire a clanului Keralides?

Andreas se îndreptă către ușă și-i spuse peste umăr:

– Eu i-am cerut lui Gregori să vină.

Pe fața lui Lauren se aprinse o sclipire de maliție.

– N-a fost înțelept din partea ta, Andreas. S-ar putea să-l faci curios pe Gregori. Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru mine.

Andreas o străfulgeră cu privirea.

– Gregori flirtează cu toate femeile pe care le întâlnește, draga mea. Este un curtezan înnăscut.

– Nu ești surprins să afli că a flitrat și cu mine?

El zâmbi acru.

– Aș fi fost surprins să aflu că n-a făcut-o. Tu ești foarte frumoasă. Am observat că pusese ochii pe tine.

Lauren tresări la ceva ce intui în vocea lui.

– Dar tu erai prea sigur pe mine, nu-i așa?

El zâmbi ciudat.

– Eu am crezut în tine, draga mea, zise el părăsind camera și replica o făcu pe Lauren să se înfioare.

ROMANELE COLECȚIILOR

„EL ȘI EA“ ȘI *„ROMANTIC“*

vă fac să vedeți fața frumoasă a vieții!

Ați deschis unul dintre aceste romane? Pagină cu pagină, purtată pe aripi de vis, veți trăi întâmplări pasionante și timpul va trece fără să știți cum.

Ați terminat de citit unul dintre aceste romane? Iată că ochii v-au rămas plini de soare și inima copleșită de tandrețe și dragoste.

Fiecare roman din colecțiile *„EL ȘI EA“* și *„ROMANTIC“* sunt o fermecătoare frântură de viață, care vă va însoți ca un cântec aducând înseninare în zilele înnorate și făcând lumina să strălucească și mai tare în zilele în care totul vă zâmbește.

CAPITOLUL IX

Lui Lauren îi trebui timp ca să se pregătească, fiind prea tulburată din cauza celor întâmplate în ultima oră, pentru a apare în fața Lydiei și a lui Gregori. Trecu o jumătate de ceas până când coborî încet scările, oprindu-se din când în când pentru a asculta murmurul de voci din hol. Vocea lui Gregori era joasă, iar Lydia râdea încet.

— Ce prostie, spunea ea, în momentul în care Lauren împinse ușa și stătu în cadrul ei, uitându-se sfidătoare, cu capul ridicat și ochii strălucitori... Iată-te, draga mea, zise Lydia cu calm ca și când nimic nu se întâmplase... Pregăti un loc pe sofa, lângă ea... Vino și stai aici.

Uitându-se împrejurul ei, Lauren văzu că Niko nu este de față, iar Lydia îi prinse privirea și o înțelese. Cu o voce liniștită o lămuri:

— Niko este în pat.

Lauren se înroși:

— Văd... Traversă camera, conștientă de privirea lui Andreas pe trupul ei zvelt, care

alunecă de la sânii reliefați de mătasea rochiei și până la picioare.

Se așează jos, picior peste picior și-i azvârli o privire fugară lui Gregori, care se uita la ea, cu o expresie ușor de recunoscut. Lauren îi zâmbi provocator.

– Bună, Gregori. Ce te-a făcut să părăsești luminația Londrei?

– Andreas, răspunse el surâzând. Ce altceva?

– Ce altceva, fu ea de acord, neuitându-se în direcția lui Andreas.

– Ce vrei să bei? Gregori se ridică să o servească.

– Martini, zise ea.

El îi turnă un pahar și i-l aduse. În tot acest timp, ochii lui îi urmăreau contururile trupului, cu apreciere.

– Te-ai făcut mai frumoasă de când te-am văzut ultima dată, se auzi vocea lui insinuantă.

Ea se uită în sus și apoi în jos, bătând din gene în mod deliberat, deoarece știa că Andreas o privește.

– Mulțumesc, Gregori.

– Ai pictat ceva de când ești aici? o întrebă Lydia cu o voce neliniștită.

Lauren se întoarse zâmbindu-i.

– Am făcut câteva schițe. Acesta este un loc unde întotdeauna am vrut să pictez. Când o să mă întorc la atelierul meu, cred că

o să fac o grămadă de peisaje. Mi-au venit nenumărate idei.

– Te întorci curând? se miră Gregori, zvârlindu-i o privire vărului său.

– Nu, zise Andreas, fără să se grăbească, rezemat de spătarul scaunului și cu paharul în mână... Sorbea din whisky și se uita în direcția lui Lauren care refuza să-l privească.

– Cât o să pot de repede, se grăbi ea să răspundă ca și când n-ar fi auzit ce spusese Andreas. Trebuie să mă întorc la treabă. Am pierdut prea mult timp aici.

– Ai început să-ți faci un nume, comentă Gregori cu o expresie diferită pe figură. Cred c-ai început să câștigi bani, Lauren. Am citit un articol despre tine într-o revistă americană, ultima dată când am fost în Statele Unite.

– Da, mi l-a arătat Philip, zâmbi ea și Gregori îi răspunse printr-un surâs ciudat, apreciind-o din ochi, ceea ce nu-i plăcu lui Lauren.

– Ah, murmură acesta încet, logodnicul tău. Apropo, știe că ești aici?

Andreas își privea paharul, clătinându-i lichidul, cu o față enigmatică.

Lauren simți cum i se înroșesc obrajii.

– Da, spuse ea fără nici o expresie, dar privind sfidător și prin asta, nepermițându-i să mai scoată o vorbă.

– Ce nechibzuință din partea lui, continuă totuși Gregori. Dacă ai fi fost a mea, aș fi fost mai posesiv.

– Destul! interveni Andreas scrâșnind din dinți.

Gregori zâmbi răutăcios.

– Haide, doar nu mai este nevasta ta, Andreas. Se pare că este liberă să-și aleagă partenerii, cu sau fără consimțământul lui Colby.

Andreas se așeză și mai comod, dar fața i se înăsprise și ochii îi erau înfricoșători:

– Vrei să te omor? întrebă el încet.

Grigori își dezveli dinții cu o expresie zeflemitoare:

– Nu te-ai săturat încă de ea? Ai avut-o vreme de o săptămână. Credeam că m-ai făcut să fac tot acest lung drum ca să te scap de ea. N-ar fi fost prima dată când ai fi apelat la mine în astfel de situații.

Lauren se simți cuprinsă de umilință. Se ridică în picioare, dar mâna lui Andreas o obligă să se așeze la loc, ca și cum ar fi fost un copil.

– Stai acolo, îi comandă el.

– Și să-l ascult pe el? izbucni ea cu ură în voce. Ce încerci să faci cu mine, Andreas? De asta l-ai adus aici? Vrei să mă înmânezi lui ca pe o păpușă de care te-ai plictisit?

– O păpușă foarte drăguță, interveni mieros Gregori, cu o sclipire în ochi care o făcu pe Lauren să-i vină greață... O să descoperi că schimbul nu-i așa de rău precum crezi, Lauren. Poate chiar o să te surprind... ochii lui se plimbau libidinos peste trupul ei, făcând-o să se înroșească până la urechi.

Andreas se sculă cu o mișcare lentă, dar pe figura lui nu era aceeași încetineală și Gregori se dădu brusc înapoi, cu fața înfricoșată. Mâini puternice se strânseră în jurul gâtului lui Gregori, care se zbătea în van, tușind și abia răsuflând, încercând să se descleștеze din strânsoarea lui Andreas. Apoi, el fu zvârlit brusc într-un scaun. Rămase acolo încercând să-și recapete răsuflarea, cu fața roșie ca racul și frecându-și gâtul.

Andreas îl privi supărat.

– Ai noroc că mai respiri încă, bodogăni el. Te-am lăsat să continui, numai pentru că am vrut să vadă și Lauren ce porc ordinar ești sub aparența ta civilizată... Se uită în direcția ei... L-am lăsat să creadă că nu-mi prea pasă de tine ca să-și arate adevărata față. Ai văzut-o, îmi pare rău că te-a jignit, Lauren. Crede-mă că nici mie nu mi-a fost ușor să-l ascult.

Lydia se aplecă spre ea și îi atinse mâna cu blândețe:

— Vreau să-ți povestesc ceva.

— Nu vreau să aud nimic, se zburli Lauren și se ridică în picioare.

— O să trebuiască să asculți. I-am adus aici ca să-i poți auzi. Dacă ți-aș fi spus eu, nu m-ai fi crezut. Ascult-o pe mama, Lauren.

— Lydia mi-a dovedit că poate minți pentru tine, replică ea supărată.

— De data aceasta nu minte.

— Cum o să cred? Niciodată n-o să mai cred nici un cuvânt din ceea ce-mi va spune.

Andreas o privi și apoi se uită în direcția lui Gregori.

— Urmărește-l pe el și atunci o să crezi.

Ea se uită spre Gregori și-i văzu surpriza de pe față. Acesta se uita la vărul lui, cu fața răvășită, iar în obraji îi apăruseră două pete roșii.

Încetișor, Lauren se așeză și o privi pe Lydia.

— Ei bine?

Lydia o privi în ochi.

— Nu este nevoie să-ți spun că cu câțiva ani înainte de a te întâlni pe tine, soțul meu a încercat să-l convingă pe Andreas să se însoare cu Martina.

Lauren își mușcă buzele.

— Da, Giorgios avea o idee obsesivă să-l vadă pe Andreas căsătorit cu o grecoaică. Nu-i plăcea prea mult pe englezi. De asemenea, nu-i plăcea ideea ca fiul lui să-i iasă

din cuvânt. Vroia să-i impună lui Andreas voința lui, dar Andreas avea o voință de oțel. Semăna prea mult cu tatăl lui ca să se aplece în fața puterii altcuiva. S-au certat rău din cauza asta și subiectul nu fusese închis. Martina știa că fusese aleasă ca mireasă pentru fiul meu... Lydia se uită lung în direcția lui Andreas... Din nefericire, Martina era foarte grăbită să ocupe acest loc.

Gregori vorbi cu greutate fiindcă îl mai durea încă gâtul pe care i-l strânsese vărul lui.

— Căţeaua, era moartă după el!

— Asta te deranja, nu-i așa? îl întrebă Andreas cu răceală. Gregori îl privi:

— Îmi făcea rău s-o văd cum se uită la tine ca la un zeu, în timp ce ție nu-ți păsa de ea. Ar fi trebuit să aibă mai multă mândrie.

— Așa cum ai avut tu? Andreas își ridică o sprânceană.

— Te-a lăsat să calci peste ea, bodogăni Gregori. Credea că până la sfârșit o să te căsătorești cu ea, deși tu n-aveai de gând. Când tu te-ai căsătorit cu o englezoaică a rămas distrusă, arătând ca o nebună. O prevenisem, dar nu m-a ascultat.

— Dar erai gata s-o consolezi, murmură Andreas încet.

Gregori se înroși puternic. Nu răspunse, ci rămase uitându-se la vărul său cu ochii tulburați.

— Ai urmărit-o fără încetare, spuse Andreas. Pînă la sfârșit n-a mai rezistat atacurilor tale. Cât timp ți-a trebuit, Gregori? Șase luni? Nouă? N-a fost prea ușor, nu? A trebuit să muncești din greu.

Gregori șuieră simțind că-i crește brusc furia.

— Nu fi flatat! Era tocmai bună de luat, după ce ai umilit-o căsătorindu-te cu altcineva. Toți prietenii ei așteptau să fie invitați la nuntă. Cum crezi că s-a simțit ea? Mi-a căzut în mână ca un strugure copt.

Lauren se uita la el cu mintea năucită, deci Martina fusese încurcată cu Gregori? Asta n-o surprindea, dar nu vedea ce legătură are cu ceea ce se întâmplase în continuare.

— Așa ai de gând să-i povestești și nevestei tale? tună Andreas cu o voce de gheață.

Gregori răsuflă adânc și roșeața din obraji îi dispăru, lăsându-l palid.

— Nu poți! Se uita la Andreas cu ochi neliniștiți... Nu poți să-i spui, ai omorî-o!

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte, spuse Andreas cu răceală.

Gregori se uită la Lydia, implorând-o:

— Lydia, știi ce-ar însemna pentru Rhea să audă despre Martina! Nu poți să-l lași să-i spună. N-ar putea suporta șocul.

Lydia avea o privire tristă și resemnată.

— Biata Rhea, ar fi meritat o soartă mai bună decât un bărbat ca tine.

El tresări.

— Pentru numele lui Dumnezeu, eu sunt un bărbat normal, asta-i totul. Credeți că este ușor să trăiești cu o femeie pe care o iubești, dar pe care nu poți s-o atingi? Știam care-i realitatea, de la început, dar o iubeam prea mult ca s-o pierd. O vroiam de soție, chiar dacă inima ei era bolnavă și putea muri în orice moment... și căsătoria noastră merge bine în felul ei. Ea știe că o iubesc. Știe că am avut aventuri, dar s-a făcut că nu vede, pentru că ce ar face alt bărbat în locul meu? Dar Martina... asta nu mi-ar ierta. Ar omorî-o.

Lauren o uitase pe Rhea, în cei cinci ani, dar acum și-o reamintea și era îngrozită. Se întâlnise cu nevasta lui Gregori doar o singură dată. Născută cu o boală congenitală de inimă, aceasta își petrecea viața în pat, îngrijindu-și mica flacără de viață care pâlpâia în ea. Ducea o viață liniștită și avea vizitatori foarte rar. Dar acum, Lauren își reaminti ceea ce uitase — Rhea era sora Martinei.

Căsătoria lui Gregori era o căsătorie de formă, își imaginase ea, știind cât de rar este menționat numele Rheei și cât de puțin stau cei doi soți împreună. Gregori umbla în lumea întreagă, iar Rhea ducea o existență

de călugăriță, retrasă în casa de la țară, pe care Gregori i-o cumpărase. Bineînțeles că nu aveau copii și viața particulară a lui Gregori nu demonstra că acesta și-ar fi dorit.

Lydia se uită la Gregori cu nemulțumire. Își scutură umerii slăbuți.

— Știai foarte bine ce faci. Ai sedus-o pe sora Rheei în mod deliberat, recunoaște. Știai că era un lucru pe care Rhea nu ți l-ar fi iertat niciodată.

El îi întoarse privirea ca un animal încolțit, buzele descoperindu-i colții:

— Ușor de vorbit pentru voi, răbufni el. Nu vă puteți închipui ce-a fost pentru mine.

Lydia își clătină capul.

— Nu? Rhea știa foarte bine ce simți, știa că ești prea viril ca să devii abstinent. Nu s-a măritat prea ușor cu tine, Gregori. Am vorbit foarte mult amândouă, înainte de a-ți fi dat un răspuns. Rhea știa că o vrei pentru partea ei de bani din averea familiei.

— Nu! țipă el și în vocea lui era o notă de reală durere. Ea nu crede asta. Nu poate să creadă!

— Ea a cântărit toate consecințele și balanța nu era de partea ta, spuse Lydia liniștită... Dar te iubea, așa că s-a hotărât să riște durerea, pe care era sigură că o să i-o provoci. Era învățată cu durerea și teama, încă de la naștere.

Brusc, Gregori își prinse fața în mâini. Se lăsă tăcere. Andreas își aprinse o țigară și fuma cu ochii spre fața aplecată a vărului său. Lydia părea încurcată și-l urmărea pe Gregori. Uitaseră de prezența lui Lauren.

După un timp, Gregori își ridică fața albită:

— O iubesc pe Rhea, spuse el cu greutate. De aceea am vrut... am vrut s-o am... pe Martina. Arăta ca Rhea.

Lydia nu păru surprinsă de mărturisirea lui; dădu doar din cap.

— Martina știa asta. Tu ai rănit-o mult, Gregori, nefăcând nici un efort pentru a ascunde motivul pentru care o vroiai. Tu spui că mândria ei a fost călcată în picioare de Andreas, dar cel puțin, până la urmă, el n-a folosit-o ca să facă dragoste de dorul surorii ei.

El se ridică în picioare și se duse la fereastră:

— De ce faceți toate astea? De ce mai dezgropați morții după cinci ani? De ce ați așteptat atâta timp ca să mă demascați?

Andreas își privi impasibil capătul țigării.

— Niko, zise el.

— Ce-i cu el?... Andreas îi azvârli o privire lui Lauren, cu o față enigmatică și apoi o privi pe Lydia în tăcere... Ei bine? întrebă Gregori nerăbdător.

Lydia spuse:

– Stai jos, Gregori.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! explodă el.

– El este fiul tău, spuse Lydia încet.

Gregori se așeză forțat, uitând-se la ea și apoi îl privi pe Andreas cu ochi micșorați și ironici.

– Oh, nu, nu poți să spui asta. Minți! Crezi că n-am întrebat-o pe Martina niciodată? Doamne, când mă gândesc... Își întoarse frumoasa față și întâlni privirea lui Lauren... M-am lămurit. Vrei să te clarifici cu ea, nu-i așa?

– Nu vreau să mai ascult nimic spuse Lauren răgușită, ridicându-se în picioare. Lydia, apreciez ce vrei să faci, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu minți în legătură cu acest copil! N-aș vrea să fie rănit. Ce fel de monstru crezi că sunt eu?

– Am dovada, zise Lydia calmă.

Lauren încremeni și se așeză. Gregori arăta tulburat și cu ochii bulbucați.

– Ce dovadă? întrebă el cu răsuflarea tăiată.

– Propria mărturisire a Martinei, continuă Lydia blând, uitându-se la el. O să ți-o arăt imediat. Încă nu i-am spus lui Lauren povestea mea. Acum stai liniștit, Gregori, cât timp am să-i povestesc... Se uită la Lauren cu o față foarte hotărâtă... În ziua în care te-ai certat cu Andreas și ai plecat la

tatăl tău, fiul meu a avut un scandal îngrozitor cu soțul meu. Era într-o stare foarte proastă și s-a îmbătat în acea seară. L-am găsit pe scaun, în biroul lui, la miezul nopții și am chemat doi servitori ca să-l care în pat... Se strâmbă... Mi-e teamă că Andreas era beat criță și noi nu l-am putut trezi... oftă... Bineînțeles că Martina era în casă. Ea știa ce se întâmplase; a ieșit din camera ei înfășurată în ceva și a făcut câteva comentarii răutăcioase despre starea lui și despre cearta lui cu tine. Am fost dură cu ea; s-a enervat și a plecat.

Andreas o întrerupse:

– Am dormit ca un mort toată noaptea, și când m-am trezit am găsit-o pe Martina în pat la mine.

Gregori râse neplăcut:

– Asta-i un basm de adormit copiii, Lauren.

Andreas îl privi amenințător.

– Tacă-ți fleanca, dacă vrei să nu ți-o închid eu!... se uită la Lauren... Mă durea capul îngrozitor. Mi-era greață. Ultimul lucru de care aș fi fost în stare ar fi fost să mă culc cu o femeie, mai ales cu Martina. Doamne, Lauren, aș fi putut s-o am doar bătând din palme... o văzu cum tresare și se încruntă... Știu că par crud, dar ăsta-i adevărul. Martina mi s-a oferit pe tavă de multe ori, dar pe mine nu m-a interesat. I-am spus

să mă lase în pace, îi ziua aceea... pe față îi apăru furie și durere... Ea a râs. Apoi mi-a povestit cum ai venit, ai intrat în dormitor și ai găsit-o în patul nostru. Te văzuse venind, Lauren, și atunci a venit în fugă și s-a băgat în pat cu mine. Doamne, ce cățea! Păcat că nu i-ai văzut fața în timp ce-mi spunea! Știa foarte bine ce făcuse și spera să profite... se uita la ea cu fața înăsprită... M-am îmbrăcat și am fugit după tine. Nu mă așteptam să fiu întâmpinat de Colby. A avut noroc că nu l-am omorât. Aș fi vrut, dar el împreună cu tatăl tău m-au scos afară din casă.

Lydia preluă povestirea, când el făcu o pauză.

– S-a întors la mine într-un hal fără de hal. Am fost șocată de ceea ce mi-a spus și am vrut să te văd. Știam că tu-mi vei spune adevărul și i-am zis lui Andreas să te lase în pace, până când o să mă întâlnesc cu tine. Știi ce s-a întâmplat. Ai dispărut și tatăl tău n-a vrut să primească nici un fel de mesaj pentru tine. I-am povestit tatălui tău adevărul despre ce se întâmplase între Martina și Andreas, dar el nu m-a ascultat.

– I-ai spus tatălui meu? Lauren era uluită, nevenindu-i să creadă. Niciodată n-a scos un singur cuvânt despre asta.

El nu m-a plăcut niciodată, spuse Andreas. Amândoi am avut tați cu vederi care ne-au adus numai necazuri, Lauren. Fii

cinstită. Tatălui tău i-ar fi plăcut să ne anuleze căsătoria chiar de la început și s-a bucurat s-o vadă cum se sfârșește.

– Ca să fiu sinceră, interveni Lydia, tatăl tău nu m-a crezut. A zis că totul este incredibil. Poate din cauza asta nu ți-a spus nimic.

– Ți-am scris, continuă Andreas. Nu-i așa că nu mi-ai citit niciodată scrisorile?... fața îi era acoperită de mâhnire... Nu mi-a fost ușor să cred că l-ai lăsat pe Colby să facă dragoste cu tine, dar speram c-ai făcut-o din răzbunare, pentru a-ți satisface orgoliul rănit și că fusese doar o reacție a cuiva care fusese profund jignit. Deci, am încercat să dau de tine, dar tu ai refuzat și eu n-am aflat unde ești decât atunci când ai divorțat de mine. L-am văzut atunci pe Colby și el mi-a spus că te măriți cu el.

Lauren își clătină capul uimită:

– A spus asta Philip?

– Mi-a spus că te-ai îndrăgostit de el și de data asta l-am crezut. Am plecat, dorindu-mi să nu dau de tine ca să-ți frâng gâtul.

– Dar te-ai însurat cu Martina, șopti ea, privindu-l.

El își coborî capul.

– Ah, da. Martina. Era prea evident că este însărcinată și când tatăl meu a întrebat-o cine este tatăl, ea m-a indicat pe mine.

— Așa a fost, izbucni Gregori. Minte, Lauren. Îți spun că el este tatăl. S-a culcat cu ea în noaptea aceea.

— Nu! se auzi vocea ascuțită a Lydiei. Bineînțeles că Martina a insistat că el este tatăl și Giorgios a cerut ca, de îndată ce Andreas devine liber din nou, să se căsătorească cu ea.

— Nu-mi mai păsa de nimic, spuse el. Dar o uram pe Martina pentru tot ce ne făcuse. Era vina ei și i-am spus-o. M-a șantajat că se duce la Rhea și-i spune adevărul despre ea și Gregori, dacă nu mă însor cu ea. Totul s-a întâmplat atunci când am ghicit cine este tatăl copilului și i-am spus că știu. A recunoscut. Oh! nu în fața tatălui meu, de care îi era frică, ci când am fost singuri.

— Ce bazaconie, insinuă Gregori.

Andreas îl fixă cu privirea:

— Cu excepția faptului că mi-am luat niște precauții.

— Ce precauții? întrebă Gregori încruntându-se.

— Am înregistrat fiecare cuvânt, spuse Andreas.

Brusc se făcu tăcere și Gregori arăta răvășit, trecându-și limba peste buze ca și cum s-ar fi uscat dintr-odată.

— Din momentul în care Martina a știut că pot proba că l-a mințit pe tatăl meu, și-a schimbat tactica. A devenit isterică și a început să spună că o să-l facă pe Gregori să-și recunoască copilul, chiar dacă sora ei va muri din cauza asta.

— Vorbea serios, aprobă Lydia. Era geloasă pe Rhea și știa că tu o doriseși doar pentru că era sora ei și semăna cu ea. Cred că chiar voia să-i spună lui Rhea și considera ocazia bine-venită.

— N-am putut s-o las să facă asta, spuse Andreas fără nici un fel de intonație. Oricum o pierdusem pe Lauren, așa că am luat-o pe Martina și i-am dat lui Niko numele meu. De fapt el era un Keralides și avea dreptul să poarte acest nume.

Gregori se sculă încetișor.

— Chiar dacă Martina mi-ar pretinde-o, nu există nici o dovadă că el este copilul meu.

— Când s-a născut a trebuit să i se facă o transfuzie imediată, spuse Andreas liniștit. Cred că știi de ce, Gregori. Tu ai RH negativ, nu-i așa?

Gregori se îngălbeni.

— Da, reuși el să spună.

— Sângele Martinei avea RH pozitiv. Copiii care au asfel de părinți au puține șanse de supraviețuire, trăiesc doar dacă

li se schimbă sângele imediat după naștere.

Gregori răsuflă adânc:

– Doamne!

Andreas dădu din umeri.

– Bineînțeles că Martina nu știa, și nici doctorii. Ei credeau că eu sunt tatăl, dar sângele meu era ca și al ei. A fost un mare șoc pentru ei când copilul s-a născut vânăt.

– Atunci este fiul meu, reuși să articuleze Gregori. Doamne-Dumnezeule! Al meu... se uită încruntat spre Andreas... De ce nu mi-ai spus niciodată? Trebuie să fi știut că eu habar n-aveam.

Adreas îl privi cu indiferență.

– N-aveai nici un drept. Chiar și acum ai încercat să-l renegi.

– Pentru că nu știam! răbufni Gregori. Dacă aș fi știut, crezi că aș fi fost altfel decât fericit? Știi că Rhea nu poate avea copii. Pentru mine este de nesuportat să știu că n-o să am niciodată un fiu. Acum tu îmi spui că am unul, care are sângele lui Rhea și al meu.

Lydia îi aruncă o privire severă.

– Dar tu nu poți niciodată să ai vreun fel de pretenții, îl puse ea la punct. Rhea nu trbuie să știe niciodată.

Gregori împietrise.

– Am uitat... își închise ochii... Asta-i pedeapsa mea, spuse el după o clipă. Fiul meu, pe care nu-l pot recunoaște niciodată... Se îndreptă către ușă... Asta este soarta, zise el ironic și ieși.

După ce plecă, Lydia se ridică și ea și ieși din cameră, lăsându-l pe Andreas rezemat de spătarul scaunului și observând-o pe Lauren cu atenție.

„EL și EA“ și *„ROMANTIC“*
nu vă vor dezamăgi niciodată!

CITIȚI-LE!

Vor însemna întotdeauna
o relaxare binefăcătoare!

CAPITOLUL X

– De ce nu mi-ai spus atâta timp? întrebă ea după o vreme.

– Nu m-ai fi crezut, spuse el încet, chiar dacă m-ai fi ascultat, ceea ce mă îndoiesc. Nu, trebuiau să fie și Lydia și Gregori de față, ca să fii sigură că ai ascultat totul.

Lauren îl privi printre gene:

– Trebuie să recunoști că pare de necrezut.

El se strâmbă.

– Tatăl meu a crezut-o pe Martina, Dumnezeu știe de ce. Bineînțeles că el voia să creadă. Era încântat de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

Pentru prima dată, Lauren se gândi la Martina cu compasiune și înțelegere.

– Biata fată, a primit lovituri din toate părțile, nu-i așa? De la tine, de la Gregori, cred c-a fost distrusă.

El râse acru:

– Nu-ți face griji, dacă a fost rănită a știut să-și folosească ghearele drept răzbunare. Știi că s-ar fi dus la Rhea? Așa voia. Faptul că ar fi omorât-o pe sora ei nu

însemna nimic pentru ea. S-ar fi folosit de orice, ca să-și facă interesul. Și era hotărâtă să mă amăgească cu copilul lui Gregori.

Lauren îl privi din nou, încruntându-se.

– Presupun că te-a iubit.

El scutură din cap.

– Nu fi sentimentală, Lauren. Martina a iubit-o doar pe Martina.

– Ai... ea-și întrerupse întrebarea, plecându-și ochii, cu fața roșie.

– Ce să fac? întrebă Andreas zâmbind.

Ea-l privi cu coada ochiului.

– Știi foarte bine ce te-am întrebat.

– Dacă m-am culcat vreodată cu ea? În ochii lui se citea veselia. Ce crezi tu, *eros mou?*

Ea scrâșni din dinți, venindu-i să-l lovească.

– De unde să știu eu? A fost nevasta ta, trei ani de zile.

El scutură din cap.

– Mi-a purtat numele vreme de trei ani. Niciodată n-am primit-o în patul meu, nici cu și nici fără dragoste. N-am vrut-o și nici nu m-am prefăcut c-aș vrea-o. I-am explicat chiar de la început că este o căsătorie de formă. A obținut ce-a vrut; în ochii lumii, era nevasta mea. Când s-a înecat, nici măcar nu mi-a făcut rău.

– Biata Martina! Lauren se uită la ceas. Trebuie să fie ora de masă.

Andreas râse.

– Schimbare de subiect? Mă întreb de ce?

Lauren se ridică în picioare și la rândul său se ridică și el, prinzând-o de braț și uitându-se la fața ei îngândurată.

– Ce mai este acum? o întrebă el glumind. Nu-i așa că mă crezi, Lauren? Niciodată nu m-am atins de Martina. Îți jur.

– Te cred, spuse ea sumbru. Totuși...

– Totuși, ce?

Îl privi drept în față.

– Cinci ani, zise ea. De ce ai așteptat cinci ani ca să mă vezi din nou?

– Colby, spuse el posomorât. Acum am înțeles asta. Îmi imaginez foarte bine ce trebuie să fi simțit când m-ai văzut cu Martina, și ce tulburată ai fost. Știam că Colby tocmai aștepta ocazia. Când mi-a spus că i te-ai dat, bineînțeles că l-am crezut. Am fost turbat de gelozie, dar chiar și așa te-aș fi iertat, dându-mi seama că ai avut un șoc teribil. Credeam că dacă te-aș putea vedea, am putea lămuri amândoi lucrurile, dar tu ai plecat și ai divorțat de mine. Apoi, a fost Martina și copilul care era pe drum. Întotdeauna mi-a fost frică de influența lui Colby asupra ta. Am hotărât că l-ai preferat pe el și am încercat să mi te scot din minte.

– Chiar așa? întrebă ea cu răceală.

El o privi crispat.

— Nu, n-a fost ușor, dar știam că ești cu Colby. Presupuneam că te culci cu el.

— N-ai fost surprins că nu m-am măritat cu el?

— Da, recunoscu el. Dar mai apoi, mi-am amintit ce fel de viață duce tatăl tău și m-am gândit că-i urmezi exemplul... o privi cu ochi lucitori... Recunosc că așa speram că ești. Mă satisfăcea imaginea lui Colby încercând să te ia în căsătorie și tu refuzându-l. Eram sfâșiat între speranța că ai pe altcineva în viața ta, în așa fel încât Colby să treacă prin chinurile pe care le-am suferit eu, și o gelozie imensă la ideea că alți bărbați te atingeau în modul în care voiam eu să te ating.

Obrajii îi îmbobociră.

— Ce te face să crezi că n-au fost și alți bărbați?

O cercetă cu buzele strânse.

— Spune-mi că n-au fost!

Își flutură genele și colțurile gurii ei se ridicară a zâmbet.

— M-ai crede?

— Aș fi obligat s-o fac, spuse el cu o voce spartă. Pentru că, Doamne-Dumnezeule, nu te mai pot lăsa să pleci.

Lauren îl privi tremurând.

— Am vrut, dar n-am putut, șopti ea. Am vrut s-o fac de mai multe ori. În seara în care

am auzit că te-ai căsătorit cu Martina, am adus pe cineva în apartamentul meu, dar n-am putut să merg până la capăt.

— Cine a fost? Andreas se schimbase la față și în ochi îi apăruse gelozia. Colby?

Ea scutură din cap.

— Nici măcar nu-mi amintesc numele lui. L-am întâlnit și pe urmă l-am uitat. Niciodată n-am mers mai departe de câteva sărutări.

Figura lui Andreas se înăspri.

— Doar câteva sărutări... bombăni el supărat. Îi luă fața în mâini și o privi cu ochi posesivi... Niciodată să nu lași un alt bărbat să te atingă, dacă vrei să nu-l omor. Te iubesc. Te-am iubit din momentul în care te-am văzut. Erai atât de grațioasă cu părul tău de culoarea lunii și mi-am dat seama că trebuie să te am imediat... Se aplecă gemând și-i sărută gura... Lauren, spune-mi că mă iubești.

— Ți-am spus-o, zise ea cu o voce răgușită.

— Nu voiai să recunoști.

Ea-l aprobă.

— Poți să mă învinuiești pentru asta? Mă disprețuiam pe mine însămi pentru că te doream, în pofida a ceea ce se întâmplase.

— Și acum? El o urmărea cu nerăbdare.

Ea-și trecu un deget peste buzele lui senzuale și le simți tremurând la atingerea ei.

– Acum pot să spun că te iubesc, fără nici un fel de reținere, suspină ea.

Gurile lor se lipiră tandru, schimbând un sărut liniștit, de dragoste, dar mai apoi, Andreas își strecură mâinile împrejurul trupului ei, lipind-o strâns de el și o sărută cu buze flămânde și cu o pasiune din ce în ce mai arzătoare.

– Când o să te măriți din nou cu mine? o întrebă el, ceva mai târziu.

– Cât vrei de repede, răspunse ea rezemându-se de el.

– Vreau să pun o condiție, spuse el mângâindu-i părul.

Îl privi cu ochii măriți de uimire.

– Condiție?

– Hmm... El o observa... Colby! Nu-l vreau pe Colby prin preajmă. A făcut tot ce-a putut ca să ne despartă, Lauren. Este tot atât de îndrăgostit de tine cum sunt și eu. Nu vreau să-l văd pe aproape, în viitor.

Ea se încruntă.

– Îl știu de o viață. A făcut atât de multe pentru mine...

– Prea multe... Nu ne poți avea pe amîndoi, Lauren. El trebuie să dispară!

Știa că are dreptate. Dădu din cap cu regret.

– Foarte bine... îi zâmbi stânjenită... Sper că n-o să-mi refuzi să-l văd pe tatăl meu.

– Și tatăl tău este dușmanul meu, zise Andreas, dar sunt de acord, nu te pot opri să-l vezi pe tatăl tău, dragostea mea. Totuși, el o să vină la noi, în viitor. Tu n-o să te duci la el, căci Colby o să fie tentat să te vadă. De fiecare dată când o să mergi să-ți vezi tatăl, el o să fie acolo, știi și tu asta. El și tatăl tău se potrivesc ca tusea cu junghiul.

Lauren își puse mâinile pe umerii lui lați, simțind-i mușchii sub palme, cu plăcere.

– Și tu, Andreas, spuse ea necăjindu-l. Îți pun și eu o condiție.

– Oh? Își ridică o sprânceană. Care-i aceea?

– Nici o femeie. Data viitoare n-o să mai fug la tatăl meu, ci o să te împușc cu unul din pistoalele tale.

El zâmbi șmecherește.

– Există un singur lucru prin care poți să fii sigură că nu sunt niciodată în pat cu altă femeie. Să nu pleci din patul meu atâta timp cât sunt în el... O sărută pe gât cu buze fierbinți... Vreau să mă trezesc în fiecare dimineață și să te găsesc lângă mine, Lauren. Acest gând mă înnebunise atunci când am văzut fotografia în ziare și mi-am dat seama că, până la urmă, te măriți cu Colby. Mi-am imaginat diminețile când s-ar fi trezit și s-ar fi uitat la tine, stând lungită lângă el și aproape îmi ieșisem din minți.

— Spune-mi adevărul, zise ea încruntându-se. Te-ai accidentat din cauza acelei fotografii?

El dădu din umeri.

— Dumnezeu știe. Nu-mi amintesc nimic. Conduceam gândindu-mă la tine și la Colby și apoi următorul lucru pe care l-am știut, a fost că eram în spital. Doctorii au spus că amnezia a fost efectul secundar al operației pe creier. A trecut pe cale naturală. Cred că am început să-mi amintesc totul după ce m-ai vizitat a doua oară. Te schimbaseși mult. Am observat asta și, bineînțeles, amintirile au început să-mi revină. I-am povestit mamei mele și ea m-a ajutat să-mi reamintesc. Atunci m-am hotărât să nu-ți spun că mi-a revenit memoria. Voiam să continui să te văd și era clar că tu nu m-ai fi vizitat dacă ai fi știut că mi-am revenit.

— Lipsit de scrupule ca întotdeauna, spuse ea fără enervare. Lydia n-ar fi trebuit să fie de acord cu tine.

El zâmbi.

— Mama mă iubește. Eu eram încă slăbit, amintește-ți, și ea nu voia să mă supere atâta timp cât eram bolnav.

— Ce te așteptai să câștigi prin asta? întrebă ea. Știai că sunt logodită cu Philip și că între noi se terminase totul.

O privi cu ochi râzători.

— Se terminase? Chiar așa? Oi fi fost eu slăbit, dar să știi că mintea-mi funcționa bine, Lauren. De fiecare dată când te atingeam știam că simți la fel ca mine. Te trăda figura. Presupun că-mi doream să i te iau lui Colby. Oricum voiam să încerc, poate să mă răzbun pe el, să-l lovesc... Își mișcă mâna pe părul și de-a lungul spinării ei, făcând-o să se muleze pe trupul lui, cu ochii ei verzi încărcați de pasiune și dorință... Și mai presus de toate, doream să te văd, să te ating. Nu îndrăzneam să merg mai departe, dar prefăcându-mă că am uitat totul despre divorț, puteam să te sărut ori de câte ori aveam chef, să te ating și să te fac să mă atingi.

Ea se uită la el cu amuzament.

— Chiar că ești un bărbat odios și lipsit de scrupule, Andreas.

— Asta m-a ținut în viață, continuă el grav. A fost ca un fel de pescuit, ținându-te în vârful undiței, făcându-te să te zbați sfâșiată între dorința de a scăpa și de a rămâne.

— Aș putea să te urăsc, conchise ea, înroșindu-se.

— Nu, n-ai putea, o necăji el. Te-ai luptat tu un pic și eu ți-am urmărit orice mișcare de a încerca să scapi. Știam că începuseși să mă bănuiești și atunci m-am hotărât să te aduc

în insulă, cu mine. Eram sigur că dacă vom fi singuri o să pot... se întrerupse și ea-l privi gânditoare.

– Ce să poți? întrebă Lauren suspicioasă, ghicind totuși ce voia el să spună.

Lui Andreas îi jucau ochii în cap de veselie.

– Să te bag în pat, zise el distrându-se de figura ei.

– Tu...

El o făcu să tacă, acoperindu-i gura cu o mână.

– Dar am reușit, nu-i așa? Fără o luptă măcar.

– La început a fost o luptă, sări ea indignată.

El își ridică sprâncenele ironic.

– O hărțuială preliminară, preciză el glumeț, care n-a făcut decât să mărească plăcerea pe care ai simțit-o.

– Te urăsc, reuși ea să spună printre hohote de râs și el o lipi și mai strâns de trupul lui, zdrobindu-i buzele pentru a-i cere și a primi un răspuns plin de pasiune.

Mai târziu, Andreas întrebă.

– Ce crezi despre Niko? Chiar dacă nu-i al meu, eu îl iubesc pe băiat, Lauren. L-am tratat ca pe fiul meu de când s-a născut. Nu pot să mă debarasez acum de el.

– Bineînțeles că nu. Acum, când știu că nu este copilul tău, îmi va fi ușor să-l iubesc. N-o să mai fie vorba de gelozie.

– Copiii noștri n-or să aibă de suferit, spuse Andreas învârtind pe deget o șuviță din părul ei.

Lauren se înroși.

– O să vedem cum o să procedăm când ne vom afla în fața faptului împlinit. Totuși, Andreas, cred că ar trebui să-l lăsăm pe Gregori să-l vadă mai des. Este și el om și a fost evident tulburat să afle că Niko este fiul său.

Andreas se strâmbă.

– Așa-i trebuie! S-a comportat măgărește. Ți-a făcut chiar și ție apropouri în fața mea, crezând că accidentul m-a slăbit prea tare ca să-i pot ține piept. Gregori a fost întotdeauna un porc invidios și gelos.

– Dar se vede că-și iubește nevasta.

– Rhea este o persoană minunată, spuse Andreas. Aproape excepțională și mult prea bună pentru Gregori. Fiindcă Niko este nepotul ei, poate el ar putea sta cu ea din când în când.

Lauren zâmbi.

– Ar fi minunat.

O ciocănitură la ușă îi făcu să sară în sus.

– Intră, bombăni Andreas.

În ușă își făcu apariția capul Elenei, care-i privi pe amândoi.

— Aveţi de gând să mâncaţi în seara asta, sau nu? întrebă ea în greceşte.

— Ce te face să crezi că n-am mânca? spuse Andreas curtenitor.

Ea pufni cu o faţă crâncenă.

— Venim, se grăbi cu răspunsul Andreas, aşa că pleacă şi lasă-mă să-mi sărut nevasta.

— Dacă n-ai făcut-o încă, ţi-ai pierdut degeaba ultima jumătate de oră, replică Elena şi trânti uşa după ea.

— Am pierdut cinci ani, murmură Andreas cu necaz. Am de recuperat o grămadă de lucruri... şi o sărută pe Lauren cu pasiune, strângând-o puternic în braţe... Cred că nu trebuie să aştept până la căsătorie? întrebă el răguşit în timp ce-şi îndepărta gura de a ei.

— Pentru ce? Ochii ei îl priviră cu o nevinovăţie simulată.

— Obrăznicătură, şopti el sărutând-o din nou cu foc... Am putea fi căsătoriţi abia peste o săptămână şi o săptămână mi se pare o vreme foarte îndelungată.

— Postul este foarte bun pentru liniştea sufletului, predică ea cu pioşenie şi o zbughi din cameră.

Elena se uită împrejur, atunci când ei intrară în cameră şi dădu din cap dezaprobator.

— Cina este compromisă — vreau să ştiţi asta.

Lydia zâmbi către Lauren.

— Nu-i da nici o importanţă, draga mea. Elena ne necăjeşte.

— Hm! se zbârşi Elena, părăsind încăperea.

Nu era nici urmă de Gregori şi ei se aşezară la masă în faţa unor feluri de mâncare perfect preparate. Vorbiră despre nuntă şi ceea ce decurgea din aceasta, într-o atmosferă relaxată, de familie.

— Familia va fi toată în păr! zise Lydia. Va fi o senzaţie pentru presă.

— Nu aşa de mare, dădu Andreas din umeri. Cred că acum este un lucru bine cunoscut că Lauren este aici cu mine. Lumea o să fie ocupată să facă tot felul de presupuneri.

— Nu neapărat, interveni Lauren, cu nasul în farfurie. Îmi imaginez că prezenţa mea este uşor de explicat.

Andreas se aplecă spre ea, cu o privire glumeaţă.

— Chiar?

Ea-i zâmbi acru.

— Ştii ce o să creadă toţi.

— Ce anume, lumina vieţii mele?

Ea-i azvârli o uitătură furioasă.

— Nu cred că o să-şi închipuie cineva că am venit aici să mă mărit cu tine.

El râse ironic.

– Şi atât de curând după ce ţi-ai anunţat logodna. O să fie o palmă peste botul lui Colby.

– Taci! răbufni ea furioasă. Săracul Philip!

– Care-mi aminteşte, murmură el, de inelul de logodnă al lui Colby. Dă-mi-l ca să i-l trimit!... În ochi îi apăruse o luminiţă drăcească... O să-i expediez şi o scrisoare cu explicaţii.

– N-o să faci asta, spuse ea. O s-o fac eu, fiindcă îmi imaginez ce-ai tu de gând să-i scrii.

– Îi datorez multe, zise Andreas încet, cu faţa înăsprită. Mi-ar place să am ocazia să i-o spun.

– Las-o baltă, Andreas îl rugă ea. Uită!

– Cinci ani? întrebă el cu asprime. Te aştepţi să-l las să-mi scape fără nici un cuvânt?

– S-a terminat... îi acoperi mâna de pe masă, cu mâna ei... N-am putea s-o luăm de la început, Andreas? Vrei să lăsăm trecutul să ne otrăvească viaţa?

Expresia feţei lui se schimbă.

– Nu... se uită la ea cu dragoste... Dar dragă, întotdeauna sunt nervos când postesc.

Lydia îl privi uimită.

– Posteşti, Andreas? Ţii regim când ai fost atât de bolnav?

Lauren se simţi roşind sub privirea lui amuzată.

– Nu joci cinstit, Andreas, protestă ea.

Lydia oftă uşurată, înţelegând despre ce este vorba şi se uită în altă parte, înăbuşindu-şi un zâmbet.

Andreas întâlni privirea lui Lauren.

– Ei bine? Trebuie să postesc sau nu?

– Şantajist neruşinat! gemu ea. De ce întotdeauna lucrurile trebuie să fie numai cum vrei tu?

El îi luă mâna şi-i sărută palma, cu ochii plini de promisiuni.

– Pentru că aşa sunt eu, îi spuse el, foarte încet.

– SFÂRŞIT –